

KRIPLIKOMMANDÓ

Vavyan Fable (MOLNÁR ÉVA)

KISZÁMOLO

A harmincas éveinek elején járó alpakkaöltönyös férfi megjátszott feszélyezettséggel helyezkedett el tárgyalópartnereivel szemközt. Ügyelt rá, hogy átlagos vonású, tehát kaméleonjelleggel bíró arcára a megfelelő kifejezést varázsolja. Jól tudta, ha utóbb szóba kerül a személye, legfeljebb nevét és öltönyének színét írhatják le, az arca senkinek nem fog eszébe jutni. Az ő szakmájában ez komoly előnynek számított. A nevét nem mindig köteles megmondani, a ruháját bármikor másikra cserélheti. Meg is tette néhányszor, s lám, nem feleslegesen. Immáron az alelnök kulcsemlévé vált. Az alelnökök pedig elnökké lesznek olykor, és előlött való örömeikben kinyilvánítják hálájukat a környezetük iránt. Különösen hálásak annak a személynek, aki a trónushoz segítette őket.

Amíg ezt végiggondolta, megvárta, hogy a titkosszolgálati hivatalnokok elkortyolgassák kávéjukat. Ő maga nem kávézott, inkább rágyújtott egy cigarettára. Lábaik keresztbe vetette, jóllehet nem kedvelte ezt a pózt, azon egyszerű oknál fogva, hogy ilyenkor mindig összenyomódtak a heréi, viszont ez a testtartás egyfajta szorongás, ugyanakkor fölény érzetét keltette a szemlélőben. Tetszetős testhelyzet volt.

Végül a civil ruhás tisztek egyike, az idősebb, akinek olyan arca volt, mint a gyomorbeteg katonatiszteknek általában, könnyű mosollyal felvezette elképzelését: Dalm diktátora támogatásához elengedhetetlen szüksége van egy szigorúan titkos, tökéletesen leplezett akcióra. Felvázolta az akció célját, sőt: célpontját, majd felvetette a legsürgetőbb kérdést. Honnan lehetne hirtelen leakasztani a feladat végrehajtásához megfelelő személyeket? Nem kell feltétlenül profiknak lenniük, elegendő, ha éppen csak alkalmasak. A legfőbb az, hogy maximálisan gyökértelen emberek legyenek, akik senkinek nem fognak hiányozni, ha majd elmulasztanak visszatérni az akcióból. Mert nem térhetnek vissza, az emeri vezetés eme húzásának ugyanis nem szabad kiszivárognia, nyilvánosságra kerülnie soha.

Az alpakkaöltönyös férfi értően bólintott. Agya, mely felvehette volna a versenyt egy komputerrel, máris tovább vezette a hallottakat. Csűrte-csavarta, méricskélte és szinte percek alatt kidobta a végeredményt: a nagy ötletet. Megígérte, hogy a rendelkezésre álló időn belül összeválogatja a csapatot és elindítja a feladat végrehajtására. Gondoskodik a megfelelő felszerelésről, segítségről csakúgy, mint az alkalmas csapdákról és buktatókról. Nem lesz botrány, biztosította a tiszteket. Lábujjhegyen, csendesen el lesz intézve a dolog.

A tisztek távozása után az alpakkaöltönyös férfi szétvetett lábakkal elnyúlt karosszékeben. Lehajtott egy pohár whiskyt, hátrahajtotta a fejét és eltűnődött. Nem tépelődött sokáig, hamar kitalálta, honnan szedje elő a titkos megbízatás végrehajtóit. Ha nem profikban gondolkodik, és ezt nem is teheti, akkor olyan emberekre lesz szüksége, akik kénytelenek elvállalni a munkát, mégpedig egyszerűen azért, mert semmi egyebet nem tehetnek. Miféle kényszerítő körülmény képzelhető el, hogy épeszű ember ezt elvállalja? A válasz egyszerű: bajba jutott személyek kellenek, mégpedig a legnagyobb bajba jutottak: halálos veszélyben lévők.

Honnan szed az ember olyanokat, akik halálos veszedelemben forognak? Nos, ennél mi sem egyszerűbb.

Az alpakkaöltönyös férfi találkozót beszélt meg a város klánjainak

vezetőivel. Egyes újságírók a tíz ujjukat nyaldosták volna, ha hírül vehetik ezt a randevút: a befolyásos kormánytisztviselők és a maffiavezetők kapcsolatát. De semmit nem tudtak róla, hála az elővigyázatossági intézkedéseknek.

Az alpakkaöltönyös férfi ügyes fordulattal nyitotta beszédét. Elmondta, hogy mélységesen megérti az urak ellenszenvét a dalmi felkelők iránt, jól tudva, miféle valutáért vásárolják fegyvereiket a gerillák. Ily módon tehát üzleti ellentét áll fenn, melyet egészen egyszerűen el lehetne simítani.

Láttak-e az urak levágott fejű pulykát? Amikor a baromfit lefejezik, a szerencsétlen rohan még néhány kört az udvaron, de már teljesen céltalanul, egy izomreflex folytán. Ha a gerillák vezetője elhalálozik, hasonló történik az embereivel is. A felkelés befulladás, a dalmi elnök megerősödik, és az a bizonyos valuta sem létezik többé.

A klánok főnökei érdeklődéssel hallgatták az előadást. Hamarosan megtudták, miféle segítségre számít tőlük a kormány.

Megegyeztek. A maffiavezetők némi megkönnyebbülést is éreztek. Ha átengedik néhány halállistas ellenségüket az alpakkaöltönyösnek, akkor semmiféle felelősség nem terheli őket a jelöltek elhalálozásáért.

Mindkét fél előnyös üzletet kötött. Megállapodtak a részletekben. Az alpakkaöltönyös férfi hangsúlyozta, hogy nem akar veszedelmes profikat, vakmerő hősöket, ellenben olyanokat akar, akiknek se kutájuk, se feleségük, senki nem fogja keresni őket. Simán leradírozható személyekre vágyik, kicsiny férgekre.

Kölcsönös rokonszenvet tódítva váltak el. A klánok vezetői állták szavukat, adtak a becsületükre. Néhány napon belül az alpakkaöltönyös férfi kezében volt a lista. Dúskálhatott a halálraítéltek között.

Neki is volt jelöltje. Ahhoz, hogy az illető a csapatba kerülhessen, körmönfont tervre volt szükség. Az alpakkaöltönyös férfi megegyezett az egyik klán főnökével. Bata Banks, a komputeragyú férfi szerette a számítógépeket, valósággal élt-halt értük. Barátait látta bennük: feltjait, mintha ő maga a zsák lenne. A halállista segítségével variációkat agyalt ki a feladatra és kikérte róluk a gép véleményét. A komputer valóságos regényeket írt neki, szorgalmasan. A több tucat jelölt közül így került ki a hét zsoldos, éppen hét, mint a gonoszok; mint a nagyhírű film mesterlövészei.

1. Samy Serce egy terrorszervezet számára végzett apróbb megbízásokat. Időnként elhelyezett egy-egy csomagot valahol, s ezért jó pénzt kapott. A csomagok utóbb füstölni kezdtek, bűzt eregettek, esetleg felrobbantak. Nem okoztak különösebb kárt, pusztán riadalmat, de ez is volt a céljuk. Aztán egy napon az egyik doboz hatalmasat pukkant egy utazási irodában, romba döntötte a helyiséget, elpusztított néhány embert.

Samy Serce dühös lett és megrémült. úgy vélte, átejtették. De kik? Mit sem tudott megbízóiról. Nem számít, Serce konok, csendes ember volt. Nyomozni kezdett.

Ez még nem lett volna baj. De el is jutott a "szervezethez". Többször ki akarták végezni, mindannyiszor megúsza. Megtámadták a lakása előtt. Amint elköltözött, pokolgépet helyeztek el új otthonában. A detonáció bekövetkezett, de Samy Serce abban az időben épp egy lebuiban üldögélt a whiskyje mellett. Ezután azonban nem tudott hova bújni.

Bata Banks tudta, hol találja meg. Felkereste, sajnálkozott helyzete fölött. Felkínálta a túlélés lehetőségét, és Samy Serce kénytelen volt elfogadni. A rettegő férfival beszélgetve Banks megállapította, hogy szálnalmas alak. Zömök termetű, elpuhult izomzatú férfi, arca épp olyan átlagos, jellegtelen, mint milliárdnyi hasonló emberé.

2. Edu Jelic az egyik klánnak dolgozott. Nem szenvedett hiányt pénzben, nőkben, élményekben. Kezdetben csak marihuanás cigarettát osztogatott iskolás

srácoknak. Később pénzért árusította ezt - olyanoknak, akik már a nyálukat folyatták érte. Volt pénzbeszedő: három-négy utcát bíztak rá. Az üzlettulajdonosoktól kellett begyűjtenie a "védelem" díját. Ha azok nem fizettek, bezúzott kirakatok, megtépázott hozzátartozók győzték meg őket arról, hogy okosabb, ha feladják merev elveiket.

Következő munkakörében személyesen adta át a zsaruknak, bíróknak, ügyvédeknek járó tiszteletdíjat a főnöke nevében. Boldogan tette ezt, a markába nevetve: neszték, most legalább befogjátok a szátokat. Rábírt tanúkat, hogy ne valljanak, mert Edu Jelic költőre hasonlított, nem mindig nyúlt erőszakhoz, többnyire a pénz, a fenyegetés is megtette a magáét.

A nőknek viszont képtelen volt ellenállni. Azok pedig viszonzták rajongását, hiszen ő mindegyikükbe szerelmes volt, a szenvedélyes férfi kedvességével és gavalléroságával. Érzelmek ugyan hamar kihunytak, de mivel tudott könnyek között szakítani, az elhagyott nők szeretettel emlékeztek rá.

Szőke férfi volt. Ovális arcában mélyen ült barna szeme, szemhéja mintha kissé ödémás lett volna, félig elfedte a tekintetét. Halvány, ívelt szemöldöke alig látszott. Keskeny, kicsi orra tovább finomította arcát, vékony ajka, keskeny álla líraivá tette kifejezését és szentimentálissá a nőket, akik mindannyiszor mintha egy költővel szeretkeztek volna.

A legutolsó lány volt a buktató. Egetverő szerelem volt, s csak később, a nő holtteste fölött derült ki, hogy kevesebbet kellett volna mesélgetnie neki a szervezet ügyeiről, hiszen egyedül ez érdekelte. A jól fizetett kíváncsiságba belehalt a lány, s csaknem Edu Jelic is, mert a társai árulónak nevezték, aki megszegte a hallgatás íratlan törvényét. Ki akarták végezni. Edu félelmében megtalálta a menekülés módját. Megölte két társát és futásnak eredt, bár jól tudta, futhat a világ végéig: megtalálják...

Így találkozott Edu Jelic és Bata Banks. A kimerült, agyonhajszolt gengszter az életben maradás lehetőségét látta az alpakkaöltönyös férfi ajánlatában, azonfelül a kaland pénzzel is kecsegtetett.

3. Lars Frajt hivatásos zsoldos volt, s mint ilyen, kész beállni bárkinek a szolgálatába, aki megfizeti a ténykedését. Jobban kedvelte a magánakciókat. A valódi háborúk hosszú távon unalmasak voltak, és azokban többnyire seggfejek óhajtottak parancsolgatni neki. Szívesebben tartott a saját feje után és erre ritkán fizetett rá. Ez a fej kinézetére is rendkívüli volt. A valamikor fekete haj öszes tincsekkel melírozva a vállig zúdult. A hosszú arc a homloknál szélesedett ki, a homlok mértani középpontjában fekete szemölcs ücsörgött, mint egy tetovált gömb. A szemöldök fejtetőre állított V-t formázott, komor bozontnak látszott. A szúrós pillantású, olajos fényű, sötét szempár látványa fenyegetően hatott. Alatta húsos orrnyereg, széles cimpájú orr komorlott. A telt ajkak kissé előreugrottak, mintha csücsörítenének. A keskeny, hegyes állon öszes kecskeszakáll díszelgett. Lars Frajt fürgén mozgott, kígyószerűen. Ezt a hatást vékonysága tovább fokozta.

Keveset beszélt, megbízóival szemben imponálóan fölényes modort használt. Ha észrevette, hogy tartanak tőle, mosolyra vonta szája sarkát. Többnyire mindig ugyanaz történt. Ismeretlenül választották a névjegyzékből, aztán a személyes találkozás alkalmával a megbízók visszahökkentek külsejétől. Megpróbálkoztak a visszavonulással, ezen Frajt csak mosolygott, jellegzetes arcjátékával. A megbízók végül szinte megtisztelve érezték magukat, hogy éppen vele végeztethetik a munkát, dehogyis mertek volna visszalépni.

Lars Frajt pontosan tudta, mi játszódik le a vele beszélgetőkben. Tudatosan kihasználta tekintete delejes erejét, noha általában nem a pillantása hordozta veszélyességét. Mert veszélyes volt, mint egy bomba.

Hozzáértőzői nem voltak. A nőkkel szakított, helyettük egy időre rákapott a kokóra. Eleinte naponta egyszer szippantott a porból, később már elaludni sem tudott nélküle. Nem akart a rabjává válni, dühre lobbant, leszokott róla. De

ettől fogva gyűlölte a por terjesztőit is.

Egy napon egy asszony kereste fel kérésével. Elmondta, hogy kábítószer-túladagolás miatt elvesztette tizenhárom és tizenöt éves gyermekét. Annak a nevét akarta tudni, aki a környék drogkereskedelméért felelős.

Lars Frajt napokon belül megnevezte az illetőt. Az asszony hajmeresztő módon akarta megölni a gengsztert: ő halt bele. De a zsoldos sem úszta meg.

Napokon belül elkapták. Nem felejtí el azt az éjszakát, amíg él. Hallotta saját fájdalomkiáltásait, velőtrengető sikolyait. Saját vérében csúszott el, amikor fel akart tápázkodni. Tulajdon végtagjai hagyták cserben, ha ütni próbált.

A rendőrség közbelépése mentette meg az életét. Kórházban tért magához, de még aznap újabb kísérlet történt az elpusztítására. Fehér köpenybe bújt férfi lépett a szobájába és belenyomott egy injekciót. Kész csoda, hogy életben maradt.

Többet nem próbálkoztak vele. Átengedték Bata Banksnek.

4. Gino Van Can alig múlt huszonöt éves. Homlokba hulló sűrű, barna haja elfedte szemöldökét. Sötét tekintete egyszerre hatott kisfiúsnak és gunyorosnak. Széles, lapos orra finomított az összképen, amelyet újra elrontottak keskeny ajkai és a rajtuk állandósult feszült vigyorgás. Szögletes állát apró gödör szépítette. Valószínűleg mégis vonzó férfi lett volna, ha arcbőre finomabb és nem tág pórusú, szinte szőrtelen.

Gino Van Can vad környéken nőtt fel, apja lebujában töltötte estéit. Néha egy-egy vendég megbízta apróbb-nagyobb feladatokkal. Szimatolnia kellett, híreket szállítani, s ez nem volt gond a számára, mert észrevétlenül közlekedett. Hamar megismerte az érvényesülés módjait. Ő maga nem élt velük, bár kedvelte a mozgalmas eseményeket, a következmények mindannyiszor megriasztották. Más módját találta ki a haszonélvezetnek. Nem szegődött egyik bandához sem, inkább zsarolni próbált. Tudta, kik a megvásárolt képviselők, polgármesterek, rendőrfőnökök, kisebb és nagyobb bűnpártolók. Visszakért tőlük valamiképp a hallgatásukért kapott pénzekből.

Nem szerették érte... Megpróbálták lelkiileg kicsinálni - nem sikerült.

Megölték apját, aztán őt kerítették sorra, de aznap este a szerencsecsillaga ott fénylett a feje fölött. Az étteremben, amelyikben vacsorázott, rajta kívül két civil ruhás nyomozó is ült. Amikor a géppisztolyos kivégzőosztag a helyiségbe rontott és tüzet nyitott, a rendőrök közbeléptek. Néhány vendég megsérült, Gino Van Can sértetlen maradt.

A félelem azonban ereibe, nyirokáramába ette magát. Ezért aztán belecsapott Bata Banks markába, jöllehet órákon belül elfelejtette az alpakkaöltönyös alkusz arcát.

5. Tiria Linder egyike volt a számtalan testőrnőnek. Magas, vékony alkatú, már-már macskaszerű nő volt. Vastag szálú, mahagóniszín haját rövidre vágta, a dús hajzat úgy ült a fején, mint egy sisak. Magas homloka alatt egy-egy koromfekete szemöldök rántotta magára a pillantásokat. Első ránézésre szinte durvának hatott ez a nőknél ritka sűrűségű szemöldök. Később kivétel nélkül mindenki egzotikusnak találta. Kissé ferdén metszett, tágra nyitott szemeknek egyike zöld, a másik kék színű volt. Finom vonalú orra alatt rövid, telt ajkak halványlottak, az alsó ajkak közepe éppúgy benyomódott, mint a felsőé.

Tiria egy író testőre volt. Alkalmazója hamarosan abba a hibába esett, hogy kéziratait gépeltette a lánnyal, mi több, féltette, óvta őt. Ez a rendhagyó kapcsolat utóbb az ágyban teljesedett ki. A férfi a szervezett bűnözésről írt könyvet, nem is az elsőt. Ezúttal minden addiginál átfogóbb képet akart adni. Megszállottan gyűjtötte az adatokat, talpalt, szimatolt, felderítette a bűnözés és a kormány, a rendőrség és a szervezetek kapcsolatait. Amit ő nem tudott a témáról, az még nem történt meg.

Beszélt is a készülő könyvről. Páran figyelmeztették, legyen okosabb, óvatosabb. Rájuk hallgatva felfogadott egy férfi testőrt. Vele együtt lőtték szitává a város szívében, az igazságügyi hivatal közvetlen közelében.

Tiria, a mit sem sejtő testőrnő ebben az időben a férfi kéziratait rendezgette a házban. Időben észrevette a kerten át az épületbe tartó fegyvereseket, így sikerült elrejtőznie előlük, és bár a pisztolyát is kézbe kapta, nemigen használhatta volna ekkora túlerővel szemben. A hívatlan látogatók elhelyeztek a házban egy gyújtószerkezetet és távoztak.

Tiria nem óhajtott a levegőbe repülni, ezért a fegyveresek nyomában ő is menekülni próbált. A kerítés tetején hasalt, amikor az utcán álló kocsiból tüzet nyitottak rá.

A testőrnő azonban sértetlen maradt. Így hát néhány golyóval kedveskedett támadóinak. A szétlőtt abroncsú kocsí egy kamionnak ütközött, s szinte a házzal egy időben robbant.

Tiria ebből már mit sem fogott fel. A detonáció lerepítette a kerítés tetejéről, s a járdán át az útra vetette. A kórházban tért magához, ekkor értesült a szeretője és a testőr haláláról, valamint arról, hogy a helyzete reménytelen. Olyan titkok birtokosa, amelyekét három-négy halál is kijár.

Elfogadta a menekülés lehetőségét, jöllehet a cserében kért szívesség már első hallásra is mocskosnak látszott. De túlélhetőnek tűnt.

Bata Banks a börtönből hozta ki a hatodik embert. A medveszerű, bűnözőnek nem csupán látszó, hanem nehéz-bűnöző Herval Palmer ideális időzített bombának ígérkezett. Reménytelen, súlyos pszichopata volt. Még Bata Banks gyomra is felfordult tőle.

A találkozás annyira felkavarta, hogy később felvillanyozottan engedte át magát a hetedik zsoldos körül forgó gondolatainak.

Ron Jar valaha az évfolyamtársa volt az egyetemen: szenvtelen, flegma fickó már akkoriban is. Mindent átlátott, de sosem tette le a voksát. úgy haladt az életben, mint a vitorlás, szeleknek kitéve. Bata Banks különös módon vonzódott hozzá, kereste a társaságát. Barátság mégsem szövődött közöttük, mert Ronnal nem lehetett érzelmi kapcsolatba kerülni. Egy évfolyamtársnőjük is csatlakozott hozzájuk. Valójában csak kíséretül szolgáltak Ron szeszélyes útjaihoz. Bata Banks szerelmes volt a lányba, a lány meg a flegma Jarba. Évekkel később utól is érte az akkor már magánnyomozóként tevékenykedő Ront, s az hagyta magát férjül venni. Megint eltelt pár év, és ekkor az asszony csomagolt. Lehet, a küszöbön még várt pár percet, de hiába várt, férje nem tartóztatta. A nő Banksnél kötött ki, a szerelem beteljesült, a tejút fényeit gyújtotta a férfi lelkében. Akkoriban már szédítő karrierje derekán járt, sikerembernek tartotta magát. Lám, a nő is őt választotta. Összeházasodtak, egy év múlva megszületett a gyerekük, és az örület is felütötte a fejét közöttük. A kisfiú kétséget kizáróan Banks magjából fogant, de kísértetiesen hasonlított az előző férjre, feltehetően azért, mert az asszony gondolatai gyakran nála jártak.

A hasonlóság nem lelkesítette az asszonyt, inkább depresszióba, majd öngyilkosságba kergette. Banks magára maradt a különös gyerekkel, a zavaró érzéssel: talán ő sem szerette a nőt, inkább régi emlékek lobbantották fel szerelmét.

Le kell zárnia ezt az ügyet.

Ron Jar aligha szerepelhetett volna divatlapok címlapján. Küllemén éppoly nehéz volt eligazodni, mint természetén. Egykor sűrű fekete haja a homlok két oldalán felitkult, a félszigetre emlékeztető maradék is napról napra gyérült. Koponyája egyéb pontjain azonban nem kopaszodott, haját a füle fölött és a tarkóján gyakorta nyíratja. Magas homlokát ráncok szabdalják, kócos-dús szemöldöke alól színe mélységét gyakran váltogató kék szempár tekintett előre. Kiugró ornyerge alatt dúsan, húsosan, ámde egyenesen folytatódott az orra. Felső ajka telt és széles volt, olyan hatást keltett, mintha fodrozódna. Fogai

hibátlanul ragyogtak, széleik lekerekedtek, álla hirtelen elkeskenyedett. A borotválkozás nem okozott sok gondot, szőrzete gyéren növekedett, alig igényelt ápolást. Vaskos nyakán előreugrott a gégefő.

Mindaddig, amíg meg nem szólalt, nem vonzotta magára a pillantásokat. Amint beszélni kezdett, ráterelődött a figyelem, nem is annyira hangja mélysége, mint beszédstílusa és modora miatt.

Ron Jar besétált a csapdába. Amikor értesítést kapott bátyja haláláról, érdeklődni kezdett, hogyan és miért végezte rosszul, sőt rútul. Előkészített információk várták, az egyik klán portájára terelgették, és amikor riadtan hátrálni próbált, látnia kellett, hogy közrefogták. A bevált gyakorlat szerint: összeverve a kórházban kötött ki. Amikor magához tért, a régi barát vette pártfogásába.

Ron Jarnak észre kellett vennie, hogy üldözik, az életére törnek, csak időlegesen menekült meg. Egy este együtt whiskyzett Banksszel, és kellően meggyőzve a markába csapott. Az éjszakát egy nővel töltötte, de reggel nem emlékezett rá, hogyan is került az idegen lakásba, arra pedig végképp nem, mi történt a ledér hölgy és öközötte. Sok találgatnivalója mégsem lehetett, főként, amikor nadrágja zsebében megtalálta a borítékot, amelyben visszakapta a nőnek adott pénzt, mi több, az összeget egy jelképes, sokatmondó húszas is tetézte.

EGYÜTT

Nem nézhették meg egymást, mert sötétben hajtottak velük a repülőtérré. A kis teherszállító gép belsejében sem működött a világítás. Kíséretet nem kaptak, rajtuk kívül csak a két pilóta ült a repülőben.

Fegyver nem volt náluk, az alattuk tovatűnő tájnak csak csillagokat szikráztató fényeit vagy áthatolhatatlan sötétjét látták. Elhelyezkedtek a kényelmetlen üléseken, hátravetették a fejüket és tűnődtek, a leszállás perceire várakoztak. Ha Dalmba érkeznek pótolhatják a mulasztást. Megismerkednek egymással, a munka részleteivel. Ron Jaron és Tiria Linderen kívül a többiek úgyszólván semmit sem tudtak a megbízás természetéről, de magukról a megbízókról sem. Minthogy azonban a jutalmat (vagy vérdíjat?) az akció utánra ígérték, egyikük fejében sem ölthetett komoly méretet a szökés gondolata. Nem emberbaráti cselekedetnek köszönhetik, hogy távolodnak hazájuktól, attól a földtől, amelynek talaja erősen parázslott valamennyiük talpa alatt. Ezért a légi útért, s a későbbi szabadságért előbb fizetniük kell, de bármit végrehajtanak, ha véget érnek a lidérces éjszakák, az üldözőktől való rettegés tébolya.

Alig várták, hogy megismerjék társaikat, akiken velük együtt múlik: otthagyják-e a fogukat vagy sem. Arról ábrándoztak, hogy a másik hat afféle szupermen. Belevaló, dörzsölt és rátermett - mint ők maguk.

Meresztgették szemüket a sötétben, hogy kivegyék társaik körvonalait. Hiába, az éjszakát fejszével lehetett volna hasogatni.

Herval próbálkozott. Amikor felvetette, hogy remélhetőleg lesz néhány szabad órájuk egy murira, mielőtt munkához látnának, valaki halkán felnevetett, a többiek ennyivel sem járultak hozzá a társalgáshoz.

Ron Jar szerint a feladatról szóló tájékoztatás több részletet is nélkülözött. Vajmi keveset tudott társairól is, ezért eltűnődött Herval megjegyzésén és gyorsan levonta a következtetést: a kissé nyers hangú úriember nyilvánvalóan egyenesen a börtönből jött közéjük. Ron nem lelkesedett ezért a fordulatért, de az utóbbi időben mind kevesebb dolog töltötte el vidámsággal. Miért éppen most akarna ujjongani? A közelében ülő vékony alak felől halvány illat ostromolta orrát, s ez, ha nem is parfümre, de legalábbis finom szappanra vallott. Ron elvigyorodott. Ha a szomszédja nem homoszexuális, akkor még rosszabb: nő. Nem is női mivolta ejtette kétségbe, még csak nem is azért támadt

rossz érzése, mert alkalmatlannak ítélte egy dzsungelbéli túrára, inkább az aggasztotta, miféle következményekkel járhat ez a társaság hat férfi között. Végül megnyugtatta magát. Mit tudhatja, hátha egy női szörnyeteg ül mellette, s csak azért nem gyűjtanak világosságot a gépen, nehogy egytől egyig kiugráljanak borzadályukban.

Lars Frajt, a jó illatú személy másik szomszédja is gyanakodott. Nőkérdésekben sokkal zordabb volt, mint Ron. Valaha, ha ezzel az emberfajtaival akadt dolga, a sztereotip kérdésekre többnyire egy jellegzetes frajti félmosollyal, esetleg egy aktussal felelt. Mivel a szeretkezés egyúttal az érzelmeit is pótolta, s mert mindannyiszor magasfokú élvezetre törekedett, ezzel a nőket is olyan élményekhez juttatta, melyhez aligha jutottak más férfiak oldalán. Nehezen szabadulhatott megunt kapcsolataitól. Eleinte mulattatták, később émelyítették a könnyes, apró bosszúktól mérges, hisztérikus jelenetek. Később ezek vezettek a totális csömörhöz. Egy idő után azon kapta magát, hogy viszolyog a nőktől.

Lars Frajt gyufát lobbantott. Alulról érte arcát a motoszkáló, sárgás fény sugar, hangsúlyt adva kecskeszakállának, cseresznyeszájának, jatagánra emlékeztető orrának, öszes loboncának. Ijesztő látványt nyújtott, de nem gondolt erre. Szomszédját nézte.

Ron Jar előbb Frajtra, majd a lányra pillantott a lopott fényben. Végül megjegyezte: - A helyedben nem raknék tüzet a gép közepén. Ládák tolonganak mindenütt, felirataik szerint hajlamosak nagyot durranni.

Lars Frajt vigyorogva elfújta a lángot, majd a padlóra ejtett gyufaszálat szétaposta a sarkával. Rögtön ezután újabbat lobbantott fel és közel hajolt a mellette ülő Tiriához.

- Ó. Gondoskodtak a szórakoztatásunkról is. A hölgy nyilván hastáncosnő. Jobban örültem volna egy pakli kártyának, mellesleg.

Mivel Tiria nem felelt, sőt még a szeme sem rebkent, Lars áthajolt előtte, hogy Ron arcát is szemügyre vegye.

- Nem mondhatnám, hogy Paul Newman jut eszembe rólad.

- Te sem panaszkodhatsz - felelte Ron.

Herval felemelkedett a helyéről és előrebotorkált közéjük. A gyufa Lars körmére égett. Újra sötétbe burkolóztak.

- Pajtás, csiholj még egy lángocskát. Látnom kell a hastáncosnőt, mert repeszt az erőm.

- Jobb lenne, ha visszarepesztenél a helyedre - vélte Ron unottan.

Herval felcsattant: - Van itt egy főnök? Mert ha nincs, akkor ülj rá a nyelvedre, úgy veszed a legtöbb hasznát. Na hol a hastáncoslány? - A medvemellkasú Herval Palmer egy pillanatra eltévedt a jótékony sötétben. Hatalmas tenyerét Lars Frajt hajára ejtette és végigsimította a válláig.

Vidáman felnevetett: - Sprőd a hajad, bébi, és még zsíroskásnak is érzem.

- Próbáld ki a szakállamat - sóhajtotta Lars vészjóslóan. Gyufát lobbantott, arca előtűnt. Homloka közepén árnyékot vetett a fekete szemölcs. Elhúzta a száját a hátát simogató behemót láttán: sötétszöke, vizeskék szemű, előreugró állú fickót látott maga mellett. Az imbolygó fényben a Herval orra alatti apró sebhelyet is észrevette. - Menj a helyedre - javasolta csendesen.

Herval vállon veregette, aztán a lányhoz hajolt mellette. Vidáman vigyorgott:

- Ez a beszéd. Ugyebár a szórakoztatásomra rendelt hölgyhöz van szerencsém?

- Hány pofonnál kezdesz szórakozni? - kérdezte Tiria.

A női hang hallatán a mindedig bágyadozó másik három férfi is megélné a hátuk mögötti üléseken. Előbb csak felnevettek, aztán Gino Van Can előre botorkált. Mire odaért, kihuny a gyufaláng.

Ron Jar megjegyezte: - Nem kellene csillároznunk. Nem valószínű, hogy törvényes keretek között lépjük át a közbülső országhatárokat.

- Neked már mondtam, hova dugd a nyelvedet - morogta Herval, majd hozzáfűzte:

- A légvédelem pont ezt a gyufalángot fogja kiszúrni.

A légvédelem manapság nem indián módra, szeme elé ernyőzött kézzel dolgozik - tájékoztatta őket Gino Van Can, ha netán nem tudnák. - Rajta vagyunk a megfigyelők radarjain, és tuti, hogy senki nem akarja megakadályozni a továbbhaladásunkat. Egyébként a nevem Gino és felettébb érdekelné, kik vagytok. Tudtommal együtt visszük a vásárra a bőrünket. Gyújts lángot testvérem, hadd lássam, rokkantkocsiban ülsz-e.

Tiria megmozdult Ron és Lars között. Hidegen csendült a hangja: - Úgy tájékoztattak, hogy Dalmban bemutatnak egymásnak. Meglehet, pezsgő is lesz ennek öröme. Ne fosszuk meg magunkat ettől az élménytől.

- Nem, az élményektől nem fosztjuk meg magunkat, erre máris bekaphatod az antibébi tablettát - lelkenedett Herval. Térdével meglökte Lars oldalát. - Van még gyufád? Ha sajnálod, kifizetem. Kezet ráznék ezzel a Gino gyerekek a hátam mögött. Aztán sorra megnéznék magamnak mindenkit, beleértve a táncosnőt is. Még a te lidérces képedre is vetnék egy pillantást.

Lars Frajt zokon vette a megjegyzést. Újabb gyufát gyújtott, felemelte Herval arcának magasába és így szólt: - Nézd, grizzly barátom, lehet, hogy nem sokáig nézegetsz, egyszer csak nem lesz mivel. Valamiért nem rokonszenvezek veled, és ha sokat jártatod a szádat, esetleg ráhúszom a homlokodra. Azontúl már keveset fogsz látni.

Herval a válla mellett álló Ginóra nézett: - Egy sereg kisiskolás ellen küldenek bennünket, vagy mi az isten? Gino pajtást csak nemrég engedték szabadon a gumigatyából. A gyufás pofa legfeljebb a varázsláshoz ért, ahogy nézem.

- Értesülésem szerint - kezdte Ron Jar -, legkevesebb egy hetet utaltak ki számunkra, mint egymás társaságában lemorzsolandó időt. Előre látható, hogy nagyon fogjuk élvezni. Menj a helyedre pajtás, síttszagod van. A dzsungelben majd kiszellőzől, és akkor beszélhetünk.

- Hozzád nem szóltam - morogta Herval.

Samy Serce előrevetette a hátuk mögül: - Szócséplés. Ha ilyen fegyelmezetlen az ipse, a legjobb, ha most kihajítjuk a gépből, mert később csak bajunk lesz vele.

Herval megfordult, hogy megtorolja a megjegyzést. A láng e pillanatban kihuny, és újra sötétség vonta be őket. Ki-ki a helyére botladozott, Herval elhelyezkedett és füstölgött magában. Néhány perc múlva felhorkant: - Hányan vagyunk?

- Csak számolni nem tudsz, vagy a betűvetéssel is zűrjeid vannak?

Ron Jar mély hangja hallatszott az ablak irányából. - Heten vagyunk. A gyengébbek kedvéért.

Tiria szikrázni érezte a feszültséget. A medvemellkasú börtöntöltelékkel lesznek még gondok. Remélhetőleg nem őt jelölik ki a csapat vezetésére. A lány elszánta magát arra, hogy a következő összecsapás során elvegye a grizzly kedvét a vele való durva bájolgástól.

Bal oldali szomszédja felé fordította a fejét, de semmit sem látott a férfiből. A gyufaláng imbolygásakor megpillantott arcélt képzelte maga elé: jókora orr és hegyes ádámcsutka maradt meg emlékezetében.

Ron Jar megérezte, hogy a lány nézi. Nem mozdult: - Nem nevezném frappáns ötletnek, hogy magát idesuvasztották közibénk.

Lars Frajt bólintott a sötétben: - Bizony, tudtommal egyikünk sem szopik már.

- Nem is tejről volt szó - felelte Tiria. - Ha már szóba került, elárulom: azért kerültem a díszes csapatba, hogy az ész is képviseltesse magát.

- A nőknek újabban eszük is van? Vagy csak magának? Nyilván valami mutáns lehet. - Lars Frajt ingerült volt, mert bonyodalmakat sejtített, és már nem is látta érdekesnek a melót, amelyről mostanáig azt képzelegte, hogy csakis azért érkezett az égből, és éppen a legjobbkor, mert ő azon töprengett, merre is tűnhetne el egy kis időre, amíg a maffia iránta való érdeklődése kissé veszít a fényéből.

A kis teherszállító gép átsuhant velük néhány hatalmas hegy ormai között, majd leereszkedett egy fennsíkon, hogy megszabaduljon emberi rakományától.

A repülőgépről teherautóra szálltak. Hajnalig zötykölődtek a kényelmetlen padokon. A szürkület sápadt fénymázai között lassan elöbontakoztak az arcok és alakok. Fáradtan és unottan szemléltek egymást, nem is titkolták csalódottságukat. Ha ki-ki leszámította önmagát, szupermen egy sem akadt a sorban.

Tiria egyenként sorra vette a szemközt ülők arcát. Ezúttal is a szemölcsös és a mély hangú férfi között foglalt helyet. A szomszédsághoz a teherautóra szállás közben már ösztönösen ragaszkodott. Lars Frajt nem mindennapi külseje, nőgyűlölő szövegelése nem rémítette meg. Ron Jar mellett megérezte a kiegyensúlyozottság viszonylagos nyugalma.

Herval Palmer úgy intézte, hogy pontosan szemközt ülhessen a lánnyal és leplezetlenül mustrálgatta az út során. Első benyomása álomszerű volt: a lány arca az éj sötétjéből sejlett elő, majd lassan eloszlott a köd, a körvonalak élessé váltak.

- Kinek hívnak? - kérdezte, cipője orrával meglökve a lábát.

- Hát téged?

- Kedvelni fogod a nevemet is. Szólíts Hervalnak.

- A nevemet kedvelheted: Tiria. - A lány elfordult az erőteljes testalkatú, erőszakos vállú Hervaltól. A mellette ülő fickóra pillantott. Zömök termetű, barna hajú, barna szemű, nyugodt kinézetű kiszemeltje el sem mosolyodott: - Samy a nevem - mondta.

Edu Jelic következett. A szőke, álmodozó tekintetű, finom orrú férfi lírai költőre emlékeztetett, ránézésre aligha sejtette volna bárki is a férfias kalandokban gazdag előéletet. Edu szomorú sóhajjal tudatta nevét, aztán ábrándos kifejezést öltve hátrahajtotta a fejét.

A szemébe hulló haját, feszült vigyorgást viselő ifjú Ginónak nevezte magát. Tiria megnézte széles vállát, szögletes kezét, hosszú ujjait. Úgy festett, ő az igazi a csapatban, és ha a kaland mozgalmassá válik, Gino Van Can a helyzet magaslatán terem majd. Elképzelhetetlennek látszott, hogy az ifjú irtózik a fegyvernek még az érintésétől is.

Amikor Tiria a szomszédja felé fordult, a férfi elvigyorodott és szertartásosan kezét csókolta. Elnyammogott, cuppogott a kézfeje fölött, majd tovább csámcsogva tudatta: - Kisztihand, madám. Ron Jar a nevem.

Tiria nem vette zokon gúnyolódását. Elhúzta a kezét és a másik oldalán ülő férfit vette szemügyre. Pillantását a misztikus külsejű fickó homloka közepén guggoló szemölcs ragadta magához.

- Szólíts Larsnak - dünnyögte az őszülő zsoldos. Szerette volna végighúzni az ujját a lány vastag, tömött fekete szemöldökén. Nem tette. Nem mintha a visszautasítástól vagy Herval esetleges megjegyzéseitől tartott volna, igazából nem érdekelte a kétujjnyi szemöldök. Lars Frajt nemigen félt senkitől, a kiadós verés után sem azért fogadta el a felkínált lehetőséget, hogy mindörökre eltűnjön szem elől. Vissza akart térni; megfizetni. Tudta ő, hogy hatékonysága az idő múlásával egyre csökken. Ha mások sejtették is, aligha merték volna kiejteni a szájukon a felismerést: öregszik. Ez valóban így volt, de még majdnem olyan gyors és kiszámíthatatlan volt, mint valaha. Soha nem gondolt a halálra. Tenyere nem nyirkosodott, a sötétben nem kísértették rémképek, a maffiakaland óta sem, talán ezért volt ő az egyetlen a társaságban, aki már eltervezte a jövőjét, azon túl, hogy elmeneküljön szem elől. Csak egyetlen embertől félt: önmagától, a majdani öregembertől.

Lars Frajt visszafordult a kocsí hátulján lengedező ponyva felé és az eltűnő, majd felbukkanó tájat nézte, a hegyek közt kanyargó utat, az erdő fáit.

A dalmi hadsereg rangjelzés nélküli egyenruháját viselő férfi viselkedése

tisztre vallott. Íróasztala lapján ült, egyetlen intéssel elintézte az üdvözlést. Hellyel kínálta Tiriát és Ront, a többiekre ügyet sem vetett. Anélkül, hogy a bemutatkozással fáradt volna, jól tudta vendégei nevét, ismerte arcvonásaikat.

- Maguk ketten nagyjából sejtik, milyen munka előtt állnak. Országunkban polgárháború dúl, nem mondtam újat. A gerillák vezetőjét, Predrog Freyt kell elfogniuk. Mégpedig oly módon, mintha ő hagyta volna el az embereit. Épp ezért nem erőszakos fellépésről, hanem észről, cselről van szó. Ha ezt a munkát elvégzik valamennyien szabadok. - E szavaknál megkereste az előtte álló férfiak között Hervalt. - Valamennyien szabadok. Hamis iratokat, pénzt kapnak, futhatnak tovább. Mert ugyebár, mind bajban vannak. Amint látják, hazájukban segítenek a bajba jutottakon, magukon épp úgy, mint a dalmi kormány nehézségekkel küzdő vezetésén. Becsüljék meg hazájukat. Talán egyszer hazatérhetnek. Más, ami még mindannyiukra tartozik: a megállapodás csakis abban az esetben érvényes, ha a feladatot sikerrel végrehajtják. Ennek feltétele pedig az, hogy szorosan együttműködjenek. Épp ezért most közlöm, és ez ellen nincs fellebbezés: csakis Ron Jar és Tiriá Linder dönt minden helyzetben. Más nem parancsol, nem kérdez, nem ellenkezik. Ez az ára az életüknek. Másként végük, de ezt úgyis tudják. Ne próbáljanak megszökni, magánakciókba kezdeni, értelmetlen lenne. - A tiszt e szavaknál kissé gúnyosan elmosolyodott: - Jegyezzék meg: nincs a világnak szeglete, magassága és mélysége, ahol elbújhatnának. Tehát érék be meglévő ellenségeikkel. Ők épp eléggé veszélyesek, de nyomába sem érnek annak a veszedelemnek, amely akkor vár magukra, ha eltölik a dolgot. Sem a dalmi, sem az emeri kormány nem öhajt belekeveredni az ügybe. Mondhatni, ez a maguk piszkos ügye. Ezért esett a választás magukra. Lehetnek-e még mocskosabbak? Minden egyebet a vezetőiktől tudnak meg. Serce, Jelic, Frajt, Van Can és Palmer, most elmehetnek. Odakinn ételt, italt kapnak, fürödhetnek, két órát alhatnak. Felesleges, hogy a későbbiekben sokat beszélgessenek. Ne csámcsogjanak a múltjukon, ne tárgyalják meg egymással. A legjobb, ha elfelejtik!

Herval Palmer megbökte a homlokát, mintha sapkáját érintve tisztelegne. Hangjából azonban nem csendült ki semmiféle alázat:

- Nem tudom mit hallott rólunk, de nyilván tudja, hány anyajegy van a seggemen, tábornok. Így hát azt is tudnia kell, mit gondolok a nőkről. Nekem nem fog parancsolni ez a liba, erre máris beveheti a méregkapszulát.

- Megy inkább a gázkamrába, Palmer? - kérdezte a "tábornok" félrehajtott fejjel. Csettintett az ujjával. Mintha az ajtó mögött álltak volna, tüstént fegyveres katonák rontottak az irodába. A tisztre pillantottak, fejmozdulata láttán közrefogták Hervalt. Durván megragadták a vállát. A behemótnak felocsúdni sem volt ideje, egy karkulcs a földre térdelgettette, nyaktöréssel kecsgettette.

A tiszt intett, a két katona elengedte Hervalt, összecsapták bokájukat és már ott sem voltak.

- Nos, Palmer?

- Kár, hogy az anyja élve szülte magát, tábornok. Még megbánhatja. Egyszer talán azért fog imádkozni, bár vetélte volna el a drága édesanyja. - Herval látta, hogy a tiszt újabb csettintésre emeli a karját. Feltápázkodott és villámló tekintettel morogta: - Meglátjuk.

A tiszt leengedte a kezét. - Előbb a verés vár magára, Palmer. Aztán a gáz. De lehet kötél, golyó, akár kés is. Lehet gerinctörés, lehet kénsav.

Az öt férfi kiment a szobából. Az ablakon az erdő fái tekintettek befelé, lombjukat suhogtatva, mormolón.

A tiszt Ron Jar felé fordult. Koponyájában egy adatbank lehetett, minden segédlet nélkül közölte a tudnivalókat: - Fegyveres akció esetén nagy hasznát veszik Palmernek, Frajtnek és Jelicnek. Van Can jobban szeret pusztá kézzel, ésszel dolgozni, ezt vegyék figyelembe. Sercet nem tanácsos lebecsülni. A

jellegetlen külső univerzális embert rejt.

Ron Jar kivárt egy lélegzetvételi szünetet és közbeszúrta: - Linderrel mit kezdjek?

A tiszt elvigyorodott, majd Tiriára hunyorítva így felelt:

- Maga felnőtt ember, esetleg férfi. Ne tőlem kérjen tippeket. Tiria Linder az akció sikerének kulcsa. Ha szórakozni próbálnak vele, ráfáznak. Ha mégis udvarolnának neki, tegyék ezt finoman, lovagiasan. A hölgy nem veti meg a férfiakat. Visszatérve: még ma továbbmennek. Az éjszakát az ellenőrzésünk alatt álló terület határán töltik. Reggel belépnek a gerillák által megszállt zónába. Predrog Frey már várja a forradalmával rokonszenvező filmeseket. - A tiszt hangjában gúnyos gyűlölet csorgott. - Készséggel rendelkezésre fog állni. Rögtön belemegyünk a részletekbe. - Jeladásra egy katona kávéskannával és csészékkel megrakott tálcát hozott. Egy másik legénye vékony dossziét tett az asztal szélére.

Ron Jar nem tudott mit kezdeni a rövid pihenővel. Bár elfüggönyözte az ablakokat, a gerendaépület vékony fala minden neszt átengedett, s a neszek behatoltak a férfi agyába, egyéb bántó gondolata közé. Újra és újra átgondolta a frappánsan előadott tervet, és nem tudta eldönteni, mi az a momentum, amely mégis zavarja. Semmit nem jelentett, hogy társai többségétől nem volt elragadtatva. Mivel tudta magáról, hogy ritkán ujjong emberektől, ennek nem tulajdonított jelentőséget. Herval Palmer nyersessége jól jöhet még, Lars Frajtra is lehet számítani, Edu Jelic külseje is lehet bármilyen szelíd, sejthető mögötte a szenvedély. Gino Van Can fegyverektől való irtózása sem zavarta, Samy Sercet is használhatónak ítélte. Lehet, hogy Predrog Frey csapdába ejtése során nagy hasznát veszik. De addig nem ártana távol tartani tőle Herval Palmert.

Ez volt a bog, amely nem moccan az elméjéből. Nyilvánvaló, az emeri kormány nem vállalkozik arra, hogy ebben a forró helyzetben katonai kommandót küldjön, már így is az ENSZ bögyében van, hiába aktív és jól tejlő tagja a szervezetnek. Emer nem feszítheti a húrt a végtelenségig. Oké.

Maga a dalmi vezetés is füstölgő katlan kellős közepében ül, a polgárháború gyakori forgandóságában talán már ő sem ismeri ki magát. Egyszer a gerillák kerülnek fölénybe, aztán a kormánycsapatok, a helyzet óránként változik. Amikor éppen a gerillák nyomulnak be a fővárosba, kikiáltják a népi kormányt és átveszik az ország ügyeinek irányítását. Aztán kikergetik őket, s visszakényszerülnek a hegyekbe. Pár éve elszórakoznak ily módon. Ember legyen a talpán, aki eligazodik a világ tűzfészkeiben dúló csaták között. A zavart nyilván az okozza, hogy a konfliktusok mesterségesen szítottak és fenntartottak, s ha az ember a végsőkéig leegyszerűsítene a dolgokat, azt kellene mondania, arról van szó, hogy a fegyvergyártás kritériuma a felvevő piac. Ha nincs piac, teremteni kell.

Ez itt az egyik piac. Dalm.

Ron Jar kicsit neheztelt magára. Alvás helyett miért ezen az ocsmány histórián töri a fejét? Miért kóvályog a világpolitika örületes útvesztőjében? Nos, szó nincs megváltó gondolatokról. Az életösztön, ez az egészséges adottság készíti meditálásra.

Tehát Tiria és Herval. A jól kigondolt és előkészített akció szervezői elvetették a katonai közbelépés gondolatát. Maradt ez a csőcselék-kommandó. Úgy tűnik, valamennyiük felől jól tájékozódtak. Épp ezért. Mint a logikai játékokban: hol a kakukktojás? Nem is a kakukkfőika személye a kérdéses, a fogas kérdés inkább az: tudatosan került-e a csapatba, és ha igen: MIÉRT?

Még egy kérdés, nagyon intim, ezt Ron Jar önmagához intézte, alig hallhatóan. Vajon nem lehetséges, hogy öregszik? S ha igen, ezzel az agylágyulási folyamattal milyen mértékben jár együtt a paranoia? Hamarosan elvetette az egészet. Talán ezért sérti Herval tolakodása, mert ő, Ron, a szíve mélyén egy

gáncsnélküli lovag és félti a védtelen nőt. Aki mellesleg egzotikus jelenség, vonzza a tekintetet. És talán nem is olyan védtelen.

Ron Jar felhagyott a pihenés erőltetésével. Éjszaka alhat éppen eleget. Kisért a házból és megtekintette a rendelkezésükre bocsátott kocsikat.

Lars Frajt lépett mellé. Öklével a terepjáró motorháztetejére sújtott, hallgatta, hogyan döng a karosszéria. Aztán rákönyökölt és felnézett Jar arcára. - Észrevetted már, hogy nincs egy árva csúzlínek sem?

- Majd - felelte a kérdező. Körülpillantott, merre lézengenek a többiek.

- Te miért futsz? - firtatta Lars.

- Majd - mondta Ron Jar. Belepillantott társa szúrós tekintetű, sötét szemébe. Jól emlékezett a tiszt szavaira, ennek ellenére úgy vélte, nem ártana, ha "elcsámcsognának" a múltjukon. De nem itt. Hemzsegnek a katonák.

A katonák egyébként nem velük foglalkoztak. Herval Palmeren röhögtek, aki mindent elkövetett közönsége, de első sorban önmaga szórakoztatására. Elkapta a melléte elhaladó Tiria karját és magához rántotta a lányt. Egyik kezével medvemellkasához szorította, a másikkal a fenekébe markolt és így méltatlankodott:

- Seggből is kevesed van, meg ciciből is. Na, nem kell búsulni, majd összehozzuk valahogy.

Tiria meg sem szólalt. Kissé hátralépett, és Herval felemelte a lábát, hogy kövesse. Amint egyensúlya megingott, Tiria újabb lépést tett az ellenkező irányba, s ezzel lazított a szorításon. A következő pillanatban kiszabadította magát és felrántott térdel irtózatosan ágyékon rúgta a férfit.

Herval térdre roskadt fájdalomában, és ekkor kapott még egyet, ezt talpéllel, az állára. Ordítva hanyatt esett. átkozódva hempergett a földön. Tiria megállt fölötte és megjegyezte: - A kiképzőm megtanított rá, hogy mit tegyek a magadfajtaival. Legközelebb leszakítom a tökeidet és a füledre akasztom őket, hogy himbálózzanak, mint a májusi cseresznye.

Ron Jar nem mozdult. A közelben álldogáló Samy Sercet figyelte. A zömök férfi zsebben tartotta a kezét, a szájából cigaretta lógott. Amikor Herval feltápáskodott és Tiria után akarta vetni magát, Serce előrenyújtott lábával felbuktatta. Kezét nem húzta elő a zsebéből. Mélyet szívott a cigarettából és várta, hogy Herval felkeljen.

A dühöngő behemót nem törődött Serce-szel. Tenyerére támaszkodva térdre tornászta magát. Újra vetődni készült. Megint az iménti láb fékezte meg. Ezúttal nem esett el benne, csupán megbotlott. Levette tekintetét a lassú léptekkel távolodó Tiriáról és újabb ellenfelére pillantott.

- Két ujjal fojtalak meg, te dugó - sziszegte dühösen.

- Melyik két törött ujjadra gondolsz? - kérdezte Samy. Szája sarkában fel-le liftezett a cigaretta.

Herval ugrott. Nehézkes, tömött felsőteste súlyosan közeledett Serce felé. A zömök férfi bevárta, az utolsó pillanatban azonban könnyedén félreszökött előle. A dühöngő rakéta elszáguldott mellette, aztén a földre zuhant, mint egy homokzsák.

Kezdett unalmas lenni.

A tiszt is így vélekedett, a tornácról szemlélve az eseményeket. Mielőtt Herval feltápáskodott volna, kis félmosollyal intett a katonáinak. Hármán nekiestek a grizzlynek és alaposan helybenhagyták.

Végül Gino és Edu cipelte Palmer romjait a terepjáróhoz. Begyömöszölték a hátsó ülésre.

A kocsik nekiódult. Tiria vezetett. Herval feje előre-hátra himbálózott a rázkódástól.

Az épület, mely éjszakai szálláshelyül szolgált, meglehetősen romos állapotban álldogált, jó szerivel a dzsungelben. Az egykor fehér vakolat vastag rétegekben hámlott a falakról, a tornác fakorlátja is feledte a belefáradt

mintákat, csorba fogsorra emlékeztetve düledezett. A padló vészterhesen recsegett-ropogott a léptek súlya alatt, a gerendák meg-megbillentek, majd újra kiegyenesedtek, jelezvén, hogy egyelőre még nem rogyannak össze, de ez közel sem biztos. A berendezés spártaíságán legfeljebb a mennyezetre függesztett, rejtélyes rendeltetésű kosárhák enyhítettek. Nem lámpást, nem virágokat rejtegettek. Talán díszítő funkciót szántak nekik. Esetleg díszlettek is, tíz-húsz esős évszakkal ezelőtt.

Az épület mellett óriási, szabdalt levelű pálmafák zöldelltek, eltakarták a köves, agyagos folyópartot. A zöld víz komoran futott tova, a túloldalon az elszabadult dzsungel fái és bozótjai borultak fölé sejtelmesen és ködös párákat szuszogtatva.

Ron Jar kipróbálta a vizet meztelen lábujjával, de a leszálló estével megjelenő árnyak nem fokozták fel fürdési kedvét. Nem tudta, lakják-e a folyót ragadozók, de ezt nem is a saját bőrén óhajtotta felmérni. Inkább az erdő felé indult, s csak tapasztalt tekintetének köszönhette, hogy ösvényt talált a fák között. Ennek ellenére mindkét kezét igénybe kellett vennie, hogy előbbre jusson a szövevényben. Az utat régen használták, a dzsungel újra bekebelezte már. Ron nem jutott messzire, sziklafal állta el útját. A hegy tetejéről forrás száguldott lefelé, s az innen-onnan bekanyarodó vizekkel egyesülve hangosan zúgó vízesessé alakult. Rohanása megfékeződött egy kiöblösödő kövön, mielőtt az alatta koptatott sziklalapra zúdult volna, hogy arról a folyóba ömölhessen.

Ron Jar a sziklára lépve elhatározta, hogy inkább itt zuhanyozik. Annál is inkább, mert sejtelve sem lehetett róla, legközelebb mikor lesz módja folyó vízhez jutni. Megpróbálta félretenni városi beidegződéseit, ezért ruhástól a zuhatag alá lépett. Amikor átnedvesedett, lassan levetkőzött. Nem kis nosztalgiával fésülte át ujjával maradék haját. Igaz, akadtak, akik homloka sokat sejtető magasodásával vigasztalták, ő mégis jobban szerette azokat az idöket, amikor kevésbé látszott okosnak, ám minden hajszála a fejbőrébe kapaszkodott. Arcát fürösztve a szőrnövekedés rapszodikus természetén töprengett. Alig-alig kellett borotválkoznia, arcbőre úgyszólván szőrtelen volt, ugyanakkor mellkasa, hasa és combja bozonttól feketéllett.

Végül, mint már annyiszor, megállapította, hogy lényegesen szebb egyednek is születhetett volna. Ha nem, nem. Megszáritkozott, ingéből ágyékkötőt rögtönzött és frissen mosott holmijait a vállára vetve visszaküzdötte magát a házhoz. Elballagott a társai mellett, majd a két helyiségből álló ház szobájában száraz ruhába, cipőbe bújt.

Herval Palmer nem gondolt krokodilokra, piranhákra és teljes nyugalommal lehetett ilyen könnyelmű, mivel a folyó békésen viselkedett, semminő kellemetlen meglepetéssel nem szolgált. A férfi előbb csak az arcát mosdatta a partra borulva, majd mind beljebb hatolt a vízben, végül ott úszott a folyó közepén, sebeit, fájdalmait hűsítve. Jól tudta, a tiszt azért uszította rá katonáit, hogy letörje és megalázza őt. Ami azt illeti, ez nem sikerült.

Herval Palmer szentül hitte, untig elegendő, hogy kikerült a börtönből. Innen kezdődően már semmi rossz nem érheti. Újra a maga ura. Semmiféle katonatiszt meg nem rémítheti, verés el nem gyengítheti. Cellatársa, a dagadt néger is belepusztult, hogy számtalanszor megzavarta őt álmodozásában.

Herval a hátán fekvé lebegett, az úszással csak annyit fáradt, hogy ne hagyja elsodorni magát. Tájékozódásul kiszemelt egy parti bokrot, s megpróbált egyvonalban maradni vele. Az akcióban részt vesz, egyrészt, mert érdekesnek ígérkezik, másrészt, mert pénzt kap Predrog Frey bőréért. Nem egészen értette a logikát, mely ide juttatta őt. Valószínűleg ugyanaz a törvény vonatkozik rá most is, mint korábban. Bebörtönözték neki erőszakért, viszont kiengedték gyilkosságért. Új névvel élhet tovább, s nem számít, hogy nem érti, mitől olyan rugalmas a törvény, mint egy gumióvszer. Mi több, ezúttal mi egyébpre készül, mint gyilkosságra? Csaknem felnevetett: fejjavadász vagyok, a törvény nevében. Éljen.

A hasára fordult. A víz feledtette a verés emlékét, bőre lehűlt. A holnapi menetelés előtt még itt ez a mai este. Ha nem téved, ehét, ihat, ahogy a börtönben annyiszor eltervelte. Egykor cellatársát gyűlölte fanatikusan, de ő halott végre. Herval tehát új alany után kapaszkodott és meg is találta Tiria Linder személyben. Az öntelt lány mindezen érzelmek ellenére is nő maradt, és nem is akármilyen. Macskaszerűsége, vékonysága, felemás színű szemei, alul-felül bemetszett telt ajka a rejtőzködő jellegű öltözködés dacára is kihívó jelenséggé tette.

Herval Palmer nőre áhítozott, és eltervelte, meg is szerzi, bármi áron. Ha ellenkezésbe ütközik, annál jobb, kedve tovább tüzesedik. Emlékezett: általában mindig egyformán zajlottak az események. Ő vágyott egy nőre, s amikor az tiltakozott, vágyai annál inkább poklosodtak. Végül mindig célhoz ért, akkor is, amikor azt a lányt, nevére nem is emlékezve, a kemény ellenállástól bepörögve megfojtotta. Szívesen merengett az eseten, annál is inkább, mert a rendőrségen soha nem került szóba, a tettet nyilván valami örültnek tulajdonították. Valahányszor felrémlt előtte a fuldokló lány arca, kínzó hörgése, combja, ágyéka rögtön átforrósodott. A börtön évek során mind sűrűbben emlékezett az élményre, az alatta vonagló, rángatózó, az ő teste ritmusára vergődő lány nyújtotta gyönyörűsége. Az igazi gyönyörűsége.

Herval elnyúlt a parton, egy kőre támasztotta a fejét. Az est egyre gyapjasodott körülötte, a ház felől beszédfoszlányokat sodort felé a halk szél. Ruhája csaknem gözölgött. Megjelentek a mohó moszkítók is.

Edu kicipelt egy asztalt a házból. Székeket rakott köréje, aztán lámpásokat aggatott a tornác mennyezetére. Előkerült egy üveg whisky, s amíg Tiria Gino segítségével a vacsorát készítette, lehajtották az első pohár italt. Amint az étel az asztalra került, rögvést nekiláttak, nem vártak Herval visszatértére.

Tiria ezúttal is Lars és Ron között telepedett le, választása fölött nem tépelődött. Talán még a repülőgépen eldőlt ez az ülésrend.

- Pár napja álmodni sem merem volna erről - vigyorgott Edu, néhány percnyi szótlan falatozás után. - A korábbiakhoz képest ez a hely kész Paradicsom.

Samy Serce elhessentett magáról egy toladó rovar, aztán bólintott. - Az. Kész Paradicsom, ha mégoly férges is.

- Ne izgulj - vigasztalta Edu. - Hatszáz oltást döftek belénk. Ezek megoldalmaznak bennünket. Talán még a golyó sem fog ezután.

Edu ábrándos tekintete végigkalandozott az asztal körül ülőkön, végül megállapodott Tirián.

Erről a pillantásról Ronnak eszébe jutott valami: - Megnézhetnénk, merre jár a hetedik mesterlövész.

- Nélküle még a falat sem esik jól? - vigyorgott Samy.

- Igazságtalanok vagytok - közölte Edu. - Herval a börtönből jön, hallottátok, megúsza a gázkamrát. Nincs abban semmi rendkívüli, hogy ezek után feldobottan viselkedik. Hagyjuk békén, majd megnyugszik.

- Egyáltalán nem fájlaltam volna, ha nem szabadul ki a gázkamrából - vélte csökönyösen Samy.

- Azt sem tudjátok, mit csinált - felelte Edu.

Tiria fanyalgott: - Kezdem sejteni.

- Te honnan jössz? - kérdezte Edutól Gino.

- Számít? A tábornok parancsba adta, hogy erről ne beszéljünk. Mivel az ő révén jutottunk az annyira áhított szabadsághoz, ne tegyünk a kedve ellenére.

- De miért ne? - Ron Jar az ételét piszkálva Edura vetette elsötétlő kék szemének pillantását.

- Te vagy a főnök, neked aztán végképp nem ildomos ilyet kérdezned. - Gino kajánul vigyorgott.

Ron félretolta a tányérját. Ujjait a pohárra fonta: - Valamennyien futunk, mint elhangzott. Az idegenlégióig meg sem álltunk volna, ott gyűjtik a magunkfajta egzisztenciákat. De nekünk másfelől nyújtottak segítő kezet. Vajon

milyen meggondolásból csipegettek bennünket ebbe a szép csokorba? Miért éppen minket? Más kérdéseink is vannak. A tábornok azt mondta, a csapatot én vezetem Tiriával. Kisztihand, madám - Ron meghajolt ültében. - Miért, kérdezem. Nem vagyok egy melldöngetős, liánokon lovagoló csúcsférfi. Nem tudok egy lövéssel őt kajmánt leteríteni. Mit tudok akkor? Mentem az irhámát, mint ti mindannyian. Idegenek vagyunk egymás számára, és mintha a tábornok azt szeretné, hogy azok is maradnánk. Azért nem kérdezhetek, mert én vagyok az egyik boss? Kisztihand, madám. Ez a helyzet elmegy bárminő regényben, de mit kezdjek vele élesben? Valami bűzlik nekem. Nem lenne baj, ha megvitátnánk kétségeinket. Nem nagy dolog, csak az életünkről van szó.

- Mit kerülgetsz? Talán Predrog Frey miatt vannak lelkiismereti problémáid? - kérdezte Gino.

- Fogas kérdés - bólintott Ron. - Ki az isten ez a Predrog Frey? Úgy van, ő az isten a gerillái szemében. Tisztelik, bálványozzák, követik. Ettől még nem nedvesedik meg a szemem, az orrom. Annál jobb, ha Frey zseniális. Méltó ellenfélnek látszik. De mi lesz, ha sikerül elkapnunk és beszolgáltatnunk? Frey árulóvá lesz az emberei előtt. Csapatai lepusztulnak bánatukban, a kormányerők felfalják őket. Ez az állapot persze nem lesz végleges, csak addig tarthat, amíg jön egy újabb delejes szavú vezér. Egyszóval nem mi nyerjük meg a háborút a dalmi kormánynak, s egyszersmind otthon hagyott elnökünknek. Kisztihand, president. Hanem mi lesz az átejtett és meghurcolt Predrog Freyjel? Nem kétséges: meghal, hulláját eltüntetik.

- Kezdem érteni, hová tempózol - morogta Gino Van Can.

- Hová? Én nem látok logikát a kapitány szavaiban - dűnnyögte Tiria.

- Én vagyok a hülye, madám - Ron újra meghajolt ültében. - Mi lesz velünk, azt kérdezem, és úgy rémlik, nem először. Ha átadunk egy filmkazettát és Freyt, megszabadulunk-e nyűgeinktől?

Tiria elmosolyodott: - Korán reszketnek a térdei, kapitány. Frey még szabad, és az sem biztos, hogy bedől nekünk.

- Madám, azon is töprengtem, hogy mit keres kegyed ebben a hetesfogatban. A forgatókönyv szerint nagyon is indokolt a jelenléte. De megbocsásson, ma délután nem tetszett nekem a tábornok vigyora, amikor maga összeölelkezett Hervallal.

- Herval tűzött össze Tiriával - helyesbített Samy.

- Pongyolaság. Néha slafrok keveredik a beszédembe - legyintett Ron. - Herval nem az a fajta, aki meghunyászkodna a jól megérdemelt verés hatására. Őt inkább megvadítja ez az elbánás. Egyszóval azt olvastam le a tábornok arcáról, hogy ezzel ő is tisztában van. Lehet, hogy nem hagynak futni bennünket? Éppen csak a kivégzés módja, helyszíne módosult? Lehet, hogy jobban jártunk volna, ha rendes menekülők módjára inkább az idegenlégió mellett voksolunk? Vajon a madám velünk tarthatna-e a Szaharába? Nem tudjátok, koedukált már az idegenlégió?

- Utálom a homokot - felelte Tiria.

- Legfeljebb az ember nem visz vödöröt, lapátot, kis formácskákat - vonogatta a vállát Ron.

Gino is végzett az evéssel. Hátradől székében. A feszült mosoly beszéd közben sem tárgított a szája sarkából. - Pontosan értem Ront. Régebben voltak a rossz, gonosz, kövér emberek, akik ártottak a szép, nemes, délceg lovagoknak. Ezek egy idő után begorombultak és lecsapták a rossz, gonosz, kövér emberek fejét, persze a sportszerűség és a lovagiasság szabályai szerint, mert egy szép, nemes, délceg vitéztől snassz lenne tört vetni, hátba támadni, méreggel manipulálni. Manapság azonban jóval bonyolultabbak a dolgok, mert az emberek egyre nehezebben veszik be a vezérlő elvek szép szövegeit, úgymint nemes cél, szabadság és társai. Így hát mindenki túl akar járni a másik eszén. Dalm kormánynak nem kell Predrog Frey, rühellik, na. Ha kiírtanák kítőrne a népharag, ez sem kíváncsú. Írtsa ki más. Dalm és Emer között úgynevezett baráti kapcsolat áll fenn, ami természetesen csak annyit jelent, hogy egyik a

másiktól ezt-azt kicsikarhat és viszont. A mi jelenlétünk az emeri vezetés megejtő baráti gesztusa. Bizonyára újabb fegyvervásárlási vagy egyéb eladósodási, kiszolgáltatottsági aktushoz vezet idővel. Ne boncolgassuk, belegondolni is undorító. Közben Dalm úgy érzi, mi teszünk nekik szívességet. Valamiért nekünk is - hazánkról beszélnek - érdekünk, hogy Frey pusztuljon. Minthogy azonban mi nagybácska ország vagyunk, mindenki árgus szemekkel lesi nagyhatalmi törekvéseinket. Így hát lehetőleg át kell ejteni mind az ellenséges, mind a szövetséges árgus pillantásokat.

Itt jövőnk mi a képbe. Nem vagyunk katonák, kormányunk tehát nem felelhet azért, amit művelünk. Minthogy jelenleg nem is jegyeznek minket semminő tőzsdén, ez olyan, mintha nem is léteznénk. Szellemkommandó. Ilyen pokoli egyszerű az egész. Ha ép bőrrel megússzuk a férfias kalandot, egy darabig úgysem mehetünk haza. Páran azért valamennyiünket számon tartanak, ha nem is apák, anyák, feleségek és nénikék. Jószerivel csak ellenségeink vannak. Eddig a pontig logikusan hangzanak Ron fejtegetései, de innen elveszítik jelentőségüket. Senkik vagyunk. Elvégezzük a piszkos munkát, erre vagyunk alkalmasak. Aztán pucolhatunk, nem törődnek velünk.

Ron vállat vont. - Te mivel foglalkoztál otthon?

- Ezt a kérdést nem ildomos feltenni - szögezte le Tiria.

- Kegyed nyilván egész életében eminens volt. Kedvelhették a történelemtanárai. Sosem kérdezett bele a nyomtatott szövegbe, ugye? Lám, a madám biztosítéka a terv sikerének: vakhit és ügybuzgóság. Nem kell mellébeszélni, nem helyénvaló. Semmi felesleges kérdezősködés. Adott a feladat, mely szép és nemes. A madám adja hozzá a kellő áhítatot. Esküdni mernék, azért visel ilyen rémes lebernyegeket, mert alattuk takargatja bibliáját, mesekönyveit. Madám, miért nem megy el, hogy megmossa a szerény homlokú, büszke Herval hátát?

Tiria nem felelt. Hosszan nézte a férfi arcát, ezúttal nyomát sem látta vonásain a hangjában bujkáló csípős vidámságnak. Ron komolyan gondolta, amit mondott, kétségein Gino meggyőző érvei sem változtattak. Félti a bőrét, gondolta Tiria. Valószínűleg ő is viharos körülmények között távozott otthonról, nem is fiatal már annyira, hogy félelmein túltegye magát. A rettegést magával hozta a bőre alatt. Be akarja oltani valamibe, hátha ettől enyhül kisé.

Samy zavarnak vélte Tiria hallgatását. Megszólt: - Gino gyönyörűen kifejtette, mit keresünk itt. Öröm volt hallgatni. A magam részéről csak annyit fűznék az elhangzottakhoz, hogy szarok a politikára. - Samy nem is túlzott. Annak a bizonyos "terszervezetnek" az alkalmazásában állva sem érdekelték a csoport célkitűzései. Nehezen emésztett volna meg bármely ideológiát. Inkább nem vett tudomást róluk.

Ron nem akarta tovább feszíteni a húrt. Úgy tetszik, egyedül áll gyanakvásával, tehát megint ő a hülye, ez van. Egy megjegyzéssel véget vetett a vitának. - Csak szarj a politikára, szíved, egyebed joga. Ettől a politika téged még ugyanúgy belekalkulál a maga veszteséglistájába, mintha nem szarnál rá.

Lars Frajt kecskeszakálla megrándult: - Tiria jól mondta az előbb. Az a fontos, hogy elejtsük Freyt. A többire ráérünk később is. Szerintem ne firtassuk, mit miért. Amint állást foglaltunk valami mellett, annak egyszersmind el is köteleztük magunkat. Engem nem érdekel sem a dalmi kormány, sem Frey. Egy személy érdekel, hozzá tartozom: Lars Frajt.

- Ismerem - bólintott Gino. - Jóképű ember. Van neki a homloka közepén egy guszta kis szemölcs, öröm nézni.

Edu felsóhajtott, lehet, hogy éppen jókor. - Érzitek a virágok illatát?

- A miknek a mijét? - hökkent meg Gino. Itt ülnek gyökértelenül, alig elszunnyadt és újraélesztett rettegéssel a csontjaikban, és lírázniuk kellene az ödémás szemhéjú költővel? Mi lehetett a költőcske, mielőtt katapultálta

volna a szülőföld? Szerzetes? Irodalomtanár? Virágkertész?

Samy Serce beleszimatolt a levegőbe. - Én csak a folyó poshadt szagát érzem. Remélem, hogy a grizzly vízbe fulladt.

Reménye nem vált valóra. Herval Palmer teljes épségben lépkedett feléjük a part felől. Vizes ingét a karján hozta, bár kár volt levetnie, hiszen többi ruhadarabjából is csöpögött a víz, cipője minden lépésnél búsan csobbant egyet-egyet.

Herval fellépett a tornácra, a korlátra dobta az ingét, aztán kiborított a cipőjéből némi vizet, iszapot. Ezzel végezve rávetette magát a tányérjára.

Néhány falat után megjött a szava:

- Ennél még a börtönkoszt is jobb volt.

- Miért nem csomagoltattál mózsit a smasszerokkal? - kérdezte Lars higgadt undorral.

- Ugyan - morogta Samy. - Kortyolt volna egy-két köbméter gázt, és passz.

- Mondd csak, Herval, miért húzták rád a rácsot? - kérdezte Edu.

Herval a fanyalgás és a baráti csevely ellenére is farkasétvággal falatozott. Tele szájjal felelt, vigyorogva: - Izgat, mi? Lett volna rá számosa ok. Egy hülye liba feljelentett, hogy megkefélttem.

- A tábornok gázkamrárt emlegetett. Kefélésért nem jár gázkamra.

- Az más tészta. Azt a sitten szereztem a meglevőhöz. Agyoncsaptam a társamat. Egy hájas, ocsmány niggert. Nem hinném, hogy hiányzik valakinek. Esküszöm, veletek sokkal jobban érzem magam. Főleg a parancsnok tetszik nekem. Csak azt várom, mikor kezdi el törölgetni az orrunkat. Mellesleg, hiába hánytak meg a tábornok legényei, továbbra is azt mondom, hogy a csajtól semmit, egyszerűen semmit nem vagyok hajlandó tudomásul venni. - Herval felkapta a tányérját és körbenyalta. Aztán hátradőlt, a lehunyt szemmel, a jóllakottságtól felderült arccal lehajtotta a whiskyjét. Tiriára nézett, miután újra töltött magának: - Ha közlendőd lenne, valami férfi útján üzend meg. És vigyázz, mert megjegyeztem, ami történt. Lesz rá alkalom, hogy megszorongassam érte a torkodat. Lehet, hogy tanultál verekedni, de nem fogod semmi hasznát venni. Két vállra teszek, nyugodt lehetsz.

- Nagy a pofád, Herval, de az agyad morzsányi és még azt is elwhiskyzed - felelte Tiria nyugodtan.

- Sejtelméd sincs, hogy visítottak a kiscsajok, amikor elkaptam őket. Nem sűrűn mertek vallomást tenni ellenem, és aligha csak a félelem miatt. Élvezték, amikor alájuk vágtam. Te is megkapod. Herval a poharára fordította pillantását. Hosszú kortyokkal nyelte le italát. Nem izgatta magát, senki nem szólt bele a társalgásba. Tiszta sor, másokat is begorombított, hogy a nőt tették a vezetőjükké. A nőt, meg a bohócot.

Újra töltött. Amikor feltekintett, nem látta Tiriát. Megpuccolt a lány, hát persze. Hiába remélte, hogy valaki majd a pártját fogja. Ez itt a dzsungel, törvényei életbe léptek. Amikor körülpillantott, észrevette a fák közé lépő lányt, vállán törölköző lógott. Herval elvigyorodott és Eduhoz fordult: - Láthatátok nem vagyok egy lánglelkű alkat. Én egyenes gyerek vagyok: ami a szívemen, az a számon. Ha ütni kell, ütök. Ha szomjas vagyok, iszok.

- Ha hányanom kell, hányjak? - kérdezte Samy undorral. Cigaretta harapott a fogai közé, hátha a füsttől lecsillapodik. Ő is egyenes gyerekeknek tartotta magát: Hervaltól viszkedett a bőre, az idegei.

Ron Jar kivette az üveget a medvemellkasú férfi kezéből: - Nem sajnálom tőled, de reggel indulunk. Az őserdő nem vidámpark.

- Te vagy a főnök, hát persze - dűnnyögte Herval. - Nem csoda, snájdig gyerek vagy. Főleg az orrod csipem. De inkább te légy a főnök ezzel az orral, mint a csaj.

- Remélem, az orrommal kapcsolatban nem forgatsz a fejedben olyasmit, amit a madám ellen forralsz. Tiria egyébként bemutatta már, hogy nem gyöngyfűzéssel kereste a kenyerét, és üdvösebb lenne, ha békén hagynád. Menj be az erdőbe és

keress a vadállatok között valami olyan ellenfelet, amelyik méreteiben is passzol hozzád. Ne a válszélességeddel brillírozz. Emberek közt ez édeskevés. Herval legyintett.

Ron folytatta, szavait a többiekhez intézve: - Nem lehet, hogy Tiriát egyebek közt azért keverték a pakliba, hogy elejét vegyék az összefogásunknak? Ezen a párás, buja éghajlaton már az is elegendő lenne, hogy nő. Mindehhez még mutató is.

- Én teveled nem akarok összefogni, nem is érdekel a hülye szövegelésed. Ilyen ni:- Herval előrecsücsörítette az ajkát és mutatóujjával megpödörgetve berregőhangot produkált. - Essünk túl ezen az ügyön, aztán pá, puszi. Nekem egy főnök legyen férfi, de talpig. Itt ülünk, egy szál fegyverünk sincs. Milyen dögök kószálnak erre felé? A tíz ujjunkkal védjük meg magunkat, ha egy jaguár vagy mifene nekünk ugrik?

- Ne izgasd fel magad Herval. A veszedelem nem a dzsungel felől fenyeget. A fejedben van, és addig nem kapsz a kezédbe fegyvert, amíg nem muszáj. Ha mégis látnál valami ijesztő vadállatot, és nem a tükörben, akkor kiáltás egy nagyot: elzavarjuk. - Ron Jarral megtörtént már, hogy többedmagával vett részt egy-egy akcióban, csapatot is vezetett. Ellen- és rokonszenveit soha nem vetette véka alá, jóllehet sem az egyiket, sem a másikat nem volt könnyű kiváltani belőle.

Herval lenyelte az italát és nyújtózkodva felállt. Becsoszogott a házba, kijött a cipőjéért. Addig-addig tett-vett körülöttük, amíg elaltatta figyelmüket. Aztán eltűnt, észrevétlen.

Edu megszólalt: - Tényleg. Miért nincs fegyverünk? Errefelé a legangyalibb szándékú ember sem kószál pusztá kézzel. Itt háború van.

- A terepjáró csomagtartójában találsz fegyvert, ha kell. De nem hinném...

Edu nem várta meg, hogy Ron befejezze a mondatot. Felkapott egy zseblámpát és a kocsik felé sietett vele. Néhány perc múlva az inge elejébe fogva hozta a hat pisztolyt. Letett egyet Samy, egyet Ron, egyet Lars elé az asztalra.

Gino Van Can félretolta a kezét: - Nekem nem kell. Vidd innen.

Samy a szája sarkába tolta cigarettáját. - Minek neked két pisztoly, Edu? - kérdezte.

- Az egyik Tiriáé.

- Más kérdés - szólt közbe Ron. - Miért csak hatot hoztál?

- Gondoltam, okosabb, ha Hervalnak még nem adunk.

- Ezért nem kell nekünk sem, Edu. Szükségtelen, hogy még jobban begorombítsuk a grizzlyt. Azért sem kell még felfegyverkeznünk, mert alig ismerjük egymást. Nézz Larsra. Olyan, mint egy vallási felekezet papja. De ki tudja, mikor tör ki rajta az elmebaj?

Lars meghúzogatta a szakállát és vigyorogva elsüllyesztette az elé tett automatát.

Ron folytatta: - Vess egy pillantást Ginóra. Ő nem is akarja elfogadni. Talán, mert egyedül ő a tudója, hogy amint fegyver kerül a kezébe, esztét vesztve lövöldözni kezd, bármely célpontra. Nézz rám! Bizalomgerjesztő látványosság vagyok, úgy őszintén!? Azt is megkockáztatom, hogy jaguár ellen mégsem a stukker az igazi. Hacsak nem az a célunk, hogy merevre röhögje magát.

Gino nem mulatott Ron szavain, és erre megvolt minden oka. Feszült vigyorral megállapította: - Tetszik nekem a kapitány. Miért kellene megjárásunk a westernfigurákat? A magam részéről primán ellevegőzöm itt pusztá kézzel. Esetleg azért fohászkodom csendben, hogy az egész históriát ússzuk meg egyetlen lövés nélkül.

Edu felnevetett: - Birkapásztor.

Gino vállat vont: - Nem érzem magam tökösebbnek, ha stukker töri a derekamat.

- Melyiktek mondta, hogy mi volnánk a hét mesterlövész? Kész röhej - morogta Samy. Őve alá döfte a pisztolyát. Fene tudja, őt megnyugtatja.

- Nem hinném, hogy megússzuk tűzijáték nélkül - mondta Ron. Nem nyúlt a fegyver után. - A hét mesterlövészszel szemben nekünk nincs erkölcsi jogcímünk a

fegyverhasználatra. Nekünk csak lehetőségünk van rá, és élünk vele. Mi egyebet tehetnénk?

Edu legyintett: - Én azért elteszem a magamét. Ha Ronnak és Ginónak könnyebb a lelke pisztoly nélkül, visszacipelik a kocsihoz és kész. Tiriát viszont még megkérdezem. Hol van?

- Talán lefeküdt - vélte Samy - Igaz is. Összesen két helyiségből áll a ház. Ezzel a problémával mit kezdesz, Ron? Remélem, nem kell hatunknak nyomorognunk egy lyukban, hogy a madám kényelmesen alhasson?

Ron elvigyorodott: - Saját szememmel láttam, amikor merő lovagiasságból elbuktattad Hervalt, hogy ne macerálhassa a madámat. Egyébként, ha észrevetted, Tiria választott. Minthogy kialakított egy hallgatólagos ülésrendet, ezt megtartjuk lefekvéshez is. Larsszal és velem fog osztózkodni a hálótermen. Úgy érzem, Lars magáról fűtyül rá. Őtudja, máskor is így érez-e ha nőről van szó. Ne firtassuk.

- Hát te?

- Nos, nem mondom, hogy kezdettől, de pár órája konfliktusforrást látok benne és nem nőt.

- Ron vagy filosz, vagy fatökö - vélekedett Samy.

Az érdekelt egy vállrándítással elintézte a kérdést.

Edu kilépett a házból. Lihegett, mintha futott volna: - Nem az a baj, hogy Tiria nincs benn...

Samy izgatottan talpra ugrott: - Hol van Herval?

Aztán a fák közé siető Ron nyomába eredtek.

Gino és Lars az ellenkező irányba indultak egy-egy zseblámpával.

Tiria a zuhatag alatt állt. Hátrahajtotta a fejét, arcát vízben és holdfényben fürösztötte. Eszébe sem jutott, hogy vadállatok járkálhatnak az éjszakában. Nem volt rá idő, hogy indulás előtt dzsungelből is készüljön.

Más gondolatok jártak a fejében. Hiába próbálta száműzni őket a borzongató vízsugarak alatt, ahányszor behunyta a szemét, a városi kertben álló ház rémlett elé: lakója, ki halott már, mert könyvet akart írni a rémületes hatalomról, a mindenüvé beszivárgó maffiáról. Tiria hátrahúzódtott a szikla alá és maga köré tekerte törülközőjét. Ideje, hogy visszatérjen társai közé, hátha elfelejti köztük, ha csak rövid időre is, a detonáció hangját, a leomló kerítést, a kórházi ágyhoz érkező híreket.

Különösnek vélte, hogy a csoport tagjai szívesebben töprengenek azon, ami mögöttük állt, s a közvetlenül eljövendő eseményeken. Egyikük sem tervezgette, mihez kezd azután. De csakugyan. Mibe fogódzhatnak? Haza egyikük sem mehet. Hová mennek mégis?

Tiria eltökélte, hogy megkeresi bátyját valahol a világban. Ehhez azonban mindenképpen haza kell jutnia. Hol másutt akadhatna a nyomára? Hírt csak otthon kaphat felőle. Azt is megállapította, hogy utolsó munkaadója mellett kissé elkényelmesedett, kijött a gyakorlatból. Most majd módja nyílik rá, hogy tréningezzen. Nem szívesen gondolt az áldozatként kiszemelt Predrog Freyre. Maga elé képzelte képen látott arcát és némi szégyent érzett. A férfi a szabadság ára. Erre kell gondolni.

Leereszkedett a szikláról az agyagos talajra. Levetett ruháihoz sétált. A zúgó víz permetet hintett maga köré.

Tiriát lekötötték gondolatai, megsüketítette a víz-esés egyhangú robaja. Törülközni kezdett.

Amikor ütés érte a tarkóján, egyetlen jajdulásra jutott ideje, s ájultan a földre zuhant.

Herval letérdelt mellé. A testét nézte a sápadt holdfényben. Csakhamar feltűzelte magát. A vágy mellett jelen volt egy másik szándék is. A korábban történtek miatt ölni támadt kedve. Ha a lány testét a folyóba dobna, soha senki nem akadna nyomára. Lehet. Lehet, hogy ezt teszi. Majd utána.

Kapkodott volna, a mohó vágy siettette. A börtönévek alatt erről álmodozott reggeltől estig, aztán a végtelennek tetsző éjszakákon át újra. Nem megkapni, hanem megszerezni egy nőt. Halvány szépségű test feküdt előtte, majd alatta. Márványhideg combokat markolt és feszegetett, vágytól égő fáklyával döfött közékük, feljajdult örömeiben. Aztán fájdalomában. Soha nem gondolta, hogy a durva behatolás fájhat egy nőnek, aki tehetetlenül hever alatta. Ezúttal azonban neki is fájt, lehetetlennek látszott bejutni a testbe. Egyre jobban kapkodott, s amikor a lány felnyögött, Herval ököllel a halántékára sújtott, majd a torkára fonta ujjait, eltökélten arra, megfojtja, ha ellenkezik, ha várhatja az örömmel.

Dühítő, fájdalmas gyönyör lepte meg, nem boldogult, s ami az imént égő fáklya volt, tiltakozó-sóvárgó féreggé hitványult. Herval a fogait csikorgatta feltűzött tébolyában. Ujjait még szorosabbra fonta a hörgő nő nyakán, átkozta a testet, mely ájultan is ellenáll neki, bezáródik előtte, sebeket oszt. Újra és újra próbálkozott, mind reménytelenebbül. Már-már felordított dühében.

Aztán elengedte a lány torkát, két kezével összezárta a combjait, szorította, hűtötte köztük felsebzett férfiasságát, majd ringatózni kezdett, s lassan újra felhevült, átizzott. Akárhogy is, célhoz ért, ha csak ily módon is, már nem számít. Majd legközelebb.

A lány újra felnyögött, és Herval kapkodni kezdett.

Ron vette észre elsőként. Retinájára maródott a kép, a magatehetetlen, fehér testű lány és a ruhástól rajta fekvő, csaknem vergődő, hatalmas testű Herval.

A grizzly fel sem fogta a fénysugarat. Ujjai csaknem csontig merültek a szorosan tartott combokba, a növekvő gyönyörrel együtt egyre hangosabban, hörgöve nyögdecselt.

Edu ugrott mellé. Durván oldalba rúgta, s ekkor Herval feltérdelt. Értetlenül hörgöve, hunyorogva pillantott a lámpafénybe, elméjét téboly homályosította. Meglátta a pisztolyt Edu kezében, de nem vett róla tudomást. Szánalmas látványt nyújtott.

- Megölöm ezt az állatot! - kiáltott Edu. Herval arckifejezése, megfeszülő teste megrémített.

Ron félretolta. Belevilágított a grizzly szemébe, látta felizzani szembogarát. Aztán eldobta a lámpát és fellendített lábával vállon, majd ágyékon rúgta az előrevetődni készülő, átkozódó örvongót.

Herval leroskadott. Ron átugrott fölötte, hogy társai Tiarához férjenek. Nem engedte felkelni a dühöngőt, fürge rúgásokkal újra meg újra ledöntötte a lábáról. Keveset látott a sötétben, az árnyra támadt.

Amikor újra fellendítette a lábát, Herval megragadta a bokáját. Lerántotta maga mellé, ököllel esett az arcának. Ron a könyökét döfte az örvongó orrába, aztán másik kezével erősen tarkón ütötte. Az elernyedő test Ron keblére borult, már-már meghittén.

A kapitány lelökte magáról, otthagyta a földön ájultan. A vízesés felé indult. A sápadt holdfényben megpillantotta a sziklára fektetett lányt. Társai vízzel locsolták, törülközővel dörzsölték a mellkasát, de Tiria nem mozdult. Nyakán, combján Herval ujjnyomai sötétlettek.

Ron megcsóválta a fejét, lassan higgadt le a történetek után. Megérintette a lány nyaki ütőerét. A gyenge pulzálás kissé megnyugtatta. Amint szánalmán és dühén túltette magát, végre megkönnyebbült, Tiria nélkül hozzá sem foghatnának az akcióhoz. Kedve lett volna vízbe fojtania Herval.

Felemelte a lányt és a zuhatag alá tartotta a fejét. Hagyta, hogy a víz végigfolyjék az arcán. Tiria megmozdult. Ekkor Ron visszafektette a kőre és beletekerte a törülközőbe.

Leemelték a szikláról, belebújtatták a pulóverébe, levetett holmijaiba, végül cipőjét is ráadták. Mindvégig egyetlen szót sem szóltak egymáshoz, járomcsontjukon megfeszült a bőr. Különös módon szégyenkeztek. Szégyellték, amit láttak, de azt is, hogy nemcsak szánalom, felindulás, hanem sötét vágy is

moccant bennük, az a fajta ösztön, amit lehet civilizálni, de előlni képtelenség. Ha kérdezik tőlük, talán beismerik, hogy nem látják megalázottnak a lányt, nem maradt bennük viszolygás iránta. Szégyenük és indulatuk egyedül Herval ellen fordult, csillapíthatatlannak rémlett.

Ron leült Tiria mellé, vállára vonta és magához ölelte, hogy melegen tartsa. Társai zavartan járkáltak körülöttük, néha a torkukat köszörülték. Ron sejtette, hogy ugyanarra gondolnak, és már-már elvigyorodott. Bizarr helyzet, kétségtelen.

Tiria felsóhajtott. Előbb megfeszítette a testét, majd Ron arcát felismerve elernyed. Úgy látszott sírva fakad. Arca eltorzult, tekintete elhomályosult. A következő pillanatban megenyhültek vonásai, fokról fokra kisimultak. Lehunyta a szemét. Amikor újra felnézett, tekintete tiszta volt. Arcán végiggördült egy könnycsepp. Megmozdult a szája, egyik szegletében mosolyoszerű fintor jelent meg.

Ron sejtette, hogy a lány most tette túl magát a törtéteken: máris felhúzott egy maszkot, elrejtőzik mögé, és jóllehet, eddig sem tudtak róla semmit, ezután még zárkózottabb lesz. A férfi érezte a hozzá simuló test bizalmát. Nevetéssel küzdött, komoly maradt. Tiria valamiféle mentőangyalokat látott bennük, sejtelve sincs, hogy mindannyiuk fejében megfordult, átvillámlott a szándék, és ha elhajtották is magukból, árnyéka megmaradt. Ez az árnyék ezentúl zavarokat fog okozni, indulatokat, feszültségeket támaszt. Mostanáig átnéztek azon, hogy miféle köztük a hetedik, immár csontvelőig hatolt bennük a tudat: nő.

Tiria elhúzódott Rontól. Feltérdelt, és végignézett társain. Észrevette a távolabb heverő élettelen Herval. Ha kétségei lettek volna a törtétek felől, a fájdalom újra emlékeztette. Szégyent érzett, mérhetetlen, lesújtó szégyent, de amint Ron gyanította: magába zárta ennek kínját. Tudta, többé nem egyenrangú a többiekkel, de zavarukat és hallgatásukat félreértve azt képzelte, bemocskoltnak látják őt, lesni fogják, mit tesz azzal, aki megalázta.

- Meghalt? - kérdezte Herval felé intve. Mélyet sóhajtott. A világnak természetesen nem lett vége. Mostantól mindnyájan azt fogják nézni, hogyan viselkedik. Viselkednie kell tehát.

Ron feleletül a fejét rázta, aztán felsegítette a lányt.

Tiria tétován a halántékához emelte a kezét. Szédült.

Gino az asztal lapját kapargatta. A lámpától lehullott pilletetemeket rajzolgatta a körbe az ujjával, eretnek temetési ceremóniaként. Rövidesen újabb hullák érkeztek a magasból, majd még frissebbek. Az asztallap kezdett tömegsírra emlékeztetni.

- Mi van? - kérdezte Gino félrehajtott fejjel.

Tiria vele szemben üldögélt, lábait maga alá húzva, tágas pulóverében összegörnyedve, italát kortyolgatva. Nem felelt a kérdésre. Érezte Lars fürkész tekintetét.

- Kisztihand, madám - próbálkozott Ron. - Nem álmos? Feje sem fáj?

- Most szopogatom az altatómat.

- Ami azt illeti, Herval is eleget ivott ma este. Mégis nehéz volt rábírní, hogy lehajtsa büszke fejét - merengett Ron.

- Mi van? - kérdezte Gino újra. Nem számolták hányadszor.

A magasból szóródó fény árnyékot vetett a Lars homlokán ülő szemölcs alá, ornyergére rajzolta gömbjét. őszes szakála előremeredt. Jóval idősebbnek látszott a koránál. Levette tekintetét a lányról és Ginóhoz fordult: - Mi lenne? A grizzly beváltotta fenyegetését. Beleölték a vízbe?

- Ron nem engedte - panaszolta Edu. Döbbenet nézte az egykedvűen whiskyzgető lányt.

Ron is Tiriát figyelte, futólag egy pilletetemet terelt a Gino előtti temetkezőhelyre. Ujjával a pohara falát kapargatta. Mivel mindkét kezét elfoglalta, sikerült abba a hitbe ringatnia magát, hogy ügyesen palástolja

zavarát és csalódottságát. Arra felkészült, mi több szinte elvárta, hogy nem lesz könnyes jelenet, a lány nyugalma mégis meglepte. Emlékezetébe idézte a tábornok zavarba ejtő, gúnyos mosolyát. Nem jutott előbbre. Ugyanoda érkezett. Pokoli egyszerű, ő a hülye: Ron Jar.

- Ha a vadállatok reggelig nem falják fel Hervalt, ezentúl nem tévesztjük szem elől. Gino, te ügyelj rá, hogy ne ismétlődessen meg a mai eset. - Ron lenyelte italát.

- Miért Gino? - csodálkozott Edu.

- Mert te lelőnéd.

- És?

- Még szükségünk lehet rá. Tiriára viszont valamivel jobban, mert Frey őt várja, nélküle csak erőszakkal férhetnék a közelébe. Gondolom, ezt egyikünk sem áhítja.

Tiria megsimogatta a nyakát: - Kapitány, nem túl régen még egy garast sem ért az életem. Meghat, hogy ennyire becsüli.

Ron szótlanul meghajolt ültében. Kék szeme csaknem feketének látszott.

Tiria letette üres poharát és felkelt a székből. Megigazította mérföldes pulóverét. - Kapitány, mutasson rá az ágyamra.

- Szolgálatára, madám. - Ron bevezette a lányt a zsúfoltnak ható szobába, ahol három ágy, egy szekrény és két lóca nyomorgott. A fal mellett álló ágyra mutatva megkérdezte: - Megfelelőnek találja, hogy Larsszal és velem kell megosztania hálótermét?

Tiria nem felelt. Leült az ágy szélére, lassan kifűzte a cipőjét, aztán végignyúlt a takaró tetején és a sejtelmes lámpafényben a mennyezeten jövő-menő rovarokat nézte. - Remélem, ügyesen kapaszkodnak, és csak a fele fog a nyakamba potyogni.

- Nyugodtan seperje őket az én párnámra - bátorította a férfi. Ő is megvált a cipőjétől és végigheveredett a takarón. Kibújt a nadrágjából. Valamiképp újra mocskosnak érezte magát. Majd reggel elballag szépen Herval fehérre szopogatott csontjai mellett és lezuhanyozik a vízesés alatt.

Betakarozott és eloltotta a lámpát, majd leállította az ágy lába mellé. A zseblámpa feldőlt és elgurult a padlón. Egy darabig ide-oda görgött, mielőtt elcsendesült volna. Odakinn halkan beszélgettek a zsoldosok, koppant az asztalon az üveg feneke.

Ron a tarkója alá fűzte karját és megpróbált semmire sem gondolni. Ez az eltökéltség nyomban felélénkítette az elméjét. A különös idill víkendre emlékeztette, a párás meleg átjárta testét, feszült hangulatot keltett benne. Az elmúlt esztendőkre gondolt, s valahányszor ezzel a számonkéréshez hasonló érzéssel szembesült, elégedetlenség fogta el. Lehet, hogy mostanáig mindent eltolt, az eltelt élet egy óriási hiányérzet képében kísért, a jövő mégis kíváncsi tünik, és ő élni akart, akár úgy is, mint eddig. Még ez is jobb a semminél, a halálnál, amit vagy megúszott (egyelőre), vagy sem.

Tiria megmoccant. Felkönyökölt a párnáján és a férfi fölé hajolt. Ron megérezte a whiskyillatú leheletét. Gondolta, az övé sem lehet különb. Tágra nyitotta a szemét, de semmit nem látott.

- Kapitány, micsoda vezető maga? Bátorítania kellene az embereit akció előtt. Engem is meg kellene győznie, hogy muszáj törbe csálnom Freyt.

- Éppúgy meggyőzték, mint engem, az a gyanúm. Mellesleg azt hittem, maga sosem nyavalyog.

- Általában nem nyavalyogok.

- Mindenki szem előtt tartja a saját érdekeit. Ez pedig nem más, mint Frey elfogása. Mondtam már, nem vagyok egy csúcsférfi. Álmos vagyok. Ha most kialhatom magam, akkor esetleg megtehetem a maga kedvéért, hogy reggel csataordítással ébresszem, marékszáma tépdese a szőrt a mellkasomról.

- Ron.

- Igen?

- Az akció után megölöm Herval.
- Ugyan már. Nem decens. Elég, ha kiheréli. Az is ráér reggelig.
- Maga tudatlan, kapitány. Herval korában a kasztráció legfeljebb termékeltenséget okoz, de nem impotenciát.
- Jobb tanács mégsem jut eszembe. Sokat ittam, madám. De nemcsak én. Bátorítjuk magunkat, ki-ki ahogy tudja. Ha rám hallgat, megfogad valamit. Ne legyen kemény Hervallal. Ez egy vadállat, hozzáértő bánásmódot igényel. Nem ajánlatos ingerelni.
- Menjen a fenébe, Ron. Ugye mindenkit hülyének néz?
- Így van, és főként magamat. De ne rám acsarkodjon, madám. Nem én akartam megerőszködni, és miért vonna ezért felelősségre? Aludjon. Mielőtt újabb ötlettel hozakodna elő, meg kell hogy mondjam, tudom már, miért olyan egyformán benyomott a szája alul-felül. Egyszer valaki határozottan odaszorította az ujját és így szólt: pszt!

Tiria nem felelt. Visszahúzódott a saját párnájára. Hirtelen légvételek elfojtott hangjai hallatszottak felőle.

Ron szinte elégedetten hallgatta: tud sírni, mégis tud. Kerülgette az álmot. Társai is beszivárogtak, ki-ki elhelyezkedett az ágyán. Fészkelődés, forgolódás neszei hallatszottak. A szobában egy rovar zúgott.

Alig valamit tudtak meg egymásról az elmúlt nap során, mégis együtt vágnak neki az ünnepélyes, nagy közös öngyilkosságnak. Ront áthatották magánnyomozói beidegződései. Nem voltak illúziói az ügy kimenetelét illetően. Végiggondolta a tábornok által ismertetett tervet. Eszében sem volt ellenállni a kísértésnek: imitt-amott beleszövegette a saját elképzeléseit. Nem lesz gond elfogadtatni a társasággal, hiszen senki nem ismeri az eredeti elgondolást. Tiria azonban aligha hagyja szó nélkül a változtatásokat. Természetesen nem kell mindent az orrára kötni. És lehet, hogy a folytonos gyanakvás csak egy jellegzetes, teljesen felesleges jari agyrém.

Istenem, öregszem, sóhajtotta a férfi, de hiába: szeretek élni. Miért is?

Herval Palmert nem falták fel a ragadozók, ők tudják, miért. Mindenesetre sajnálhatják az elszalasztott alkalmat. Herval izmos, jól megtermett férfi volt, csaknem színhús. Nyugodtan ráfanyalodhattak volna, de mert nem tették, a megviselt grizzly reggel csendesen beballagott a tornácra és letelepedett egy székre. Egy másikra feltette a lábát, feltúrta a nadrágja szárát és a rovarcsípéseket vakargatta a bőrén. Lemondó pillantásokat vetett a magakellető whiskysüveg felé. Nem ihat. "Az őserdő nem vidámpark."

Ezzel újra febőszítette magát. Úgy tudta, egy darabig együtt mennek, immár a gerillák, avagy forradalmárok által őrzött zónában. Neki édesmindegy, hogy nevezik őket. Őt csak az érdekli, hogy megfossza őket vezérüktől. Ez a vállalkozás legalább ínyére való foglalatosságnak tűnik. Pá, whiskysüveg, majd utána.

Előbb Ron Jar lépett ki az ébredező házból. Mindennek látszott, csak éppen üdének nem. Vállára vetette törülközőjét és elvonult a fák mögött robajló zuhatag felé. Herval fintorogva pillantott utána. Pontosan emlékezett, mivel adósa, de nem akarta elkapkodni a törlesztést.

Ezután Edu Jelic botorkált elő. Tudomást sem vett a vakarózó Hervallról. Szótlanul megborotválkozott, majd elsietett a folyóhoz. Ekkor már Lars Frajt is levegőzött.

Tiria jött ki utoljára, lehetetlenül bő vászon nadrágban, combközépig érő férfiingben. Belenézett az ajtó mellé akasztott tükörbe, öt ujjal megfésülte vörösülő haját, aztán beszaladt valamiért. Egy percig sem maradt távol.

Amikor a lány visszajött, Herval oda sem pillantott. A jellegzetes hangot azonban felismerte. Fém csattant fémen: kibiztosítottak egy pisztolyt.

A grizzly nyomban lekapta lábát a székről és az asztal mögé vetette magát.

Tiria rezenéstelen arccal a nadrágja derekába döfte a fegyvert, majd

anélkül, hogy a rettegő Hervalt egy pillantásra méltatta volna, a vízesés felé indult. Sárga törölközője lobogott a vállán.

Lars Frajt leplezetlenül vigyorogva nézte a feltápáskodó, sötét tekintetű grizzlyt, aztán a tükör elé lépett és lenyúzta a cseresznyeajkai fölött törtető borostát. Élvezte a reggelt, a készülődést. Úszkáló társainak hangja szállt felé a folyó felől, s ő magába szívtá ezeknek a perceknek a gondtalanságát, mintha előre sejtené, mivel várják a másnapok. Egy biztos: a gerillák nem szokták a fogukat szívogatni, hiszen életük a tét. Szeretik, ha ők lőnek előbb. Akár a legkisebb gyanú esetén is. És nincs igazuk?

Tiria megtorpant, amikor megpillantotta a víz-esés alatt álló Ront. Egy pillanatig tűnődött, visszaforduljon-e. Tegnap őt kapták rajta, most viszont ő ront egy férfira. Ron nem vette észre, arcát fürösztötte. Hosszú lábú, kisportolt alakja fénylett a víz alatt, személytelen volt, csak egy kép, szép férfiak.

Tiria nem fordult vissza, letelepedett egy bokor tövében, háttal a gondtalan férfinak és letépett egy levelet. Megpillantotta a széttaposott földet maga körül, néhány beszáradt vércseppet. Elkomorodott, de nem akart emlékezni. Inkább az előtte álló tennivalókat memorizálta.

Ron komikusan festett, amikor elébe toppant. Fél tenyérnyi hernyózöld törölközőjében, szőrös lábszárával és mellkasával, nedves arcával minden valamirevaló méltóságot nélkülözött.

- Nem hittem volna, hogy egyszer ezt is megérem, madám. Nem mérvadó, amit akkor lát belőlem, amikor a hideg zuhany alatt állok.

- Nem mértékvétel céljából jöttem. El is fordultam, amint látja.

Ron biccentett, fogta a ruháját és elvonult. Jobban szeretett volna nyaraló lenni, mint földönfutó, de ez utóbbinak sem akármilyen volt. Fejvadász.

Irtózott a gondolatra. Annak ellenére, hogy máris benne volt, nyakig.

Nem lehetne megszökni egy kicsit?

De nem ám.

Sokat lelkezel, kapitány. Stukkerod egy szál, pénzed se több, mint amennyit a ledérnémberr visszaadott, plusz amivel még megtoldotta, mert hiszen talpig férfi vagy, nemde, vagy inkább a nőnek volt humorérzéke. Ez minden. Dehogyan. Itt van a finom kis dzsungel. Láttál már ilyet moziban, nincs gond. Tehát ébresztő.

Ron fűtőrésze érkezett a házhoz. Felöltözött, aztán a reggeli mellé telepedett, élcélődött, nevetgélt társaival. Hervalt egy emberként levegőnek tekintették, Edu kávéval is kedveskedett. Egyszerűen gyönyörű volt a reggel. Ron már-már kedvelte maga körül a hat idegent.

Ebben a kegyes hangulatban oszlottak két csoportra. Beszálltak a kocsiba és nem pillantottak vissza a hátuk mögött hagyott házra. Miért is lettek volna meghiúsítottak? Itt sem történt velük semmi jó.

PREDROG FREY

Békés falvakon, városokon hajtottak keresztül. Néhol összeomlott, kiégett épületeket, golyómaria falakat láttak, de ez volt minden, ami csatatérre vallott. Az emberek egykedvűen jártak dolgaik után. Fegyvert csak az ellenőrzőpontokon őrködő gerillák viseltek, ők azonban betegesen gyanakvónak látszottak és betűről betűre átvizsgálták a két terepjáró utasainak iratait.

A zsoldosok mindannyiszor szerencsésen továbbjutottak, és végre megérkeztek első állomáshelyükre. Egy városszéli házban megtalálták a segítségükre kijelölt férfit, megkapták tőle a felszerelésüket. Rejtély, hogy az ősz borostával lepett arcú, vékony, alacsony termetű ember miért nem szimpatizált a gerillákkal, nem árulta el. Hadarva beszélt, szélességesen mozgott körülöttük, mintha szeretett volna mielőbb szabadulni tőlük.

Tiria magához vette a filmes voltát igazoló iratokat és egy kendőt, amelyet át kellett adnia Freynek, nyilván valamilyen romantikus élményre való

emlékeztetőül. Az előkészített csomagban megtalálták a videokamerát és a kazettákat, aztán ott volt még egy speciális toll, a leleményes emberi elme szüleménye. Nem tintát és tollhegyet tartalmazott. Tiria nem gyakorolhatta használatát. Erre csak egyszer, egyetlen egyszer lesz módja, Predrog Frey közelében, amikor sikerül vele kettesben maradnia. Nem mondhatni, hogy megszerette ezt a műszert, de többre értékelte, mintha pisztolyt kellett volna használnia.

Predrog Freyt régi kedvesén keresztül kellett megfogniuk. A gerillavezető valaha Emerben töltött néhány hónapot, ott ismerkedett meg Katy Tracyvel. Visszatértek a lány elkísérte, egy darabig vele maradt. Barátságban váltak el, s a nehéz körülmények ellenére is tartották a kapcsolatot. Tiriával minden tudhatót közöltek a lányról, hogy a barátnőjének adhassa ki magát. Azt azonban elhallgatták előle, miért kívánja Katy Tracy Predrog Frey halálát, hogyan sikerült őt árulásra bírni. Tiria eltőprengett az árulás természete fölött. Katy Tracy már előkészítette Freyt az ő érkezésére. Nem is lesz más dolga, mint beszélgetni a gondosan őrzött, eldugott táborba, a sokak által hiába üldözött Frey fenséges színe elé, elkészíteni vele a filmet, átnyújtani neki a Katy által küldött kendőt, aztán elcsalni a férfit, s nem kétséges milyen módon, hogy időközben odaérkező társai segítségével egyszerűen ellophassa.

A kamerán kívül vinnie kellett egy kisméretű magnót is, melyre (egy későbbi rádióadásra hivatkozva) a filmen kívüli beszélgetéseket is rögzítheti. Valójában arról volt szó, hogy későbbi megbízóik meghamisíthassák a hanganyagot (számítógépes technika segítségével), olyan szöveget adva a filmen látható gerillavezető szájába, amelyet ő akkor sem mondana el önszántából, ha kegyetlenül megkínoznák.

Minthogy Tiria elképzelni sem tudta azt a modern varázslatot, amelynek segítségével a meglevő szövegből tetszés szerinti utószinkront keverhetnek, nem is foglalkozott a félelmetes tervvel. Predrog Frey még csak egy fényképen látott arc volt a számára, egy feladat. Váltásdíj az életéért.

Ron Jart azonban erősen foglalkoztatta a hamisítási terv, s ennek kapcsán ötlötte ki egyik aduját. Nem tudta bevenni, hogy nemcsak a szabadságától de szavahihetőségétől is megfosztják a gerillavezetőt.

Így hát, amíg társai ebédeltek, Ron beült a kocsiba és körbejárta a várost. Útjának miéért senki nem firtatta, és ő nem is számolt be róla, mit intézett, mit eszelt ki, annál is inkább, mert továbbra is egyedül érezte magát fokozódó berzenkedésével, rossz érzéseivel.

Amikor visszatért, kitessékelte a házigazdát az elsötétített, fullasztóan meleg szobából és letelepedett társai között.

- Herval, Lars, Samy és Gino velem együtt derekas sétára indul a dzsungelben. Most érkezett el az idő, amikor felfegyverkezünk. De tankcsatáról szó sincs. Úgy kell megközelítenünk Frey eldugott táborát, hogy a madár se lásson meg bennünket. Rögvest indulunk. A madám ad nekünk néhány órányi előnyt, hiszen ő és Edu kényelmesen kocsival utazik. Ők valószínűleg sátorban alszanak ma éjjel, ellentétben velünk, kik a földre heverünk. Holnap déltájban találkozunk. Madám a térkép ábráit most jegyezze meg, mert a vázlatot nem teheti el. Ha magának kínai akkor Edu vesse a fejébe. Lászon hozzá.

- Drága kapitány - fanyalgott Tiria -, csak nyugodtan beszéljen velem úgy mint egy nagylánnyal. Köszönöm.

- Madám ne felejtse el bekötni a nyakát. Hivatkozzon torokgyíkra, amire tetszik. Momentán úgy fest, mintha fojtogatták volna. Tündérszép combjait se mutogassa, ugyanezen okból. Véraláfutásai rossz fényt vetnének magára Frey szemében. Különben hiányozni fog. Lélekben ott leszünk magával. Könyörgök, nem csak a magam nevében: ne szúrja el a dolgot. Hetünk életéről van szó.

Megértheti, ebből nekem a sajátom a legértékesebb. Legyen lelkes forradalmár, együttérző, gyönyörű, ígéző. De főként okos legyen. Meg tudja tenni?

- Majd szem előtt tartom a maga kincset érő bőrét, kapitány.

- Drága. Tehát mi most indulunk. Ha valamilyen okból nem jön létre a találkozó, egyikünk sem tesz semmit. Tehát addig ne használja a speciális írószerszámot, amíg engem meg nem pillant.

- Na, egy pillanat - Lars meghúzogatta szálkás szakállát. - Ha téged felzabál egy vadállat a dzsungelben, attól mi még célba érhetünk. Maradjunk annyiban, Tiria, hogy bármelyikünk láttán rögvest cselekedhetsz.

- Oké - bólintott a lány. Elképzelte, amint leteríti Freyt, s a gondolatra összeborzongott.

Herval észrevette. - Ez a hülye liba máris érzeleg. Képes lesz összeborulni Freyjel és feladni minket. Ő már akkor is megmenekült. Nekem ez a egész nem tetszik. Mi a fészkes fenéért jöttünk ide hatan férfiak, ha a munka java egy csajra van bízva?

- Azért, Herval - felelte Tiria barátságosnak szánt pengemosollyal -, mert én elcsalom és elkábítom Freyt. Cipelni viszont te fogod a dzsungelen keresztül, a visszaúton. Erre alkalmas vagy.

- Végül pedig úgyis megfojtalak - acsarkodott Herval.

Gino rávigyorgott: - Ha esetleg Ron még nem mondta volna, akkor most tájékoztatlak, hogy én ügyelek Tiria biztonságára veled szemben. Én nem szeretlek téged, Herval.

A grizzly végigmérte a feszült vigyorú ifjút. Elhúzta a száját:

- Nyápickám, készülj fel rá, hogy a szemed láttára fogom megtenni, amit ígértem.

Ron unottan közbeszólt: - Emberedre fogsz találni, Herval. De most folytassuk. A kocsit, amivel Tiria a helyszínre megy, sajnos elveszítjük. Vele a kamerát is, tehát csak Frey lesz holtstűly. Számolnunk kell azzal, hogy lassan haladhatunk, üldözhetnek. Ide kell visszajutnunk, addigra házigazdánk gondoskodik számunkra használható járműről. A visszaút lesz tehát a legnehezebb. Most véssétek az agyatokba, hogy minden hasonló vita, összecsapás végzetes lehet a számunkra. Frey nem hátulgombolós, nem hinném, hogy szívesen fog velünk tartani. Észnél kell lennünk.

Tiria elővonta a pisztolyát és kivette belőle a tárat, mintha csak a nagy kalandra készülődne. Tenyerén mérícskélte a fegyvert, aztán marokra fogta és ujját a ravaszra illesztette.

Ron összeráncolt homlokkal figyelte, mint reagál Herval a szinte szórakozottan rászégezett pisztolyra.

Herval vigyorgott, mert a tár az asztalon feküdt.

Ron a lányra pillantott. Dühöt látott a felemás színű szemekben.

A bájos hölgy hátrahúzta a pisztoly csövét.

Herval abban a pillanatban hervadt el, mint a vágott virág, amikor a csőből kipottyant a benne lapuló töltény, átgurult az asztalon és lebukott a peremén.

Ron kapta el röptében. Visszanyújtotta a lánynak: - Maga azért az idegeire tud menni az embernek.

- Miért? - Tiria barátságosan mosolygott.

- Mert kiszámíthatatlan - felelte Ron, késedelem nélkül.

Tiria előrehajolt. Gyakorlott mozdulattal belökte a tárat pisztolyába.

Tekintetét Hervalra szegezte: - Halottad? A nagyfőnök mondta, nem senki.

Lars Frajt ásitott: - Dögunalom az acsarkodás. Azt a pisztolyt vékonyan bevazelinozva be kéne vezetni Herval seggébe. Aztán csak a ravaszt kéne meghúzni. Utána máris kezdetnének Predrog Freyjel fogalakozni. Nem lehet a nyelvét kitépni ennek a baromarcúnak? Aztán a kezét, lábát?

- Ha eszedbe véssed, hogy megbízóink talán éppen ezt várják tőlünk, esetleg meggondolod magad - dűnnyögte Ron.

Lars belefésült a szakállába és vállat vont. Ha ezt várják, annál jobb. Megkapják.

Samy a szája sarkába tolt egy barna papírba sodort cigarettát és a hátára dobta csomagját. Egy pillanatra megdöbbsent, visszatartotta a füstöt a

tüdejében. Aztán elvigyorodott és az ajtóhoz ballagott.

Tiria a széken hintázva figyelte társai készülődését. Lehet, hogy sosem látja őket. Gino előző napi költői kérdésére, miszerint melyiküknek van apja, anyja, felesége, nénikéje, senki nem jelentkezett rokonai kapcsolataival. Ha bármelyikük odavész az úton, ugyan kinek fog hiányozni? Megint a parkszerű kertben álló ház jutott eszébe, s nem érzett erőt, hogy utána számoljon, mennyi ideje halott Regis McColl író, a szeretője. De egyet megkérdezett magától: kötődött ő valaha is annyira a férfihoz, hogy miatta ide jusson? De vajon hetük tépett gyökerű vagy eleve gyökértelen élete fontosabb-e, mint Predrog Freyé? Hogyan is lehet ez kérdés a hét egyike számára?

Samy eloltotta az ajkára égett cigarettát. Vékony vászonruhájában, csizmaszerű lábbelijével, a hátizsák alatt kissé meggörnyedő zömök természetével úgy hatott mint az úrhajós, amint a Holdra lépve a helyi gravitáción töpreng. Jellegtelen vonású arca erőltetett hányavetiségtől sugárzott. Ennek ellenére győztesnek látszott.

Tiria utánanézett. Samy visszajön gondolta. Talán azt is elmondja egyszer, kicsoda ő, hogy kerül közéjük.

Lars következett. Homlokán szinte önálló életet élt a szemölcs. Néha mintha kiemelkedett, máskor mintha kivilágosodott volna. Olajos fényű, sötét szeméből semmit nem lehetett kiolvasni. Női arcra illő, cseresznyéni ajkát búcsúzásként előre csücsörítette.

Tiria rámosolygott. Kezdetől érezte, hogy Lars ezzel az arccal és kígyószerűségével manipulálni tudja a vele beszélgetőket. Valószínűleg megvetéssel elegy elégedettséggel veszi tudomásul, ha félelmet válthat ki másokból. Hangja rekedtes, reszelős, egyszerre imponáló és ellenszenves. Tiriát nem tévesztették meg a férfi egymással felelő külső és belső vonásai. Bizonyos fokú tartózkodással vonzódott hozzá. Nem tudta eldönteni, Lars visszatér-e az útról.

Gino Van Can a küszöbön állva sem vált meg feszült mosolyától. Durva felépítésű, erős kezével könnyedén búcsút intett, mielőtt eltűnt volna. Mintha valami gyötrelmes titkot rejtegetne, gondolta Tiria.

Herval vidámnak látszott. Frey elfogását kényszerű időtöltésnek tekintette, inkább a későbbiek foglalkoztatták, a szabadság közelsége. Az ajtóból egy pillanatra visszafordult. Sokatmondó tekintettel végigmérte Tiriát.

A lány hasonló pillantással felelt. Nem értette a férfi gyűlöletét, de jól tudta, hogy őt soha nem győzheti meg észérvekkel. Az a fajta, akit meg kell ölni. Vagy ő pusztít.

Ron Jar úgy festett, mintha a vérpadra indulna, bár önszántából. Magas homlokát ráncok karistolták, szemöldöke közepén megtört, mintha felvonta volna egy kérdés gondja. Derűs tekintetű kék szeme már-már feketének látszott. Orra megnyúlt, ezzel sokat veszítve amúgy méltóságteljes jellegéből. Fodros felső ajkát rászorította az alsóra. Nem lehetett eldönteni, a nevetést palástolja-e így, vagy valami egyebet. Langeléta termete mellett valósággal eltörpült a hátára szíjazott zsák. Úgy ragadta meg a szíjakat, mintha egy nadrágtartó pántjai lennének, sarkán hintázva meg is húzgálta őket, éppúgy, mint a mesebeli kisnyuszi.

- Kisztihand, madám. Holnap találkozunk. Ne menjen feleségül Freyhez.

- Ha már kézfogó, maga most úgy fest, mint az esküvőjére induló vőlegény.

Ron bólintott, merengőn. - Igaza lehet. Valaha tényleg így indultam a templomba. Pontosan annyira vágyakoztam a házasságra, mint most Freyre. Magának persze sokkal könnyebb. Ha a gerillaherceget az ujja köré csavarja, nyert ügye van.

- Akar velem cserélni? - érdeklődött Tiria.

Ron elmosolyodott. Szeme kivilágosodott. - Momentán valami moszattal, vagy egysejtűvel cserélnék legszívesebben. Valamivel, ami a létezés gyönyörétől eltelve, gondolatlanul vegetál.

Tiria a csukott ajtót nézte. Elbizonytalanodott. Éjszaka felelősségre vonta a kapitányt, miért nem tüzeli a csapatát. Lehet, hogy nem volt igaza? A férfi távozásával a meglévő harci hev is semmivé foszlott. Mostanáig legalább a látszólagos könnyedség mögé bújhattak reménytelen kérdéseikkel. Ron távozásával csak a kétségek maradtak.

Tiria tudta, hogy ezentúl a halál eshetőségével kell riogatnia magát ahhoz, hogy bátorságot leheljen magába. Halál? Az alpakkaöltönyös, jellegtelen arcú férfi jutott eszébe, aki a kórházban tett látogatása során rávette erre a piszkos vállalkozásra. A fickó fényképeket mutogatott neki, s ezeken Regis McColl, a szeretője és testőre látszott, arcuk rémületbe dermedt, meztelen testüket véres lyukak csúfították.

Más körülmények között Tiria talán nem rendül meg a képektől. Gyerekként hasonló fotók között élt, ezekkel apja tapétázta a lepusztulóban lévő falakat. Anyja minden új plakát felbukkanására sópánkodással reagált. Pár percig tartott kitörése, aztán folytatta tennivalóit. Mosott, főzött, vasalt, rakosgatott, körülötte a világ poklaiból gyűjtött mementók ékeskedtek. Megkínzott, vallatóra fogott, agyonlőtt, összeégett, felkötött emberek képei.

Tiria apja mindannyiszor hozott valamilyen emléktárgyat hosszú útjairól. Idegen világok szivárogtak a reménytelen lakás falai közé. Anyja már átesett a csonkító műtéten. Térdből hiányzó jobb lábát játékbaba-rózsaszín protézis pótolta, s hogy elfedje ezt, a férjétől kapott kimonót viselte. Kígyók és sárkányok tekergöztek nehézkesen mozgó testén. Amikor a gyógykezelés hatására haja, szempillája is kihullott, keleti tükör előtt gyötörte magát, a keretbe faragott ismeretlen istenségek kegyeiért esedezett, mindhiába, nem gyógyult meg. Mielőtt a zsoldos Linder haláláról szóló értesítés megérkezett volna, az asszony halott volt.

Nem sokkal ezután Tiria bátyja önkéntesnek szegődött. Jól fizették, hetyke történeteket hozott, csaknem kopaszra nyírt fejéről otthon sem vette le a katonasapkát. Egy ilyen látogatása alkalmával táncolni vitte a húgát. Kezdetben érdeklődött, hogy halad a lány a nagy karrierrel, aztán mind többet ivott, majd elszívott néhány édeskés illatú cigarettát. Tiria csodálkozására eldicsekedett vele, hogy szinte ingyen jut a fűhöz. A tisztek osztogatják a katonáknak, nem másért, csakis azért, hogy mindig harcba vihető hangulatban legyenek.

A lány megkóstolt egy cigarettát és úgy érezte, valóban megszűntek szorongásai, féltelmei. Épp ekkor néhány részeg fickó belekötött Lucierbe. Valószínűleg a katonai sapka, a rövidre vágott haj izgatta fel őket.

Lucier megmutatta, hogy rendes kiképzést kapott a hadseregnél, Tiria sem állt félre sikoltozni, elvégre ő is élenjáró volt saját sportágában. A verekedés kezdeményezői sem a játszótéri homokozóból érkeztek. Jóllehet pusztá kézzel estek egymásnak, a csata ettől cseppet sem volt vérmentes. A jelenetnek a rendőrök érkezése vetett véget.

Az egyenruhák láttán Tiria és Lucier félreállt, támadóik azonban a rendőrökkel folytatták, nyilván az uniformis gerjesztette harci kedvüket. Végül fegyverhasználatra került sor.

Tiria később eltöprengett, miért nem félt azokban a percekben. Fagyos nyugalma nem tudta teljes egészében a cigarettának tulajdonítani. A gyerekkora óta bámult háborús képek, apja és bátyja életmódja, lakásuk környéke nem agressziót támasztott benne, nem rettegést oltott idegrendszerébe. Fásult lett.

Lucier megint eltűnt valamelyik háborús helyszínen. Néha írt pár sort, gratulált húgának ahhoz, hogy testőr lett. Örvendetesnek találta, hogy Tiria meg tudja védeni magát és másokat. Innen már csak hajszálnyi a határ a védelem és a támadás között, vélte sokatmondón.

Tiria most megértette ezt. A terepjáró ütemesen rázkódott alatta, a kormány olykor ki akart ugrani a kezéből. Edu a kamerát dajkálta és az utat átkozta.

Tiria elmosolyodott a komor fák alatt. Ki ez a Predrog Frey? - kérdezte magában. A válasz nem is késett sokáig. Egy-egy útjelző táblán, korláttartó

cölöpön Predrog Freyt ábrázoló plakátok harsogtak. Sűrű barna haj, bozontos szemöldök, tágra nyitott szempár, ellaposodó orr és fékevesztett szakáll, amely a nyakban kezdődött és úgyszólván csak a szemek alatt ért véget, merő kénytelenségből. A férfi szuggesztív jelenségnek látszott, szörzete elbujtatta ajkát, de a képek sem voltak jó minőségűek, fekete-fehér színeik felfokozták a hős delejességét. Ez az ember fogja naggyá tenni Dalmot, függetleníti az idegen befolyástól, a nép kezébe adja a hatalmat.

Lehet, hogy el tudja hitetni, vélte Tiria, de aligha fogja megvalósítani.

Sikerült-e már valaha is?

Edu ezerszer megpróbált beszélgetést kezdeményezni, hátha enyhítené a növekvő feszültséget. Azonkívül a plakátokon látott arcot nyomasztóan férfiasnak találta, így hát akaratlanul is azonosult Herval és Ron aggódalmaival.

Eltökélte, hogy megerősíti személyes befolyását, mielőtt Freyjel találkozónának.

Nem sejtette, hogy Tiria miatt, hogyan került közük, de arra kitűnően emlékezett, mi érte közöttük a lányt ebben a kurta időszakban.

Jelic nem csupán lovagias gondolatoktól áthatva vélte, hogy meg kellett volna ölniük Herval. Úgy gondolta, ezzel mintegy állást foglaltak volna Tiria mellett, magukhoz emelték volna őt. Egyébként is, Edu köreiben ez a törvény érvényesült, még rajta is: ha valaki vét az íratlan (és talán ezért kötelező érvényű) szabályok ellen, akkor elveszett ember. Herval csúnyán vétett, és ők nem álltak a lány mellé. Így hát Tiriának semmi oka rá, hogy együttműködjen velük, ha más módon is mentheti a bőrét.

Miért ne menthetné? Megállná a helyét a legjobbak között, jóllehet öltözködése kissé hajmeresztő. Egyéb tekintetben nem merülhet fel ellene kifogás. Predrog Frey előtt pedig még rá is kell tennie meglevő vonzerejére, hogy a trükk bejőjön. És mert láthatóan számos kétség foglalkoztatja a gerillavezér elejtésével kapcsolatban, miért ne gondolhatná meg magát?!

Edu valósággal beleveszett ebbe a félelembe. Hiszen Ron nem is titkolta a lány előtt, hogy csakis azért szedték ki Herval kezei közül, mert egyelőre szükség van rá. Tiria felhatalmazva érezheti magát, hogy közös érdekeik helyett kizárólag a sajátját tartsa szem előtt.

De ez még nem volt minden. Edun elhatalmasodott az oly sokszor átélt, immár óriási rutinnal járó érzelem. És mint mindannyiszor, most is alárendelte gondolatait az érzelmi befolyásnak. Nem vett tudomást a felszín alatt süttogó hangról: ez sem fog sokáig tartani. Közönséges birtoklási vágy. Hervalét bitorlási vágnak titulálva összehasonlította a kettő. Egyazon alapról fakadnak, ez vitathatatlan. De a megközelítés módjában erősen különböznek. Egyikük babusgatni szeretné, a másik elpusztítaná, amit megkívánt.

Az út minősége határozottan rosszabbodott, bár már kezdetben sem hitték, hogy kéjutazás áll előttük. Feltépett, roskadozó burkolat rázta a kocsit, aztán már csak foltokban mutatkozott az út. Fák közé hatoltak, csupasz földet döngöltek a kerekek. Elmaradtak a plakátok, táblák, a természet felfalt minden nyomot, amelyet emberkéz hagyott rajta.

A hatalmasra megnyúlt fák koronái valahol a csillagok magasságában zárultak össze a fejük fölött. Párás homály, már-már sötétség fogta közre őket. Tiria többször elvétette az utat. Előfordult, hogy elnézett egy kanyart, s csaknem fának vezette a kocsit. Vissza kellett tolatnia. Bekapcsolta a fényszórókat, de az alkonyi szürkületre emlékeztető kísértetvilágításban farkasvaksághoz hasonló állapot vette elő.

Végül helyet cserélt Eduval. Ülbe vette a kamerát rejtő bőrtáskát, s megpróbálta becsomagolni mérföldes pulóverébe, nehogy megviseljük az erős rázkódások.

- Áuld el, miért jársz ilyen istentelen holmikban?! - Edu két ujjal és nem kevés megvetéssel megrángatta a vastag szálból, lazán kötött pulóver keze ügyébe eső darabját. - Ormótlan. Tudod, mi az?

- Valami, aminek nincs ormója.

- Neked volna. Nem Herval nadrágja van rajtad?
- Á fogok öltözni, amint megérkezünk. Felvehetek aerobikdresszt, testhez simuló nadrágot. De tudnod kell, egyiket sem szeretem. Nem kényelmes.
- Mit keresel te itt? - kérdezte Edu. Kikerült egy fatörzset. Az egyik hátsó kerék idegesítőn kipörgött alattuk, végül mégis egyensúlyba jutottak, alig csúsztak le az útról.
- Meg akartak ölni. Most pedig úgyszólván meg van mentve az életem.
- Ki akart téged megölni?
- Elfelejtettem, hogy ez a téma kerülendő.
- Semmi sem az. Mindent tudni szeretnék rólad.
- Én hallgatni szeretnék, mert elharapom a nyelvemet.

Edu ráhagyta. Vagy a vezetésre figyel, mégpedig megkettőzött éberséggel, vagy nekiütköznek egy fának. Ezt így átgondolta, aztán mégis Tiria felé fordította a fejét: - Hova mész, ha végeztünk a bémunkával? Azt szeretném hallani, hogy egyfelé indulunk majd.

- Nem vagy babonás? Korai még a jövő tervezgetni.
- Ez azért szépen hangzott - bólintott Edu. - Sem mellettem, sem ellenem.

Nem túl régen hatalmas zivatar söpört át a tájon. Mintha egy óriási felhő ontotta volna ki tartalmát. Az eláztatott terület éles határral kezdődött. Amint ezt a vonalat átlépték, mind jobban szánkáztak a kerekek. Képtelenség volt egyenletes tempót tartani. Ha Edu gyorsan hajtott, hirtelen kellett fékeznie. Ilyenkor a terepjáró önállósította magát, akár a cirkuszi ló. Ha lassan haladtak, a felázott, nedves föld szinte beszippantotta a dzsip abroncsait.

Egy kisebb kanyarban a kerekek sárba süppedtek, a kocsí nem moccan. Amit ezután Edu művelt, arra a kuplung örökké emlékezni fog. Valahogy nem látszott alkalmasnak az udvarlásra.

Az út fogytával mind jobban erősödött az az érzésük, hogy figyelik őket. Láttak néhány tarka madarat, hisztérikus majmot. Embert ugyan nem pillantottak meg, de a közelségét sejtítették. Társaikra gondoltak, szívük mentes volt mindennemű irigységtől. Nyilván bozótot vágda gyalognak, nyakukba pókok, varangyok hullanak, és minél közelebb jutnak Frey táborához, annál inkább őrszemektől kell tartaniuk. Az itteniek legtöbbje jobban ismeri a dzsungelt, mint ők az otthoni flasztert. Észrevétlenül jönnek-mennek, leleményes csapdákat állítanak. Nem baj, ha vadállat, ha ellenség pottyán beléjük, egyre megy.

Edu Ronéknak drukolt. Muszáj volt ezt tennie. Olyanok, mint a kettészakított bankjegy. Mit sem érnek külön-külön. Irány az ellenfél. Vagy inkább az ellenség? Egyik szó nyomatékosabb a másiknál.

Végre elérték a felhőszakadás túlsó határát. A továbbiakban sem találták szórakoztatónak az utat, de legalább a vízmélység csökkent. Pára formájában azonban ott volt körülöttük, a növényzet zihálta magából, és ők beszívták a tüdejükbe. Nem élvezték.

- Gyönyörű a szemed - mondta Edu kötelességtudóan, fittyet akart hányni az út nehézségeinek.
- Melyik? - sóhajtotta Tiria. Előreszegezett tekintete előtt mintha rés nyílt volna a fák között. Talán odébb ritkulni kezd az erdő.
- A zöld - felelte Edu. Ő is megpillantotta az égboltot. Lelkesen hozzátette:
- A kék.

A terepjáró orra az emelkedő tetejére ért.

Zöld-szürke ruhás, állig felfegyverezett férfiak álltak az úton. Néhány géppisztoly csöve a motorházra, a legtöbb Edu és Tiria koponyájára meredt. Jelic fékezett. Lopva hátrapillantott.

Fantáziája megemészthetetlennek vélte, honnan kerültek elő, de ott voltak: a kocsí mögött is fegyveresek gyülekeztek.

Predrog Frey szakasztott olyan volt, mint a fényképeken. áthatóan

szuggesztív, férfias férfi. Amiben mégis különbözött a fotóktól, az zavarba ejtette a lányt: ez itt élt, eleven volt. Mozgott, testhőmérséklete, vérnyomása, szív működése volt.

A gerillavezér egykedvűen magyarázkodott: - Elnézést a fogadtatásért. Túl sok atrocitás történt mostanában. És még nincs vége a szériának. Mennyit ér a fejem napi áron? Úgy hírlík, a vérdíj összege óránként emelkedik.

- Nem készültem - ismerte el Tiria szégyenkezve.

Frey elvigyorodott. - Katy Tracy ajánlása tulajdonképpen elegendő nekem. - Egyetlen intésére Edu és Tiria megszabadult kötelékeiktől.

A lány a csuklóját masszírozva így szólt: - Gondoskodna róla, hogy a felszerelésünk biztonságba kerüljön?

- Ne aggódjék. - Frey levette egykedvűségét. Személyesen vezette vendégeit egy lakósátorhoz. Félrehajtotta az ajtó elé függesztett gézhálót és betessékelte őket. Két vékony, jól szigetelő szivacs lap hevert a földön, rajtuk összehajtogatott takarók. A sátor egyik tartócsölpén két meghajlított szög fogas gyanánt kellelte magát.

- A helyi Hilton szálló - tájékoztatta őket Frey. Helyezzék magukat kényelembe. Fürdeni egy közeli patakban lehet. Engedelmmükkel fegyveres kísérek társaságában. A hölgy természetesen női kísért kap.

- Nagyon kedves - felelte Tiria. - Lehetne máris? Az egész átkozott őserdő csepegett és párolgott. Úgy látszik, elromlott a klímaberendezés.

Néhány perc múlva két szótlan lány társaságában sétált a patak felé. Egyikük kontyba fonva viselte sűrű fekete haját, nem lehetett több húszesztendősnél. Rövid élete mégsem telt eseménytelenül, erre vallottak a nyakát éktelenítő, halványan hegesedett forradások. A másik nő harminc felé járhatott, kissé elhízott benyomást keltett, katonai ruhája még inkább kövérítette. Mindkét kezét zsebre vágva lépdelt, meg-meghintáztatva a vállára vetett géppisztolyt.

Tiria a patak partjára érve elszörnnyedt a gondolattól, hogy a két árgus tekintetű fegyveres előtt kell levetkőznie. Ha nem kohol gyors vallomást útitársa extrém szerelmi szokásairól felmerülhet a gyanú, hogy nem Edu fojtogatta, markolászta foltosra a bőrét. Ilyen foltokat semmiképpen sem viselhet egy megbízható riporternő, aki ráadásul Katy Tracy barátnője. Inkább ruhástól hasal bele a patakmederbe, hadd lássák, ő totális tisztálkodásra gondolt. Láthatták, a két őrszem nem tágított a közeléből, egyetlen pillanatra sem vették le róla a szemüket. Tiria a nyakán mosta ki a sálát. Feje fölött összehajoltak a fák, indák tekergőztek, virágok részegítő illata kevergett. Madarak zajongtak körös-körül.

Elképzelhetetlennek látszott, hogy háborúban jár. Hihetetlennek tetszett, hogy ő is katona. Még lehetetlenebb a gondolat: Frey kell elfognia. Amint szemközt állt az eleven gerillával, belemelegedett az érzés, hogy ez a férfi nem lehet az ellensége. Márpedig cseppet sem valószínű, hogy Frey önként vele tartson a biztos halálba, merő rokonszenvből. Kinézett belőle a visszautasítás. Érzelmi hullámvadásztól most el kell tekinteni. Ő Frey fejének vadásza, kész.

Tiria felemelkedett. Ömlött a víz a ruhájából. A langyos pakolást természetesen viselve, elindult a tábor felé örei között. Hirtelen megszólalt a hegesnyakú lány: - Alig egy hónapja megpróbálták megölni Predet. Két fickó jött, üzletről akartak tárgyalni. Vendégül láttuk őket. Aztán séta közben egyikük pisztolyt rántott, itt a fák között. Pred lefegyverezte, a másiknak viszont sikerült meglépnie. Ezért vagyunk óvatosak.

- Az ellenségről ritkábban derül ki, hogy jóbarát, mint fordítva - szögezte le a molett nő kifogástalan kiejtéssel.

Tiria válaszolni akart, de a heges nyakú megelőzte: - Pred embereket küldött az erdőbe, hogy elfogják a szőkevényt. Látod? - kérdezte a nyakára mutatva. - Vékony zsinég volt. Ezzel várt egy fa mögött a nyomorult.

- Szerencséd volt - bölintott Tiria. Nem a ruhájától fázott.

- Nekem igen - a lány elmosolyodott. - Nem voltam egyedül. A társam

közbelépett, így menekültem meg. A fickó csúnyán végezte. Egyébként emeri volt, mint te. Mit akartok tőlünk?

- Ezért vagyok itt - felelte szerepének megfelelően Tiria. - Szeretném, ha a filmünkből kiderülne, hogy mindaz, ami itt történik...

- Az embereknek nem volt semmijük. Ételük, házuk, fegyverük sem. Pred mindent megszerez, amit csak akar. A pokolba is utána megyünk. És mindenkinek átvágjuk a torkát, aki kezét emel rá.

Tiria a molett lányra nézett. Igen, itt állítólagos forradalom zajlik, ez, pedig, amit hall, a forradalmi sztereotípiák szótára. Nem árt, ha ugyanezt a nyelvet használja. De egyáltalán: mert neki semmit sem mond az, ha valaki ehét, ihat, alhat, bemehet egy üzletbe, ott árut kap és ki is fizetheti, van miből; attól még lehet, hogy errefelé ezek az alapvető dolgok is szenzációszámba mennek, s ha valaki ezt biztosítani tudja az embereknek, akkor az illető istenné válik.

Tiriának el kellett ismernie, hogy ő otthon is kilógott a sorból. Itt tehát még kirívóbb. A terv sikerének érdekében ezernyi apróságra oda kell figyelnie. Például erre is.

- Az emerieknek köszönhetjük nyomorunkat és elmaradottságunkat - folytatta a molett lány. - Kifosztották az országot, bábkormányt állítottak az élére, hogy valami látszatát meghagyják a függetlenségünknek. De minket már nem lehet az orrunknál fogva vezetni.

Tiria a bal oldalán lépkedő lány vállán hintázó fegyvert figyelte. A molett nő szavai hallatán megtorpant és kezét a géppisztoly felé nyújtotta. - Megmutatnátok, mi van beleütve? Szerintem ez a műszer emeri.

Mindkét gerilla egyszerre nevetett fel e felfedezés hallatán. Persze, hogy emeri. Dalm még nem tart ott, hogy a fegyvereit is maga gyártsa.

Tiria nem kérdezősködött tovább. A kamera előtt majd felteheti Freynek a sorakozó kérdéseket.

A tábor az erdőbe rejtve lapult, a fákat alig-alig ritkították ki a sátrak, hevenyészett épületek körül. Tiria feltételezte, hogy ezt a katonai repülőkhöz miatt nem teszik. Rémlott valami a sasszemű műholdakról is. A lány eltökélte, hogy amint teheti, kérdezősködni fog. Tájékozatlansága valóban nevetséges. Egy riporter nyugodtan eladhatja saját tudatlanságát a jólétesültség álarcában is, mintha kérdéseit csakis a műsort megtekintő nézők kedvéért tenné fel.

Freyjel megegyeztek, hogy a filmfelvétellel megvárják a reggelt. A világítás már nem megfelelő. A házigazda feltételezte, hogy vendégei kimerültek az utazástól. Ezután asztalhoz invitálta őket.

Tiria figyelmét nem kerülte el a tábor körül felállított őrség. Jóllehet az asztalnál hármasan ültek, mindig járkált a közelükben néhány éber fegyveres. Mint a gyerekeknek, a lánynak nyiladozott a szeme. Úgy rémlott, hallotta már ezt a rosszízű mesét, amely most az életben is megismétlődik vele. Kár, hogy csak a közepe táján kezd rájönni: ezt a történetet ismeri.

A vacsora végeztével Frey itallal kínálta vendégeit. A közelükben elhelyezett lámpa fénye nem bírta el szakálla és dús haja sötétjével. Tekintete, fogai fényltek. Emeri tartózkodásának idejéből felelevenített történetekkel szórakoztatta társaságát. A politikai vonatkozásokat feltűnően kerülte. Mintha csak éttermek, lokálok, színházi előadások megvitatására ültek volna össze. Megállapodásuk értelmében saját belátása szerint kezelte a magnót. Elindította és megállította, ha úgy hozta kedve.

Aztán a társalgás végre a rossz útra, majd Katy Tracyre terelődött. Tiria vigyázott rá, hogy a beszélgetés során esetleg felállított csapdákat elkerülje. Időnként mégis kénytelen volt úgy tenni, mint a rossz társalgó. Ha valamibe nem óhajtott belemenni, elkezdett magáról beszélni.

Frey nem keveset ivott, de jól bírta. Az ital fogytával semmiféle szellemi hanyatlásnak nem adta jelét. Kissé felszabadultabb lett, kezdeti merevsége feloldódott. Ellazította izmos, hatalmas testét, karját a szék hátára fonta,

lábát kinyújtotta az asztal alatt.

- Katy nemcsak érzelmi okból kísért el, amikor hazajöttem Emerből. Segített megszervezni egy mozdítható kórházi rendszert. Kapcsolatokat is szerzett számomra. Sokat köszönhetek neki.

- Nem teljesen világos néhány dolog - mondta Tiria.

Kérdő fejmozdulatára Frey felvételre kapcsolta a magnót és elmosolyodott:

- Kérdezzen, ha tudok válaszolni.

- Dalm java része a gerillák ellenőrzése alatt áll. Maga mégis itt rejtőzik, és ezt a tényérnyi dzsungeldarabot jobban őrzi, mint a Vatikánt. Útközben falvakon, városokon jöttünk keresztül. A lakosság úgy fest, mint bárhol másutt. Mintha béke lenne.

- De nincs béke. Nem is lesz egyhamar. Az emberek legtöbbször nekem tulajdonítja az elért eredményeket. Egyedül és személy szerint nekem. Ez afféle egyszemélyes istenség, a maga előnyeivel és hátrányaival. A legfőbb hátrány pedig az, hogy halálom esetén komoly sebet kapna a felkelés. Az emberek azt gondolnák, hogy nélkülem nem folytathatják. Elbizonytalanodásukat kihasználva ledarálnák őket a kormánycsapatok. Ezért álltam rá a filmforgatásra, el akarom terjeszteni: nem Predrog Frey a forradalom. Ezen kívül van egy másik lehetőség is. Jelentős fegyverszállítmányt várunk. El kell foglalnunk a fővárost. Számos gerillacsapat eljutott már odáig, Predrog Frey még nem. Ha ott leszek, akkor a nyilvánosság elé lépek. Gyűlölöm ezt a rejtőzködést. Mintha egy eleven bálványt oltalmaznék. Halálom esetén akkor már nem dőlhet romba, amit felépítettem. Most azonban kritikus szakaszba érkezünk. Talán ez az utolsó alkalom az ellenségeim számára, hogy lecsapjanak rám, és ezt néhány meghiúsult próbálkozás után aligha adják fel. Ezért találkozott fokozott biztonsági intézkedésekkel. Amint látja, táborunk rögtönzött. Viszonylag védett helyen fekszik, nem könnyű idejutni. Ha úgy alakul, innen leléphetek. Csakhogy napról napra jobban nyomaszt ez a helyzet. Még annak is híre mehet, hogy gyáva vagyok. Amíg embereim harcolnak, én itt lapulok a dzsungel mélyén. Idegesít ez az ellentmondásos állapot.

- A fegyvereiket Emerből kapják?

- Emeri fegyvereket is kapunk. - Frey habozva a készülék felé nyúlt, ám meggondolta magát és visszahúzta a kezét. - A fegyverkereskedelem összetett dolog. Ki tudja, milyen utakat jár meg egy szállítmány, mielőtt ide kerül? Mesterséges manipulációkon múlik a háború is, a fegyverek kereskedelme is. A jogi szabályozások pedig kizárólag arra jók, hogy keresett cikké tegyék a fegyvert és egyúttal felhajtsák az árát. Itt mi most háborút csináltunk, az üzletemberek boldogan kapcsolatba lépnek velünk. Lehet, hogy utána a hadsereg képviselőivel is asztalhoz ülnek, és szerződést szövegeznek. Miért ne? Könnyen lehet, hogy ugyanarról a futószalagról kerülnek le mindkét tábor fegyverei: a kormánykatonáké és a gerilláké. Nem kell érzelegni, a célt kell szem előtt tartani. Ha idejövet körülnézett, azt is látnia kellett, hogy itt sincs nagyobb nyomor, mint másutt, a háború ellenére is túrhetően élnek az emberek. Éppen ez az, ami tüzei, további harcra ösztönzi őket. A kormány csak hitegette, kifosztotta őket. Amit mi ígértünk, az máris a megvalósulás felé tart.

- De hogyan Predrog? Mivel fizetnek? Honnan van pénzük? Vagy adósságokba keverik az országot, mielőtt még valóban a maguk kezére kerülne?

Frey felnevetett. A szék hátára támasztott kezével ingzsebébe nyúlt, s két ujjával cigarettás dobozt húzott elő. A lámpafény fehér izzást támasztott a tárcsa falán. Frey szétkattintotta a dobozt és kézzel sodort cigarettával kínálta a lányt. Tüzet adott, majd maga is rágyújtott.

Tiria beleszimatolt a füstbe. Szeme sem rebtent, csupán elmosolyodott. Frey betudhatta ezt annak is, hogy jólesik a füst, akár annak is, hogy a lány jól tudja, mit akart értésére adni.

- Tehát vannak fizetőeszközök - összegezte Tiria.

Frey bólintott. - Kezdetben voltak lelkiismereti aggályaim. Amint látja,

elmúltak. - Mintha nem akarná folytatni ezt a témát, elmosolyodott. - Katy nem tudatta velem, hogy a barátnője ilyen szemrevaló. - A férfi egy pöccintéssel leállította a magnót.

- Azt hittem, ilyesmire nincs ideje egy elfoglalt embernek - felelte Tiria.

Belekortyolt az italába, a pohár pereme fölött pillantott Frey arcára.

A férfi felnevetett: - Látott már egyáltalán eleven férfit?

- Ilyen közelről?

- Oké. Férjnél van?

- Nem. De ne kérje meg a kezemet.

- Nem merném. Maga olyan nő, aki tudja, mit akar. Most például azt akarja, hogy a filmje révén a nagyvilág is megismerje Dalm gerillavezetőjét. Miért?

- Katy nem mondta?

- Magától akarom hallani.

Tiria felsóhajtott. Elnyomta az édeskés illatú cigarettát, későn. A szer hatására máris feloldódott. Belekortyolt az italába és az asztalra könyökölt. - Őszinte leszek. Lehet, hogy lélekben a maguk harcát támogatom. De más magyarázat is van: indítékaim talán romantikusak. Látni akartam ezt az országot, mindig izgattak a magához hasonló egyéniségek. Vajon honnan veszik a bátorságot?

- Ha itt élne, maga is fegyvert fogna. Nem mérícskélne, belehal-e vagy sem. A remény is többet ér a nyomornál, a semminél. A dalmiakat kétszeresen is kifosztották. Előbb az emeri vezetés, amikor a nyakukra küldte a tökéjét. Mire az ország észbe kapott, mindenütt a maguk érdekeltségei uralkodtak. Érti? Egyetlen lövés nélkül elfoglalták Dalmot. Elvitték nemzeti kincseinket. Különféle fémeket, drágaköveket bányásztak. És hogy neve is legyen a fattyúnak, bábkormányt állítottak Dalm élére. Az elnökök hosszú sorának semmi egyéb dolga nem volt, mint szentesíteni az ország kifosztását. Mialatt hatalmas vagyonok távoztak innen, a nép középkori körülmények között élt. Hát, megunta. Máris jobban él, mint valaha is. Tudja mit? Meg fogjuk érni, hogy más országok nincstelenjei hozzánk menekülnek majd, ha jó életet akarnak.

Tiria fejét ingatta: - Ezt a szöveget bármelyik újságban elolvashatom. Ezért ugyan nem autóztam volna a dzsungelben.

- Mit akar hallani? Jó. Itt nőtem fel, de Emerben végeztem az iskolákat.

Később is többször megfordultam ott. Megfigyeltem, mi a titka a gyors sikernek. Meglovasítottam ezt a titkot. Minthogy ehhez pluszban meggyőződés is társul, hiszem, hogy meg tudom csinálni. Lábba akarom állítani Dalmot. Nem futok barátok és szövetségeseik után, mert egy napon arra ébrednék, hogy Emertől megszabadultam, de rám akaszkodott más. Lehet, hogy módszereim nincsenek benne a forradalmi etika nagykönyvében. Erről csak annyit, hogy a gerillaharcot egy helyütt forradalomként, másutt ellenforradalomként jegyzik. Ne mélyedjünk bele, semmi értelme. Mióta a nagykönyveket megírták, sokat változott a világ. Talán éppen most ballag el a magasban egy kémhold. Ilyen módszerek ellen mit sem ér a lövészárokharc. Remélem, elismeri. Mit gondol, csupa dalmi véresszájából áll a hadsereg? Dehogy gondolja! Nagyon jól tudja, hogy zsoldosokat toboroztak a világ minden tájáról. Amikor a gerillák lönek rájuk, valószínűleg számtalan náció képviselőit terítik le. Mi ez, ha nem kicsiny világháború? Kérdezzem azt, hogy ki fizeti a zsoldoskatonákat? Na látja!?

- Nem látom. Ki fizeti őket?

- Akad maguknál néhány szépen csengő nevű szervezet. Ezeket állami pénzekből tartják fenn, egyiket sem kell megneveznem. Kémkednek, nemzetközi bonyodalmakat idéznek elő és oldanak fel. Nem kérdezem, milyen jogon. Nincs az a magyarázat, amelyet elfogadnék. Amikor maga otthon adót fizet, a dalmi gerillák elleni harcot is támogatja és még mi minden mocskot, ha tudná!? Késő van. Tud még követni?

- Holnap folytatjuk - felelte Tiria.

Frey nem mozdult székéről, amíg a lány átvágott a táboron és belépett az alvó

Edu mellé, a sötét sátorba.

Lars Frajt és Gino Van Can lépkedett a sor elején. Éberem ügyeltek minden neszre, meglepetésektől tartottak. Bozótvágó késüket csak akkor használták, ha feltétlenül kellett, nehogy nyomokat hagyjanak maguk után. Más kérdés, hogy az áthatolhatatlan sűrűségű növénysszövényben gyakran rákényszerültek a machéta alkalmazására. Kerülniük kellett az emberjárta utakat. Ha ilyenek léteztek is, messze nem hasonlítottak a nagyvárosok kikövezett, neonfényes útjaira. Viszont gyanakvó gerillák közlekedtek rajta.

Lars még indulás előtt közölte, hogy szívesen az élre vág, mert nemcsak a földrajzkönyvben látott őserdőt, járt is néhányban. Arra is emlékezett, hogy az otthon forgatott filmek egy csipetnyit talán megtévesztik nézőiket. Az apró tévedés csak annyi, hogy a valóságban többnyire a bennszülött lakosság az, amely könnyebben mozog a saját földjén, legyen az sivatag, erdő, hegyvidék avagy lapály. A többi stímmel.

Herval felmordult, hogy unja a nagyképű dumát. Később szó nélkül bandukolt a Lars és Gino nyomában járó Ron Jar mögött és azon kapta magát, hogy mind gyakrabban előveszi a gondolat, majd a kísértés, hogy kést mártson abba a hátba. Kész volt belátni, hogy semmi ingerlőt nem lát rajta, s mégis. Elfáradt, törte a lábát a cipő, undorító férgek potyogtak a nyakába. Egyszer skorpiót vélt felfedezni a gallérján, rémülten felordított. Kinevették.

Herval tovább bandukolt, olykor botorkált, de ezt tették mindannyian. Indák tekeredtek a bokájukra, majd amikor átbújtak egy lugas alatt (Lars nevezte így a bozótban frissen nyitott átjárót), a visszacsapódó ágak verték nyakon őket. Minden nyirkos volt körülöttük, az egész átkozott vadon csepegett, eresztett, nedvedzett. A magas páratartalom mellett tüdejükbe alig került oxigén. Ruhájuk a testükre tapadt a verítékezésről. Nem voltak jószagúak.

Mindennek a tetejébe Hervalnak még fájdalmai is voltak. Ezekért viszont határozottan Ron Jart tette felelőssé. Ki mást, hiszen a kapitány rúgta oldalba, fültövön, ágyékon, térden. De ez nem minden, a grizzly két combja is elviselhetetlenül fájt, jóllehet nem az ütésektől. Ezt a fajta fájdalmat a férfiak legtöbbször megismeri egyszer-kétszer az életében, úgy nevezik: vőlegénybetegség. Olyankor jelentkezik, ha szívük hölgye nem áll kötélnek, nem és nem, csak majdnem. Herval csaknem felnevetett az elnevezésen. Ő, mint vőlegény: egy kazal virággal szerenádot zeng valami leányzó ablaka alatt. Végül úgy foglalta össze a helyzetet, hogy tele vannak a tökei, és nemcsak átvitt értelemben.

Herval megsziporázta a lépteit. Úgy vélte, ha kilép, hamarabb túlesik ezen a rohadt ügyön és végre valami civilizált helyen köthet ki, kielégítheti valamennyi szükségletét. Eleget hallgatta a sok nagyképű szöveget. Ezek itt úgy tesznek, mintha fenemód értenék az összefüggéseket a világ dolgai között. Ha tényleg ilyen borzasztó okos fickók lennének, nem cuppogna a cipőjük minden lépésnél a belefolyt izzadságtól, egyszerűen azért, mert nem itt lennének. Ücsöröghetnének a légkondicionált irodájukban és még a telefonkagylókat sem kellene emelgetniük, erre titkárokat alkalmazhatnának.

Herval újra a kapitányra pillantott. Nem is volt előtte más, akit nézegethetett volna. Katonásan felnyírt fekete haj, szabadon hagyott tarkó, izmos, hosszú nyak, ez volt minden, amiben gyönyörködhetett. Megtekinthette még a széles vállat, melyen verítéktől tapadt az ing. Mindenesetre a kapitány úgy viszi a hátizsákját, mintha csak az esti újság lenne benne. A zsák alatt jól látszott keskeny dereka, csípője, a nadrág alig állt meg rajta.

Elhagyod a bugyogót, főnököm, akarta mondani Herval, aztán meggondolta magát. Ron, mintha értette volna a gondolatát, de talán csak attól tartott, hogy valóban elhagyja a féltett ruhadarabot, menet közben meghúzza a nadrágszíját. Ez már döfi, gondolta Herval, mindjárt férfiasabb küllemed lett. Már-már megpaskolta Ron izmos csípőjét.

Aztán sorra elképzelte valamennyiüket: milyenek lehetne holtan. Annak idején a szabadulás reményének eufóriájában szinte alig hallotta, amit a tenyérbemászó képű, szürke öltönyös férfi közölt vele. Most a fickó hangja is beugrott. Finom, művelt bariton, mint a hírolvasóké, arra szólította fel Hervalt, hogy legyen okos az út során. Megértő sóhajjal arra is figyelmeztette, ne vegye zokon, ha nem ő lesz a csoport élén, vegye tekintetbe társai esetleges előítéleteit. Minthogy ennél többet nem mondott erről, Herval elméje kiostálta ezeket a szavakat, nem tudván hová kötni őket.

Fenézett. Itt van ez a hát. Ehhez kapcsolódnak a szürke öltönyös tag szavai. tovább erőltette az agyát. Ha az akció nem sikerül, ő, Herval az egyetlen esélyes a túlélésre. A fickó arról is halandzsázott, hogy foglyot kell ejteniük. Megvan! "A túszeremélye nem mindenáron sérthetetlen." Ezt mondta.

Herval nem kedvelte az ilyen ködös fogalmazásokat. De azt megfigyelte, hogy az emberek úgynevezett műveltebbje imád úgy tenni, mintha mindent értene. Aztán evégből túlkomplikálják a dolgokat és belesülnek. Úgy kell nekik.

Eltűnődött, vajon mit művelhettek társai, hiszen az nyilvánvalónak látszott, hogy nem a börtönből jönnek. Valaki mégis a sarkukban liheg, jól ismerik a félelmet, saját halálverítékük szagát, ha elvállalták ezt a szaunaturát. Hogy is mondta a szürke fickó? "A túszeremélye nem mindenáron sérthetetlen." Világos, kire célzott, és mégis úgy szólt a megbízás, hogy élve adják át őt a kormánykatonáknak. Az ám, de elhangzott az is, hogy malőr esetén Hervalnak, és csakis neki adódik még egy esélye a menekülésre.

Ezeket a kockákat illesztgetve szinte megdöbben, milyen jól összefeksznek. Mintha asztalos faragta volna őket. Ha szükségesnek látja, megölheti Predrog Freyt.

Herval szinte felvidult. Egy jókora fekete pók zuhant a nyakába, teljesen potyára, nem izgatta fel magát miatta. Bizony, a szürke tag azt is mondta, ha ő, Herval úgy látná, hogy társai át akarják ejteni megbízóikat, jusson eszébe: ezzel egyszersmind őt is becsapják, falhoz állítják. Értelmes nyelvre fordítva ez azt jelenti, hogy meg kell akadályozni a nagyokosok műsorán kívüli húzásait. Pompásabbat nem is kérhettek volna tőle.

A vadonban egész nap alkonyi homály honolt, a levegő szinte zöld fátyolnak hatott. Az est közeledtével az élénkzöld lepel spenótszínt öltött, majd tovább sötétedett, mintha valami rothadási folyamat játszódott volna le a szemük láttára. Mire a zöld barnává sötétült, alig láttak tovább egy-két lépésnyire. Ezután az est egy perc alatt zuhant alá. Elborította, megbénította őket.

Az utolsó hunyorítás pillanatait kihasználva hálólhelyet készítettek maguknak, elhelyezték takaróikat, majd tapogatózva kimeregették konzervdobozaik tartalmát.

Samy vállalta az első őrséget. Elismerték: ő a legbölcsebb valamennyiük között. Ha letudta szolgálatát, alhat egész éjjel.

Vacsora után nyomban elaludtak, nem is gondoltak olyan esti szükségletekre, mint zuhanyozás, fogmosás, mese vagy altatódal. Ájultan hevert mind a négy férfi, és Samy őrt állott fölöttük. Kezdsnek elszívott egyet barna papírba sodort cigarettái közül. A füst egy pillanatig sem zavarta a vérszopó rovarokat. Azt az állatot sem zaklatta fel, amelynek a vadászösvényén ütötték fel hálólhelyüket. Samy időnként könnyű lépteiket hallott, az egymáshoz súrlódó levelek halk neszt. Macskatermetűnek tippelte a közelében fel-alá járkáló, olykor rosszállóan köpködő állatot. Nem verte fel miatta a társaságot, nem akarta kinevettetni magát valami apró rágcsáló miatt. Megnyugodnia azért nem sikerült. A halkan neszező, párás éjszakában, az alig enyhült forróságban más gondolatok is kísértették. Addig-addig hegyezte a fülét, amíg elérte, hogy nemlétező surranásokat és zajokat is meghallott. Gyakran pillantott órája világító számlapjára, várva, hogy leteljen végre az ideje.

A ki nem mondott félsz hozta a tolakodó képeket. Mi egyébre is gondolhatott

volna, mint legutolsó munkájára, az irodaépületben elhelyezett csomagra, amely végül is tüzet, rombolást, halált okozott, az ő vérmes reményeivel szöges ellentétben. Korábban soha nem történt hasonló, és Samy nagyon jól tudta, elveszítette az arányérzékét, amikor abban a hitben ringatta magát, hogy megbízói örökkön-örökké játékbombákat bíznak rá, melyek csak füstölnek, tűzijátékot okoznak. Várható volt; előbb-utóbb ez is megtörténik. Samynek az volt a gyanúja, hogy ittlétével a holtakért vezekel. Na persze, furcsa módja a bűnbánó zarándoklatnak, ha Predrog Frey fejére vadászik közben.

Lassan lehiggadt. Megfeledkezett a képzelt neszekről, a macskányi köpködő lény sem serteptértelt körülötte. Ez itt egy erdő, egészen közönséges, akár az éjszaka. Amikor a félelem mérhetetlenné dagad, átfordul az ellenkezőjébe és már-már vakmerőséggé változik. Mindazt, ami fenyeget, meg kell semmisíteni, ez a szabály. Samy ügyesen felbátorította magát. Nem volt több dolga, már csak a kapitányt kellett felébresztenie.

Ron nehéz sóhajjal mászott ki az álom gödréből. Halkan morgott valamit, aztán felült, majd feltápáskodott. Amikor kezdett magára lelni, megjegyezte: - Még el se aludtam.

- Most én fekszem le álmatlanul forgolódní. Ja, kószál itt valami dög.

Csoszog és köpköd olykor, ne ijedj meg tőle.

- Legfeljebb visszaköpök. Jó éjszakát. - Ron megkezdte örségét. A csoszogós társaság nem mutatkozott, ő mégsem unta el magát. Álomosságán túljutva hirtelen olyan éberré tették gondolatai, hogy nyugtalanságában csaknem nekivágott a sötétségnek. Nem bánta volna, ha pár héttel idősebb lenne. Az elmúlt évek sokadalmát tekintve ez már nem sokat számít.

De vajon mihez kezd, ha ezt a kalandot (minden kétsége ellenére) elevenen megússza? Haza nem mehet, hová megy mégis? Minek kapaszkodik az életbe? Mi jót szerzett meg eddig is? Mostanáig mások mocskában vájkált, jóllehet, ügyelt rá, nehogy beszenyeződjék. Elvett egy nőt, aki semminek nem tudott örülni, nem örült az ő szokásainak, munkájának, kedvteléseinek. Később annak sem örült, hogy elhagyta férjét, pedig ettől megkönnyebbülhetett volna. Nem dobta fel az új férje sem, mi több, amikor utoljára beszélgettek, a halálról ábrándozott. Ron nem hitt neki, meglepetten értesült róla, hogy bevett egy marék gyógyszert és megivott rá egy fél üveg konyakot.

Valahol, nem túl messze felülvoltott egy hatalmas állat, felsírt egy kisebb. Na, itt is zajlik a nagy élet, gondolta Ron.

Reggel Tiria úgy látta, Predrog Frey éppúgy ül a széken, mint éjjel, amikor otthagya. A lányban felmerült a gyanú, hogy a gerilla itt töltötte az elmúlt órákat. Amíg megreggeliztek, megbeszélték, mit szándékoznak filmre venni. Frey felsorolta mindazt, amiről nem óhajtott beszélni.

Tiria ellenkezni készült, aztán belátta, a vita értelmetlen, a filmnek abszolúte semmi jelentősége. A magnó és a filmkazetta hanganyagának manipulálásával olyan szöveg kerül majd a képek alá, amire Frey legvadabb álmaiban sem gondolna. Egyszerűen árulóvá teszik, ha akarja, ha nem. A technika eme oldalával szemben akkor is védtelen, ha egyébként jó szervező, kiváló harcos, és a többi.

Bizony, így van ez, merengett Tiria. Játszanak velünk, és mi hagyjuk, mi egyebet tehetnénk, hiszen sejtelmünk sincs, mit akarnak tőlünk. A reggeli világításban még vonzóbbnak, még szuggesztívebbnek látta a férfit, mint korábban. Frey az a fajta hím volt, aki első, második, sokadik pillantásra is szenvedélyeket gyűjt egy nőben, részegítő szexuális fantáziákat lobbant, s talán csak később derül ki róla, hogy mást is tud, több, mint egy áthatóan érzéki lény, egyéb használatra is alkalmas.

Tiria eljátszott a gondolattal: mi lenne, ha ezt felvetné Freynek, ha elmondaná neki, hogy messze nem a gerillavezért látja benne, hanem egy fickót, akivel megízlelhetne néhány ölelést és feltehetően nem bánná meg a kalandot. De

ez így nem volt igaz, mindig megmaradt a képzelgéseknel, maga a játék, az ötlet szórakoztatta. Találkozott számtalan hasonló férfival, egyet sem próbált ki, épp ezért, hisz ez az érzés olyan volt, mint a leleplezett titok: a felismerés meg is fosztotta izgalmától.

Tiriát inkább azok a férfiak vonzották, akikből rejtély sugárzott, akiket nem lehetett első látásra beskatulyázni, akit mintegy kiváltottak belőle, hogy megismerni, megfejtani óhajtsa őket, hátha csodát rejt a titokzatosság, hátha nem. Regis McColl nem ilyen férfi volt, nem is gyűjtötte fel a lányt, de legalább melegítette, s ez is valami.

Predrog Frey is több volt egy skatulyánál, de hiába volt több, ha vonzereje egyetlen szempillantás alatt lelepleződött. Tiria pontosan tudta, mit várnak tőle megbízói, s ezt nyújtani tudta, erőlködés nélkül, hiszen nem a gerillavezért kellett átejténie, hanem a férfit. Amint ezt átlátta, őszintébben mosolygott és könnyedebben játszotta szerepét.

Viselkedése nem tévesztett hatást. Edu halkan dühöngött magában, azt latolgatva, vajon Frey vagy Tiria fején törje-e apró darabokra a kamerát, jöllehet nem történt se több, se kevesebb, mint amiért idejöttek. Freyt el kellett varázsolni, és a lány igencsak értett a varázsláshoz, olyannyira, hogy Edu nem hitt érzékeleinek.

Frey elismételte a kamera előtt az előző este elhangzottak egy részét, gondolatait gondosan megszűrte, szavait megválogatta. Hatásos szónoklatot hozott össze a gerillák törekvéseiről, a dalmi és a világhelyzetről, önmaga elhanyagolható szerepéről. Egy idő után megint meggyőzte Tiriát, megfosztva őt elbizakodottságától.

De a forradalmi hév nem homályosította el a lány célkitűzéseit. Továbbra is eltökélten csalogatta Freyt. A férfi leplezetlenül bámulta őt, aki a könnyebb bámulhatóság érdekében erre az alkalomra szakított semleges öltözködési szokásaival és igyekezett nőnek látszani, nem eredménytelenül. Overallja tökéletesen kihangsúlyozta nyúlánk, csupa izom alakját.

Csakhamar felsistergett közöttük az elektromosság, az egymás iránt érdeklődő, vonzódó különmeműek között törvényszerű, halk feszültség. Valósággal szikráztak és sziporkáztak, tekintetükkel, szavaikba rejtett másértelműségekkel rótták köreiket, mind szűkebbre húzva a gyűrűt.

Edu düh fojtogatta. Észrevette, hogy Tiria nem játszik már, Frey hatása alá került és viszont. Az apró jeleket, noha nem neki szóltak, felfogta azonnal, hiszen ismerte ezt a játékos feszültséget, ezt az izgalmas kerülgetősdít, a kezdeti tapogatózó villózást, ebben telt az élete: mindig más és más nőt hajszolva, de lényegében örökké ugyanezért az izgalomér, melyhez még a kábítószerek hatása sem fogható.

Talán ez a mind magasabbra csapó, láthatatlan tűz tette, a beszélgetés nem várt régiókba úszott, vibráló és színes lett, noha nem profi riporter vezette. Profi volt a szerepét játszó férfi és a nő.

Tiria élvezte a játékot, de nem óhajtott a csapda végére gondolni. Ehhez a kábult, feldobott állapothoz nem kell őserdő és gerillatábor, untig elegendő két ember, akár a Himalája csúcsán, akár a városi tömeg közepében. Aztán úgys kihuny az izgalom, ahogy egy csillárt lekapcsolnak, s majd máskor és máshol fellángol újra a valóság fölötti lebegés, mely kiköszörüli az elmét, megfeni az érzékeket, s olyan sérülékeny és mulandó, mint a hópehely.

Ha nincs Freyben ez az átható férfiasság, a felszikrázó intelligencia, ha nincs tágra nyitott szürke szeme, érzékeny cimpájú orra, szinte bordó színű, széles, telt ajka és szögletes fogai, akkor Tiria aligha játszhatta volna kegyetlen szerepét. A sikert Freynek tulajdonította, de még nem volt teljes. El kellett csálnia a táborból, emberei szeme elől. Eszébe jutott Katy Tracy kendője. Bizarrságában tökéletes ötlet. Katy már úgys eladta Predrogot, s ő most kifizeti, éppen az árulás bizonyítékával.

Amikor befejezték a felvételt sétára indultak. Az illendőség kedvéért

magukkal hívták Edut is. Ő ment, nem üres kézzel: vitte a kazettákat, arra a remélt eshetőségre készen, hogy vissza sem térnek ide, bár még mindig nem hitt Tiriában. Tudta, amit lát, az megjátszhatatlan.

Tiria az overall mellére varrt zsebbe készített néhány tollat, köztük azt is, amit használni remélt. Vállára vetette a magnetofont, zsebre dugta a kendőt. Hármuk közül csak Frey viselt fegyvert: pisztolyát könnyedén a nadrág derekába dugta a hasa fölé.

Rövidesen maguk mögött hagyták a nyüzsgő tábor. Nem láthatták a gerillák készülődését, a bontásra ítélt sátrakat, az összecsomagolt tárgyakat. A csoport megpakolta a terepjárókat, a kocsik meglódultak. Néhány ember gyalogszerrel vette be magát a vadonba.

Herval került őrségbe utolsóként. A felderengő hajnalban bámulta, hogyan bontakoznak ki társai körvonalai az éjszakából. Lars összegömbölyödve aludt, karjával eltakarta az arcát, mintha óvni akarná valakitől. Gino bőréről a hajnali derengés jótékonyan letörölte a kitágult pórusok látványát. Haja a szemére hullott, mély álmában ártatlan kölyöknek látszott. Samy hason feküdt, takaróját fejére húzva, nyugtalanul mozgolódva. Ron szőrtelen arcán veríték fénylett. Vonásai kisimultak, még ráncok szabdalta homloka is egyenes volt, akár egy asztallap. Orra jóval kisebbnek hatott, felsőajka is enyhébben fodrozódott.

Herval valósággal elgyönyörködött bennük: no, hogy megszépít benneteket az álom. Ginónak csak egy csókos kedvű hercegnő kellene, és királyfiként ébredhetne. A kapitány szomorúbbnak látszik, mint ébren, de most valósággal jóképű. Lars homloka közepéről el lehetne lopni a szemölcsöt.

Ez a gondolat akaratlan mozdulatban folytatódott. Herval felemelte a kezét és két körmével lecsípte az orra alatt növekvő vadhúst, ahogy azt hónapok óta minden áldott nap megtette. A seb most jóval erősebben vérzett, mint bármikor, a fájdalom is fokozódott. Herval csaknem felbőszült. Előhúzta pisztolyát és egyenként célba vette az alvókat. Nem tartana semeddig. Melyiken is kellene kezdenie? Mindegy. Négy golyó és kész. Ha közben fel is ébrednének, nem tehetnének ellene semmit. Egytől egyig kiirthatná őket, csak néhány csuklómozdulat, mutatóujjának begörbítése a ravaszon.

Kinézte azt is, hová lőjön. Larsnak a szemölcsé középebe. Ronnak az ornyergére célzott, s elképzelte, hogy a golyó átüti a húst, majd csontokat szaggat meg. Ginót szájba lőné, örökös vigyorgás emlékére. Samy a tarkójába kapná a golyót.

Herval megrettent. Megrettent, keze megremegett. Összeszorított fogakkal elfordult. Homlokán verejték gyöngyözött. Nem az ijesztette meg, hogy társai kivégzéséről fantáziál, nem a gondolat, de az sem, hogy esetleg megteszi. Kis híján megtette. S még ez sem lett volna baj.

Herval felsóhajtott és sétálgatni kezdett. Félelmetes kérdés döngött a koponyáját: beteg vagy? Örült vagy? Herval, lehet, hogy így van? Már régen nem fenegyerek, nehéz vagány, hanem örült vagy? Jól tudta, mi a különbség, és ez ijesztette meg. Amíg egy erős férfitől a legtöbb ember fél, a bolondot mindenki megveti, lesajnálja. Bolondnak lenni szégyen. De ő nem dilis. Nem lőtt le senkit. Miért tenné? Alszanak, nem sejtik.

Herval eltette a pisztolyát. Ordítani akart, tébolyát tagadni. Nem örült, csak ez a természete: a gyűlölet. Gyűlöl. Mindenkit, majdnem kivétel nélkül. A nőket, akik kinevetik, de csak addig, amíg meg nem ismerik erejét, azon túl már rettegnek tőle. És gyűlöl a férfiakat, főleg azokat, akik az ő mércéjével mérve férfiak. Attól tart, észreveszik rajta, hogy valami hézag támadt nála, hogy hiába akarja másolni őket, neki nem megy, az ő próbálkozásai mindig másként sülnek el.

Herval mégis felordított, abban a pillanatban, amikor egy rothadásnak indult növénykupacra lépve megmozdult a föld a lába alatt. Váratlanul és fájdalmasan a

bokájára csapódott valami és iszonyatos erővel felrántotta a magasba. Teste átfordult a levegőben. Csaknem nyaka tört.

Aztán bokájánál fogva hintázott egy ágon. Tótágast állt a világ.

Előbb megpróbált felhúzódkodni, hozzáférni a kötélhurokhoz. Repülés közben elvesztette a kését. Akárhogy nyújtózkodott, ujjheggyel sem érte el.

Elsírta magát.

Amikor újra kinyitotta a szemét, Lars állt előtte. Ron is ott volt, felsóhajtott. - Le kéne szedni. Nem hagyhatunk nyomokat.

- Farigcsáljuk le tízdekánként - javasolta Lars.

Ron morgott valamit. Felnézett a fára, melynek ágán Herval csüggendezett. Erre ugyan nem lehet felmászni. Különben is, nyirkos itt minden. Korán van. Kinek lenne hangulata azt játszani, hogy olyan életet ment, amelytől ideges kiütéseket kap egy-két nap óta?

Herval ordítani akart, Ron szájára tapasztotta a tenyerét.

- Eleget üvöltöztél már eddig is. Maradj csendben, amíg kitalálunk valamit. -

A kapitány nyújtózkodni próbált, de bármilyen magas volt, a közelébe sem ért a huroknak. Lars vigyorogva utánozta. Fel-felszökött a levegőbe, pipiskedett, szórakozott.

Gino hunyorogva megszólalt a hátuk mögött. - Nem úgy fest, mintha komolyan le akarnátok szedni.

- Te komolyan le akarod szedni? - kérdezte Ron őszinte csodálkozással. Aztán a szemét dörzsölgető Samyre vigyorgott: Nem éred el?

Samy odalépett Ron elé és koponyájára fektetett tenyérrel mérte, hogy nagyjából a válláig ér a kérdezőnek, de inkább addig sem. Nem kapkodták el a mentést.

Herval nehéznek érezte bokájára akasztott testsúlyát, de helyzeténél fogva is fejébe tódult a vér. - Sajnálom, álmotokban nem lőttek agyon benneteket!

Lars odébb húzódkott, mert a grizzly nyála az arcába freccsent. Kézfejjel megtörölközött, halkán válaszolt:

- A karom mögül figyeltelek. A homlokomra céloztál. Ronnak az orrára.

- Ne folytasd - ajánlotta sápadtan Samy.

- Neked a tarkódat szemelte ki - mosolygott hidegen Lars. - Ginót szívesebben lőtte volna szájon.

Meglepődtek Ron nyugalmán. A kapitány összekulcsolta kezét és ágyéka előtt felfelé fordította a tenyerét. Intett a fejével. Lars a markába lépett, majd felült a nyakába, combjára varrt zsebből kést húzott elő és elmetélte a kötelet. Ügyet sem vetett a lezuhanó Hervalra, a csapda látható végét próbálta eltüntetni szem elől. Ron vigyorogva nyögdécselt terhe alatt.

Herval a földön ülve dajkálta vérző bokáját. Addig-addig tapogatta, amíg megpillantotta a csont gyöngyházzsín felszínét.

Felnyűszített.

- Zsákokban találsz kötszert - vetette oda Ron. - Kötözd be magad. Eszünk valamit és indulunk. Randevünk van egy mahagóni hajú, felemás szemű lánnyal.

- Ó - sóhajtotta Samy.

- Bizony - lelkesítette tovább Ron.

- Aztán a randevűn negyven vérszomjas gerillát találunk, és mindegyik csak egyszer akarja a hasunkban a kését! - morogta a sántikáló Herval.

- Ez hamarabb bekövetkezik ha ordítasz - vélte Gino lágy hangon. Ahhoz már nem volt hozzáfűznivalója, amit később tapasztalt. Míg ők reggeliztek, Ron gondos parancsnok módjára bekötözte Herval sebeit. A gyöngéd szavakat mellőzte ugyan, de mégiscsak istápolta a fickót, akit egyre kevésbé állhattak.

Ron Jar sejtette, hogy társai hülyének nézik, de ez jogukban állt, nem is törődött vele. Jobban izgatta, hogy Herval netán végigajgatja az utat. A hintőpor, amelyet cseppet sem sajnált a mély sebről, fájdalomcsillapítót is tartalmazott, nem is akármilyet, tehát hatásosságához kétség sem fért.

Herval kábult-csendesen vánszorgott mögöttük az úton.

Lars minden lépést megfontolt, további csapdától, lesben álló őrszemektől tartva. Időnként megállást javasolt, és Ginóval együtt eltűnt a sűrűben. Úgy tetszett, mindkettőjük bőre alatt valamiféle érzékelő működik. Két ízben sikerült elkerülniük egy-egy őrszemet.

Predrog Frey örömmel látta, hogy Edu lemarad mellőlük. Miközben mind mélyebbre jutottak az erdőbe, előbb udvariasság látszatával, majd leplezetlenül átkarolta Tiriát. A lány nem tiltakozott, bár érezhető vonakodással fogadta a férfi közeledését, a ragyogás is halványult körülötte.

Egy irtásra érkezve Tiria szembefordult Freyjel, és előhúzta a kendőt. - Katy küldi - mondta halkan.

Frey a tenyerébe vette, megforgatta, az arcához simította a selymet. - Szerettem őt - sóhajtott. - De Katy nem tudott volna a vadonban élni, elment. Barátok maradtunk. Mindannyiszor örömmel, ha hallok felőle. Most azonban én megyek el, mielőtt még belehabarodnánk egymásba. Úgy látszik, túlsággal hatnak rám az emeri nők. - Frey elmosolyodott, eltűntette a selymet és tenyerét Tiria hajára simította. - Néhány napja rendszeresen repülőgépek jelennek meg a tábor fölött. Mire erről a sétáról visszatérünk, nem találjuk meg a sátrakat. Elköltözzünk innen mert támadástól tartok. Jobb lesz, ha maguk is visszatérnek a városba. Még okosabb, ha gyorsan elhagyják az országot. A végkifejlet következik, és ha az emberek felbolydulnak, akármi is megtörténhet. Errefelé nem kedvelik az emerieket. Most tehát két lehetőség közül kell választanunk, kezdem a másodikkal. Menjen el. Majd egyszer újra találkozunk. Üzenek magáért, Tiria, talán rövidesen. Rendben?

- Mi az első változat?

- Nem szeretem a kapkodást, így hát hagyjuk. - Frey megérintette, majd gyengéden megszorította a lány vállát, aztán a nyakára kötött sál csomójához nyúlt, hogy kioldja.

Tiria megfogta a kezét. - El kell mondanom valamit, Predrog.

Frey hirtelen csendet intett és fülelni kezdett. Ráncok szaladtak a homlokára. A fák fölött vészterhesen felhősödő égboltra tekintett. Felzúgott a szél, végigostorozta és megzörgette a növények leveleit, ágait. Elnyomott minden egyéb neszt.

Frey megragadta a lány karját. - Menjünk vissza. Jobb, ha mielőbb indulunk, ki-ki a maga útján. Mintha gépzúgást hallottam volna.

Tiria csak a széltépázta bokrok leveleinek csattogását fogta fel. Nem ragadt rá a gerilla izgatottsága. Ekkor Frey háta mögött néhány pillanatra szétnyílt a bozót. Felködlött és eltűnt egy ismerős arc: Lars Frajté.

Tiria kiszabadította magát a türelmetlen Frey karjából és előhúzta tollát, jegyzetfüzetét. Hangja nyugalmat hazudott. - Szeretném felírni, hol talál meg, ha vége lesz a háborúnak.

Elült a szél, de talán csak egy percre. A napot eltakarta egy haragosszürke felhőtorony. Az irtás valósággal elsötétedett körülöttük. A pillanatnyi szélcsendben Frey jól hallotta a dübörögve közeledő helikoptereket. Két gép jelent meg a magasban. Nem vidám szitakötőknek, inkább nehézkes, haragos rovaroknak látszottak. A fák között elhúzva szemlátomást lejjebb ereszkedtek. Talán a közeledő vihar és a magasban változatlanul tomboló szél kényszerítette őket alacsonyabbra, talán gyilkos szándékaik.

Frey nemcsak a helikopterek orr-része alá szerelt géppuskákat látta meg, a törzs hátsó pontján felfüggesztett rakétavetőket is észrevette. Megragadta a lányt és vele együtt egy fa felé vetődött.

Várható volt, hogy a gépek visszafordulnak és megpróbálnak támaszpontjukra sietni, a vihar elől menekülve. Ehhez azonban meg kellett szabadulniuk terhüktől. Más körülmények között megkockáztatták volna, hogy a felderítő repülőgépek által meghatározott célpontra tüzeljenek, az ítéletidő sürgetése miatt most nem maradt idejük keresgélni. A cél környékén megkezdtek a támadást.

Tiria hallani vélte a kioldott rakéták szárnyalását, süvítését. Látta a robbanások fényeit, a tűz játékát a fákon túlról. Megmoccant alatta a föld, ijesztően ringatta. Azt is érezte, hogy Frey megszorítja a vállát, hallotta dühös fohászkodásait.

Még egy robbanás, aztán még egy. Úgy tűnt, a gépek visszafordultak és már újra feléjük közeledtek. Ismét szélroham támadt, az erdő feljajdult körülöttük, a vörös tűzfények hajladoztak, groteszk-gyönyörű táncot jártak a távolban.

A menekülő helikopterek egyre reménytelenebb küzdelmet folytattak a szélviharral, vaktában szórták rakétaikat, hogy megszabaduljanak tőlük. Kínlódva, imbolyogva, már-már a fák tetejét súrolva vánszorogtak tova, az egész jelenet olyan volt, mint egy rémálom, mintha mézben úszkáltak volna mindannyian: az égbolt, a gépek, a lángba borult növényzet és ők ketten. Alattuk még reszketett a föld, a párás levegő elektromossággal töltődött fel, s amikor Tiria a rothadást lélegző avaron hasalva lehúzta a toll kupakját, a fémhez érő körmei alól szikrák pattantak ki, de úgy érezte, a haja is égnek áll a feszültségtől.

Frey feltérdelt, átkarolta a lány derekát, hogy felsegítse, bár nem tudta, hová, merre mehetnének. Nem fért hozzá kétség, hogy a tábor elpusztult.

Tiria átölelte a férfit, a vállára hajtotta a fejét, s közben a toll hegyét a lapockájához érintette. Ujjának egyetlen pöccintése működésbe hozta a fémtestbe rejtett injekciós szerkezetet.

Frey összerándult. Eltorzuló arccal elengedte a lányt. Talpra akart ugrani. Fél térdét felemelte a levegőbe, amikor szeme kifordult, teste visszarogyott. Csaknem elsodorta Tiriát. Elterült a földön és nem mozdult.

A lány nem nézett rá. Leült mellé, két karját végignyújtotta felhúzott térdén és ráhajtotta a fejét. Komor, súlyos esőcseppek kopogtatták a vállát, majd a szemetelés vad zuhogásba váltott. A vízfüggöny áthatolhatatlannak rémlett.

Néhány perc múlva Tiria megmozdult. A hátára fordította Freyt, aztán a válla alá nyúlva kiemelte az alattuk gyarapodó tócsából. Körülpillantott, hová húzódhatnának. Az eső csaknem felborította, durván ostromozta.

Hol van Edu?

Hol volt Edu, amíg rakéták süvítettek alá az égből? Meghalt volna? Vele voltak a kazetták. Hol van Ron Jar? Miért Lars mutatkozott helyette?

Lars ekkor megállt mellette, átvette tőle Frey ernyedő testét és egy távoli fa felé vonszolta, vízcseppek függönyözték el alakját. Az átázott ruha rátapadt a bőrére, orráról vízesés ömlött a szakállára, s onnan tovább.

Tiria kábultan követte a férfit. Csaknem sötétség borult rájuk, olykor villámok szikráztak fel körülöttük. Behúzódtak egy hatalmas fa törzsében talált barlangba, és Tiria elcsodálkozott, miért az foglalkoztatja, hogyan élhet és zöldellhet a fa, amikor ekkora seb tátong az oldalán. Segített elhelyezni Freyt. A hámló fabelsőhöz kellett húzódnia, hogy mindhárman elférjenek, s ettől újabb képzelete támadt: otthon van, lift repíti valahová.

Patakok csobogtak odakinn, akár folyamnak is beillettek volna, lehullott, rothadt leveleket, lecibált virágokat, jókora ágakat sodortak tova. Az ég mennydörgött, villám hasított át a fák között. Bömbölt a szél, már nem is ágakkal: fákkal dobálózott.

Tiria hallgatott. Nem voltak egyedül. Rovarok futkároztak az odú falán, a fejük fölött apró kígyó vonaglott. Lars nem nézte, miféle. Elengedte Freyt és kése egyetlen villanásával felnyársalta a hüllőt.

Az imént elhagyott irtáson észbontó látomás jelent meg, kitágult szemmel figyelték. Talán csak Lars sejtette, hogy valóság, amit látnak.

Tébolyult öszvér vágatott elő a tábor felőli fák közül, patái sarat köpültek, sörénye, farka vizet záporozott. Nyergében egy férfi kuporgott, az állat nyakára körulva, kétségbeesetten markolva a kantárt. Az öszvér zavarodtan körözött az irtáson, olykor a hátsó lábaira emelkedett, aztán tovább nyargalászott körbe-körbe. Szája elnyílt, de nyerítése nem hallatszott

az általános tombolásban. Lovasa ide-oda imbolygott a nyeregben, combját az állat oldalába vágta.

Az öszvér többször meg-megcsúszott, groteszk sutasággal szerezte vissza egyensúlyát, aztán folytatta az őrült száguldást, megállíthatatlanul. Végül valóban elvágódott a lába alatt ömlő sárban. Teste felemelkedett, lábai kalimpáltak, majd szinte belefűrődött a földbe és elnyúlt a gerincén.

Az állat bágyadtan próbálta felemelni a fejét. A férfi kibújt a kengyelből, lemászott a nyeregből és lefejtette csuklójáról a szíjat. Megpillantotta a bőrébe vájt mély árkokat. Megpróbált talpon maradni, egyszersmind lábra ösztökélni az öszvért, de be kellett látnia, hogy hiába küzd. Az eső csaknem feldöntötte. Az állat elhomályosuló szemmel nézett rá.

Edu tudta, hogy nagyon szenved, sejtette, hogy gerince tört. Egy villámlás után, a mennydörgéssel egy időben föbe lőtte.

Levette róla a nyeret, aztán megfordult és átvágott az irtáson.

Meg-megcsúszott, néha térdre zuhant. Elbotorkált egy bokorig, mögötte felfedezte végre Larsot. Nem is próbált bejutni a barlangba. Átnyújtotta a nyeret Tiriának, s a lány még mindig kábultan elvette tőle, majd Frey arcára pillantott, először, mióta behúzódtak ide. A férfi lehunyta szemmel, békés arccal ült a földön, vállát a falnak támasztva, hosszú lábát az esőben áztatva.

Árnyalatnyit világosodott az égbolt. Az eső csattogása enyhülni kezdett, a szél is távolodott. Mindannyian fuldokoltak. Mintha vizet lélegeztek volna a tüdejükbe.

Aztán a nap átsejlett egy szürke felhőrongyonon, majd a felhő felkapta a szél és tovaúsztatta. Felragyogott az égbolt, szikrákat szórtak a levelekről lepergő, esőként tovább kalapáló vízcseppek, akárha csiszolt üveggolyókkal játszana a fény.

Tiria hátrahajította a fejét, tenyerét a mellére szorította. Mintha segített volna rekeszizmának, hogy több oxigént préseljen a tüdejébe. Az sem érdekelte, hogy rovarok áradnak a vállára, nyakába taposnak: fuldoklott. Jobb kezével a nyeret markolta és csak sokára fogta fel, hogy Edu a videokazettákat bízta rá, azt óvja.

KRIPLIKOMMANDÓ

Ázottak voltak, de elevenek, valamennyien. Hajukról víz cseperészett, ruhájuk hurkákat vetve tapadt a bőrükre, a tócsák csaknem bokáig értek lábuk alatt. Nyitott szájjal, nehezen lélegeztek.

Némán üdvözölték egymást, még ahhoz sem volt levegőjük, hogy a győzelemnek örvendezzenek. Ron vízhatlan zacskóba csomagolta a nyeregtáskából elővett kazettákat. Herval és Samy felnyalábolta Freyt, hátizsákjaikat Edura és Tiriára bízták.

Újra Lars járt az élen és bár ő is légszomjjal küzdött, kemény tempót diktált. Keservesen haladtak a felázott, erjedt párákat lehelő levélszőnyegen. Meg-megcsúszva, karjukkal egyensúlyozva vánszorogtak, nem tudva, hogy voltaképpen ki elől, miért futnak.

Edu Ron mellett szaporázta a lépteit. Hangja úgy hatott, mintha fuldokolna: - A legtöbb gerilla elment már. Két terepjáró és pár öszvér várta Frey visszatértét, amikor a helikopterek támadni kezdtek. Az egyik öszvéres a vezér keresésére indult, a többiek menekültek, minél messzebbre a tábortól. - Edu nagyot fújt, majd hosszan ásított légszomjában. Lihegve folytatta: - Elkaptam a gerillát és leszedtem a nyeregből. Ekkor már zuhogtak azok az átkozott rakéták. Minden égett körülöttem, az öszvérem megveszett. Ördögi mázlim volt. Ron, nem kell rohannunk. Nem maradt ott elevenen egy sem. Nincs, aki üldözzön.

Lars hirtelen megtorpant, majd Ginóval együtt a fák közé vetette magát, arrafelé, amerre a napfény sejtett. Várakozás közben a csapat kifújhatta magát.

- Átkozottul biztosra akartak menni - dünnyögte Ron. - Nem érték be velünk,

katonai helikoptereket is küldtek. Mi történik itt?

- Meddig lesz döglött ez a mikulás? - háborgott Herval. - Nem lehetett volna a saját lábán fogságba ejteni?

- Nemsokára észhez tér - vigasztalta Ron. De azért halvány gyanú moccant benne, mely odahajtotta Frey testéhez. Megtapintotta a férfi nyaki ütőerét, s megnyugodott. Tiria felé fordult, találkozásuk óta először.

- Kisztihand, madám, Mit mondjak!? Gyönyörű jelenete volt Freyjel, a szívem szakadt meg. Bocsásson meg ennek a rohadt életnek, mely azonban még mindig szebb, mint a süket halál. Nagyon plasztikus az öltözéke, tudja? Mindig ezt a garnitűrt kelljen viselnie, s éppen ilyen nedvesen. - Ron vigyorgott. Homloka ráncba szaladt, kivilágosodott kék szeme körül finom szarkalábak sorjáztak, lekerekedett szélű fogai előtűntek fodros ajkai közül. Akkor is vidáman mosolygott, amikor Tiria szó nélkül megkerülte és az élre vágott.

Gino és Lars észrevétlenül tért vissza közéjük. Intettek, hogy mehetnek. - Mindkét helikopter lezuhant, nem messze innen. Elektromos zúrjeik támadhattak a viharban. Az is lehet, hogy összeütköztek. Mindenesetre nem sok szépség maradt a gépekből és az emberekből. Egy hét múlva azt is benövi a fű.

- Vagy elmossa a következő vízözön. - Edu továbbra is elgyötörtnek látszott. Levegő után kapkodva botorkált. Ha tehetné, Ron mellett haladt, ha nem fért el, lemaradt mögötte.

Herval egyre ingerültebben cipelte a súlyos Freyt. Igyekezett úgy tartani, hogy a teher java Samynek jusson, de zömök társát nem ejtették a fejére. Így aztán összes energiájukat alattomos cselekre és trükkökre vesztegették teherhordás közben. Hamarosan a végsőkéig kimerültek.

Ron nem szólt rájuk. Csendesen vigyorgott az orra alatt, holott hangulata minden volt, csak vidám nem. Gondolta, ez jellemző rá, hiszen elégedettség kellene lennie. Mindössze egyetlen lövés dördült, az is egy öszvért váltott meg szenvedéseitől. Frey a foglyuk volt, egy árva gerilla sem üldözte őket, minden úgy ment, mint a karikacsapás. Éppen ez az. Ront zavarta a bombázás emléke. Továbbá volt egy olyan érzése, hogy az egész kaland csak ezután kezdődik, jöllehet neki már éppen elege volt belőle. Eltökélte, hogy újra megpróbálja megosztani aggályait a társasággal, amint lehet. Egyelőre nem lehetett, mert nem volt út a lábaik alatt, s levegő a tüdejükben. Gyilkos párákat lélegeztek, kinnal vonszolták magukat, agyukban mindegyre robbantak a rakéták, mennydörögtek a helikopterek, haláltáncot járt a tébolyult öszvér.

Ronnak el kellett ismernie, mégis más az aszfalton. Ha más, ha nem, ma is a vadonban éjszakáznak. Megint Herval viselkedése jutott eszébe. Vajon szándékosan varrták a nyakukba ezt a pszichopátát? Egyelőre csak hadd cipelje az elkábított Freyt, a gondok majd később jönnek. Egy bizonyos, éjszaka őt különösen szemmel kell tartani. Lars alig túlzott, amikor előadta, mit forralt ellenük Herval, amíg ők aludtak. Ha most még nem is nyitott tüzet, csak idő kérdése, mikor teszi meg. A mai estén azzal is számolni kell, hogy a lány megint köztük van, Herval gyűlölete újabb szikrát kaphat.

Ron tehát vigyorgott. Fogai közt szívta be a levegőt, tüdeje kevesellte. Naná, a kevésnek is korhadt, erjedt szaga volt, émelyítő. A levelekről vízcseppek peregtek, Ron mégsem fázott. Szauna a borospincében, épp, mikor a bor forr. Megsavanyodott a nyála az undortól.

Egyre hevesebben barnult körülöttük a zöld fátyol, a levegő. Az élen járó Lars megfelelő hely után kutatott, ahol eltölthetnék az éjszakát. Minthogy nem sikerült megpillantania a fák között a Ritz Hotelt, amely az egyetlen alkalmas szálláshely lehetett volna, végül beletörődött, hogy ebben a rothadó, levegőtlen pokolban terítik le takaróikat, akár az előző éjszaka. Belevillant az is, hogy környezetvédők harcolnak a dzsungel minden egyes négyzetcentiméterének fennmaradásáért mondván, hogy az erdő fái termelik az oly nélkülözhetetlen oxigént. A fuldokló Lars most megingott: talán mégsem jól

tudják azok ott a távolban. Itt valóban dögvész van oxigén, de a dolog szépséghibája az, hogy vízből kell kivonni, és erre az emberi légzőszerv talán nem a legmegfelelőbb.

Lars lehajította kitűnően szigetelő, vízhatlan szivacsát egy kisebb tocsogóba és elmeditált afölött is, hogy voltaképpen hallgathattak volna a dzsungeljáróknak szóló intelmekre. Akkor valószínűleg készültebben állnának az éj elébe. De nem is egy szál hátizsákot cipelnének, gondolta, hanem valóságos karavánt, mi több, karavánszerájt. Az ötlet el volt halva, elvetette hát.

Samy is elhelyezkedett. Kissé sóhajtozott otthon maradt kispárnája és légkondicionált szobája után, de mivel ott meg lőttek, robbantottak olykor, végül beletörődött sanyarú helyzetébe. Fő, hogy megszabadult a mind súlyosabbá váló Frey hurcolásától. Elhelyezkedett takarója tetején és megpróbálta elhíttetni magát, hogy soha életében nem volt ilyen boldog.

Jóllehet a sötétség vastagodott körülöttük, a fullasztó meleg enyhületlen maradt. Ki-ki fűjtatva üldögélt néhány percig. Ron verítékező homlokát törölgette, hajáról itatta az izzadságot. Tiria gubbasztott. Ellentmondásos érzelmek nyomasztották. Büszkeséget kellett volna éreznie, hiszen megoldotta a feladatot, elcsalta és elkábította Freyt, életük zálogát. De természetesen nem érzett semmi hasonlót, még akkor sem, ha a gerilla személyét kizárta a dologból és kizárólag arra koncentrált, hogy lám, kiköszörülte a minapi csorbát. Fátylat borított a nyomasztó érzésre, hogy társai nem vehetik emberszámba Herval alattomos támadása óta. Lehet, hogy nekik most bebizonyított valamit, de az kétségbe ejtette, amit ezzel önmagáról megtudott. Ezen a ponton újra vissza kellett térnie Freyhez, akár akarta, akár nem. Nem mert az ájult gerillára pillantani, mintha attól félne, hogy szégyenében meggondolja magát és megsemmisíti, amit eddig végzett.

Predrog Frey megmoccan. Halkan felnyögött, karját az arcára fektette.

- Más már nem is hiányzott - háborgott Herval. Jártányi ereje sem volt.

Aludni akart.

Edu is felsóhajtott: - Na nem. Ez most akar felébredni, amikor mindenki más összeesik?

Hervalnak mentő ötlete támadt: - Állítsuk őrségbe éjszakára.

- Tőle talán kevésbé tartanék, mint tőled - vágta rá Lars, különösebb meggyőződés - de nem minden él - nélkül.

Frey a könyökére támaszkodva felült. Tenyerébe hajította a fejét, aztán összerázkódott. Keservesen kinyújtotta a karját, feltornázta magát ülő helyzetbe. Feltekintett. Egy percig teljesen értetlenül, kábultan meredt a körülötte ülő, heverő, homályba vesző figurákra. Eltartott egy darabig, amíg emlékezete megtalálta a szakadás helyét és mindent logikus rendbe sorakoztatott.

Megköszörülte a torkát, hangja mégis rekedten szólt:

- Gratulálok.

Ron Jar biccentett. - Nagyon kedves. Hogy szolgál az egészsége? Parancsol valamit?

- Szomjas vagyok - felelte Frey.

Herval felmordult: - Mindenki szomjas. Éhes is vagyok. Döntsük el parancsnok, kinyaljuk-e a seggét, vagy magunkkal foglalkozunk.

- Ha magaddal foglalkozol, a létező legrosszabb társaságba keveredsz - vetette oda Ron. Kezdte idegesíteni, hogy mindük közül Herval az első, aki bármely történésre azonnal reagál, mégpedig egyoldalúan, egy kivénhedt, házsártos falusi kutya modorában. Ron ezt most nem mondta el. Kibontott egy doboz sört és odanyújtotta Freynek. Hallgatta mohó kortyolását. Frey lenyelte az italt és összeroppantotta a dobozt a tenyerében. El akarta hajítani, de Ron kivette a kezéből. Jóformán csak szilletteket láttak egymásból.

- Úgy lélegzünk, mint egy teljes intenzív osztály - dűnyögte Lars. - Akár tíz üzemelő lélegeztetőgép. Együnk és aludjunk. Hogy ez utóbbit zavartalanul

tehessük, előbb verjük bilincsbe a vendégünket. Esetleg a grizzlyt is.

Helyes - felelte Ron. - Ezt tesszük. De előbb talán, dolga lévén, félreeső helyre kísérném a vendéget. Szabad a karját, partizán úr?

Frey nem reagált. Homlokát nyomkodva nézegette a körülötte ülőket. Halkan dűnnyögte: - Heten vagytok. Heten, mint...

- Angyalok vagyunk, egytől egyig - szakította félbe Ron. Megkereste Tiria alakját és felé intett. - Amott a főangyal. Egy szava sincs hozzá, herr boss?

Frey felnevetett. Mielőtt válaszolhatott volna, a lány megjegyezte: -

Kapitány, eddig a torkomra dugtam az ujjamat, ha háynyi akartam. Most elég ha magát hallgatom.

Ron, mintha mentegetni akarná a lányt, Freynek magyarázta: - Ne vegye a szívére, herr boss, amit hallott, az a hamvas női lélek kitarulkozása volt. A madámnak lelkiismereti problémái vannak, megjegyzem, érthető módon. Csúnyán átejtette magát.

Frey megmozdult. Edu rá akarta vetni magát, de Ron megakadályozta. Hagyták, hogy a kába férfi, inkább térdén, mint talpon, Tiria közelébe igyekezzék.

- Válaszolna egy kérdésre? - kérdezte halkan.

A lány nem felelt. Ron, valamiféle kegyetlen élvhajhászástól áthatva felemelkedett, és megjegyezte: - Éppen indulófélben voltunk. Tiria elkísérhet bennünket. Útközben kibeszélgethetik magukat.

Ezzel felsegítette Freyt, s megvárta, hogy a lány kelletlenül, de a parancsnak engedelmeskedve feltápáskodjék és a gerilla másik oldalára lépjen. Egy zseblámpa halvány vezérfénye mellett elindultak, nem is nézték merre, mert más sem volt körülöttük, csakis bokrok és fák.

- Ismeri Katyt? - kérdezte Frey a lánytól.

- Nem. Nem ismerem.

- Akkor azt sem tudja, hogyan vették rá erre a... dologra? Nem tudja, milyen eszközökkel kényszerítették az árulásra? Nem tudja, életben van? - A férfi szinte kiáltott.

Ron Jar válaszolt: - Menten megszakad a szívem. Herr boss, a helyzete úgyszólván kilátástalan. Miért nem a saját sorsa foglalkoztatja? Netán a hiúsága nem képes megemészteni, hogy valaki cserben hagyta magát, esetleg minden különösebb kényszer nélkül, pár garasért?

Tiria felemelte a hangját: - Még egy szó, és átvágom a torkát, kapitány!

- Mit mond?

- Átvágom a torkát! - kiáltotta Tiria.

Ron Jar eltűnődött: - Nem szerelmes maga énbélem?

- Dehogynem. Világéletemben a cinikus, csontvelőig romlott férfiak vonzóttak.

Ron Jar szótlánul átadta a lámpát a lánynak, és lemaradt mögöttük. Hallotta, hogy lépdelnek a sűrűben, látta meg-megvillanni a fénysugarat. Ebben a percben igazat adott Tiriának. Mi egyéb az, amit most tesz, ha nem cinizmus? Játsszik velük, kettőjük sérült egyensúlyával, éppen kísérletezik rajtuk.

Predrog Frey megindult, megszorozta lépteit, s a lány akaratlanul felvette a diktált tempót. A gerilla arra gondolt, most megszökhetne, Tirián átvillant, hogy megteszi, és ő nem fogja megakadályozni, mert nem képes lőni rá. Másképp pedig hogyan állhatna az izmos, hatalmas test útjába? Mégis, mindketten sejtették bőrük legmélyebb rétegében, hogy képtelenség mindez. Az óvatosságnál erősebb volt a gerilla életösztöne, menekülési vágya, a lány kezét lefogta a szégyen.

- Én most eltűnök - mondta Frey halkan. Körülnézett, úgy rémlett, mindenki távol van tőlük, kettesben állnak az erdei éjszakában.

Tiria nem felelt. Állva maradt, lehajtotta a fejét. Hallotta, hogy a gerilla léptei halkan távolodnak. Számolta őket, egy, kettő, három, négy...

- Ron - sóhajtani akart. Szinte sikoltott.

Ron Jar ott állt a gerilla előtt, s megint nem érzett diadalt. Már-már utálta, hogy Frey elé vágatott, rászegezhette pisztolyát. Még jobban

haragudott magára, amiért nem feltételezte a lányról a vívódást, az ingatagságot. Megdöbbenette a kiáltás: Tiria tőle kér segítséget!

Ron Jar nem köpte le magát, mint kedve lett volna. A játék visszafelé is elsült, nemcsak előre: mindannyiukat összeégette a kormolónak szánt petárda. A kapitány a pisztoly csövével egy bokor elé terelte Freyt és rászólt, végezze el a dolgát. Amíg erre várt, félhangosan odavetette a lánynak:

- Madám, maga csak nyitogassa bátran a kalitka ajtaját, én majd mindannyiszor a madár után röppenek. Fő, hogy maga jól mulasson.

Ron szinte elégedett volt. Átpasszolta a felelősséget. Így kell ezt csinálni. A vitorla van a szélért, és nem fordítva. Ha eltekintett a belemaró szégyentől, akkor meg kellett állapítania, hogy végül is sikerült a kísérlet. Megtudhatta, amit tudni óhajtott. Mostantól fogva nem kell tartania Tiriától. Az egyedüli, a valódi bomba Herval. Herval Palmer az, akit a szedett-vedett kommandó megsemmisítésére raktak a csapatba. Persze, a folyamat az ő számára sem hoz majd happy endet, hiszen a bomba úgy pusztít, hogy előbb önmagát robbantja fel.

A táborhely felé lépkedve mindannyian hallgattak. Ugyanaz a gondolta némította el őket. Helyzetükön tépelődtek, múltjukon és jövőjükön, nem is támadt kedvük énekelni. Hamarosan meghallották a teli szájjal zsémbelő grizzlyt.

- A belem jön ki az egésztől. Most megpisíltetik, később betakargatják. Mese is lesz, hogy jobban aludjon, vagy inkább a liba siklik be a takarója alá? Ez a tag egy élő halott. Meddig élhet? Holnapután biztosan kinyírják. Ezek meg úgy beszélnek vele, mintha az elnök lenne vagy az atyaisten.

- Valahogy úgy látom - szölt Gino -, hogy jelen helyzetben fordult a kocka. Eddig mi voltunk dögvőráson, most ő került a helyünkbe. Talán éppen a helyzetének szól a tisztelet. De te ezt úgysem foghatod fel.

Herval nagyot köpött, amúgy vagányosan. - Egy zsák pénzt adnak érte cserébe, ráadásul hamis papírokat, de talán még repülőjegyeket is. Így kell nézni a dolgot. Lehet, hogy ő mentett meg a gázkamrától, de miért kellene ezért kinyalnom a seggét?! Tiszta üzlet: én ki, ő be. Kész.

Gino megszólalt: - Mondhatsz, amit akarsz. - A feszült mosolyú ifjú lány hangja végigkarcolta a grizzly gerincét, csigolyánként. - De azt megtanulhattad volna, hogyan kell úri szalonokban étkezni. Csámcsogsz és köpködsz. Adj magadra, Herval.

- Pokolba veled, ragyás taknyos. - Herval köpött egyet.

Tiria unott sóhajjal megállt közöttük, s ezzel Ginóba fojtotta az epés választ. A szócséplés egyelőre szünetelt. Csendben falatoztak. Frey kivételével. Ő visszautasította az úri ebédlőbe szóló meghívást, ezért bokáit és csuklóit összebilincseltek, mintegy lelakatozva a kalitkát.

Rovarok nyüzsgöttek, páracseppek koppantak. Vadállatok neszezték, mozgolódtak a közelben. Senki nem törődött velük, mindenkit a maga baja kötött le, a szüntelen, csontig ható nyirkosság, a levegőhiány.

Ron Jar beosztotta az őrseget. Hervalt szándékosan kihagyta belőle. Nem tölt ki vele, nem is az volt a célja, inkább a társasággal nem akart kitolni. Szívesen eltekintett attól, hogy vérfürdőre ébredjenek, melyhez saját nedveik szolgálnak. Ron kis tűnődés után Lars és Gino, a két éber közé fektette a grizzlyt. Freyt a saját jobbán helyezte el. Dolgát elvégezvén letette a fejét, de nem tudott elaludni. Terveket szőtt, hogy legyen miket elvetni.

Végül óvatosan felkelt és az őrködő Tiria közelébe surrant. A lány meghallotta, hogy valaki közeledik. Villámgyorsan reagált. Ha Ron nem ugrik félre, fogai látták volna kárát. De félreszökött, majd megszólalt:

- Kiszthand, madám. Éberem strázsál, nagyon helyes. Ne értsen félre, szándékaim messze nem alantasak. Nem mondom, lehetnének, de tudok magamon uralkodni. Agyilag vágyom igénybe venni magát.

- Lehetséges, hogy határozottsága cserben hagyta?

- Így valahogy. Közelebb léphetek?

Egymás mellett álltak a koromfekete, vak éjszakában. Körülöttük lélegzett, olykor zihált a dzsungel.

- Rövidre fogom, madám. Attól tartok, át akarnak ejteni bennünket. Minthogy ilyesmiben mi sem vagyunk kezdők, szeretném, ha bebiztosítanánk a bőrünket. Freyt csakis akkor kellene átengednünk a megbízóinknak, ha a pénz és az iratok már nálunk vannak. Sőt, ha biztosítva látjuk, hogy némi egérutat is nyerhetünk.

- Üldözési mániája van, kapitány?

- Nem teljesen alaptalanul. Nem tudom, maga mit keres itt, de nem hinném, hogy a szálamiszeletelő gép mellett töltötte eddigi életét, homlokán hófehér csipkebóbitával. Semmi baj madám, ez a az ön magánügye. Csak arra céloztam, talán kissé dörzsöltebb is lehetne. Nem mondom Freyt zseniálisan megbűvölte, ez azonban inkább hormonális hadművelet volt. Ezúttal agyra is szükség lenne. Segítsen nekem kisűtni, hogyan lehetnénk mi az okosabbak.

- Maga mindenkinél okosabb akar lenni, kapitány. Éppen ezért nem értem, mit keres itt.

- Én sem értem, mellesleg. De most másról van szó. Játsszuk le előlről.

Összeszedtek minket, innen-onnan. Ha ez a rész világos lenne, többre mennénk, de maga azt mondja, nem ildomos egymás múltjában vájkálnunk. Megszervezték, hogy eljussunk Freyhez. Eljutottunk. Nálunk a film- és hanganyag, nálunk az ember. Becserélhetnénk pénzre és szabadságra. De épp ez az, ami logikátlan. Miért nem bejegyzett hivatásosokat küldtek? Olyan kézenfekvő a válasz, hogy szinte hihetetlennek hangzik: mert végezni akarnak velünk. Frey ügye nagy port fog felverni. A szétbombázott tábor is erre vall, gondoljon bele. A gerillák előbb arra gondolnak, hogy vezetőjük odaveszett. Aztán a hírközlő szervek szétröpítik a hírt: Frey áruló lett. Veszélyt szimatolt és megszökött.

Mindehhez, ha kell, a mi hulláinkat produkálják, és abszolúte semmi politikai vonatkozása nem lesz a dolognak. Mi legfeljebb kétes elemek vagyunk, de nem katonák. El is tűnhetünk nyom nélkül, ez is nekik jó. A fontos, hogy hallgassunk. Ha ezt én találtam volna ki, elájulnék a gyönyörűségtől, esküszöm. Szuper egy terv.

Tiria halkán megjegyezte: - Bennem valami más motoszkál. Predroggal beszélgetve szóba került a háború anyagi oldala. Fizetnek a fegyverekért, az élelemért, a felszerelésért. Mivel fizetnek, mit gondol?

- Mit gondoljak? - érdeklődött Ron. Törte a fejét. - Nem tudom.

Páfránylevéllel? Orchideával?

- Langyos - felelte Tiria.

- Maga szerint a hely és az időpont megfelel ennek a sajátságos kvíznek?

- Ron, kedves. Maga akkor szövegel hülyeségeket, ha leplezni óhajtja, hogy nem érez, nem ért, nem tud. Most azt palástolja, hogy hülye egy kicsit - mondta lágyan Tiria.

Hökkenetében a kapitány felnevetett.

Tiria folytatta: - Predrog csak célzott rá, hogy mi a fizetőeszközük.

Megkínált egy cigarettával. Dohány is volt benne.

- Aha - Ron a fogai közt szívta be a levegőt. - Miért gondolja, hogy ez pontosan abba a témába vág, amivel zaklatom? Muszáj most kábítószeres cigarettákról beszélgetnünk?

- Megmondom, miért gondolom, noha "nem ildomos" erről beszélgetnünk. Mielőtt sort kerítettem volna erre a nyaralásra, testőre voltam valakinek. Mond valamit ez a név: Regis McColl?

Ron Jar felsóhajtott, hiszen már azt hitte, túl vannak a kvízen. Zsebre süllyesztette a kezét és idétlenül érezte magát. Éppenséggel egy nagyvárosi taximegállóban is traccsolhatnának. Azt játsszák, ki a műveltebb. Ekkor valami beugrott. Megdörzsölte az állát: - McColl? Az a pasas, aki a maffia történetében vájkált? Írt néhány könyvet erről a témáról. És úgy hírlík, friss dokumentumokon dolgozik.

- Dolgozott - sóhajtotta Tiria. - Szitává lőtték.

- Valóban. Említette, hogy maga volt a testőre.
- Nem biztos, hogy megvédehettem volna, de éppen nem voltam vele. Hosszú, ne menjünk bele. Otthon voltam, a házában. Sajátos helyzetem folytán jól ismertem az anyagot, melyen dolgozott. Fel akarták robbantani a házat, egyébként meg is tették. A dokumentáció megsemmisült, legfeljebb az én fejemben létezik.

- Csodálatos - vélte Ron Jar. - A "sajátos helyzet" nyilván vízszintest jelent. Maga komolyan azt hiszi, hogy a szexuális kicsapongásai hozták össze ezt a hetesfogatot?

- Úristen, Ron - lehelte Tiria.

A férfi újra zsebre vágta a kezét, lábat váltott. Ocsmány módon nyirkos volt a zoknija, mindkettő. Nincsenek ebihalak a cipőjében? Nagy ügy. Gőzt szívott be, gőzt lehel ki. Homlokán szakadatlanul gyöngyözött a veríték. Türelmetlenül felcsattant:

- Nem azért virrasztunk, hogy együtt imádkozzunk. Úristen!? Nyugodtan szólítson Ronnak. Mi köze Frey cigarettájának McCollhoz, és végső soron hozzánk?

- Ha nem abból az alapállásból indulna ki, hogy hülye vagyok, rég értené, hogy mire gondolok. Most szeretném elmondani magának és egyszer s mindenkorra tisztázni, hogy engem nem szoktak hetenként megerőszakolni. Nem azzal kerestem a kenyeremet, hogy férfiakat csaltam törbe, még szórakozásból sem tettem soha nem az én stílusom. A McColl életében elfoglalt vízszintes avagy függőleges helyzetem pedig legfeljebb keresztretjtvény témája lehet, nem a magáé. Most tehát, miután tudja, hogy nem vagyok Mata Hari, ribanc és agyalágyult, folytatom. Nemcsak a cigaretta, a doboza is elgondolkodtató volt. Platina, talán hallott már róla. Ha Frey kábítószerrel és nemesfémekkel fizet, ezeket nem értékesítheti otthoni piacon?

- Ó - sóhajtotta Ron Jar. Ellenállt a csábításnak, hogy vállon veregesse a lányt. Kissé elkábult. - McColl révén maga tud pár dolgot a maffiáról.

- Egyebek közt azt is, hogy mi a legfőbb jövedelemforrásuk. Frey áruja az ő piacukba tört be és nyilván leszorította az árakat. Így hát a dalmi gerillaharc nem csupán a kormánynak, immár a maffiának is csípi a szemét. Nem először történe meg, hogy a kétféle hatalom összefog egy közös cél érdekében.

- Elváltak valaha egy percre is? - morfondírozott Ron Jar. Egykori iskolatársára gondolt, a makulátlan öltönyös, jellegtelen államhivatalnokra. Lehet, hogy Bata Banks osztotta le a lapokat? Ha belegondolt, újra megfájdult a feje, mint akkor, az utolsó beszélgetésüket (és vedelésüket) követő reggelre, a ledér nőszemély garzonjában.

Elittam az eszem, gondolta Ron. Veríték ütötte ki a gondolatra, amit Tiria sugalmazott, mellesleg halálos nyugalommal, szinte hűvösen. Valami defektje lehet a nőnek, nincs mese. De ez sem hozott vigaszt. Mélyet lélegzett.

- Ha ezt kisütötte, kételkedhet-e még a feltevésemben? Miért állítja mégis, hogy üldözési mániám van?

- Nem vagyok benne biztos, hogy jók a következtetéseim. Éppen csak eljátszottam pár dologgal, és lehet, hogy ezek csak véletlenül összekapcsolhatók. Ha maga nem jajgatott volna kezdettől fogva, mindez eszembe sem jut. Amennyire igazunk lehet, ugyanúgy tévedhetünk is, a rengeteg eszünktől megtévesztve. Sehová nem jutottunk kapitány.

- Az istenit, dehogynem. Frey éppúgy láb alatt van a maffiának, mint maga vagy én. Nem látja? Sígni tudnék. Embert nem manipuláltak még olyan agyafúrtnak, mint most minket. Esküdt ellenségeinknek dolgozunk!

- Feküdjön le, kapitány. Képzeldünk, a helyzet alkalmas erre. Sehol egy morzsányi maffiózó. Nyolcan vagyunk a vadon mélyén. Ami a nyolcadikat illeti: Frey elkábítása volt a dolgom, ezt megtettem. Halálát nem akarom látni, de azt sem, hogy maga vele szórakozzék, kapitány. A ma esti tette nem hősiesség volt, de még csak nem is szellemes. Kíváncsi volt, futni hagynám-e. Szívem szerint megtenném, de hallgatok olykor a jéghideg észre is. Ha megkérdezi, mondtam

volna. Aljas ötlet volt, ami...

- Félreértett, madám.

- Ne vágjon a szavamba, kapitány. Kíváncsi vagyok magára, az izgat, hogy mi maga. Fel fogom fedni a cinizmusának mélységeit. Kiforgatom a lezserségéből és a flegmájából.

Ron kihúzta kezét a zsebéből. Halkan nevetett:

- Mégis, mit gondol, mit fog találni a felsoroltak helyén? Ne legyenek vérmes reményei, madám. Az egésznek a fenekén cinizmust, lezserséget és flegmát fog találni. Nyugodt lehet. Ássa el a bonckését, nem érem meg a fáradságot. Sajnálom, hogy felbőszítettem. - Ron visszabotorkált a takarójához. Bebújt a tömény nyirokba, s talán a légszomj tette, hogy sikerült kikapcsolnia az agyát. álomfélébe merült. De nem olyan mélyen, hogy ne érezze saját bőrének páráit. Halálveríték, gondolta féltudattal, rettegek. Sarokba szorított állat, kegyetlen számítás áldozata. Bata Banks. Ehhez a névhez vissza kell térni, majd.

Tiria csábítást érzett, hogy nekitámaszkodjék egy fának, mégsem merte megtenni. Lidércek hemzsegték körülötte, az iménti beszélgetés szabadította el valamennyit. Ha a fakéregről, nedves levelekről rovarok áradnának a bőrére, biztosan felsikoltana. Nem, hajtogatta, csak arról van szó, hogy belementem a játékba, melynek lehetőségét Ron kínálta. Elszabadult a fantáziám, holott ez az "üzlet" anélkül is rohadt, rohadt, embertelen. Minél többet töpreng, annál bonyolultabb az 1x1. Freyért pénz és szabadság.

Ami Ront illati, a vele kapcsolatos kérdések érdekesebbek, kevesebb veszélyt tartogatnak. Itt csak arról van szó, hogy mit lehet lelteni egy felforgatott és elevenen megnyúzott férfi mélyén. Lehet-e lelteni egyebet, mint néhány keserű tréfát és keserves tapasztalatot? Ron Jar kitinburka komoly veszélybe került.

Bata Banks rászólt a nőre: - Táncolj - s az táncolni kezdett. Hétpróbas ledér volt, a felszólítást könnyedén teljesítette. Jobban tetszett neki, mintha a kliens láncokat és korbácsokat szedett volna elő, mert ilyen is akadt.

Bata Banks figyelte a nő mozgását, ringatózó melleit, vonagló hasát és nem érzett vágyat. Nem csoda, ez a nő azonos volt azzal, aki nemrég garzonjába cipelte Ron Jart.

- Milyen volt vele? - kérdezte Banks. Most is divatjamúlt alpakkaöltönyét viselte. Ebben mindannyiszor könnyedén elfelejtették.

A nő tudta, kire gondol, a kérdés elhangzott már. - Semmilyen - felelte. Közben tovább táncolt. - A fickó részeg volt, alig állt a lábán. Kihántoltam a gönceiből, akkor láttam, hogy nem túl régen alaposan összeverték. Csókolgatni, gerjeszteni kezdtem, erre felnevetett és eltolt magától. "Itt még nem tartok - mondta, majd hozzátette: - Ha tartanék is: csontrészeg vagyok." Elfordult és már aludt is.

- Táncolj! - bólintott Banks.

- Te is impotens vagy? - kérdezte váratlanul a nő. Unta már a táncot. A kliens nem látszott érdeklődni iránta. Mintha valahol messze járt volna.

Banks megremegett. Katy Tracyre gondolt. A lány minden lehető módon ellenszegült neki. Semmiképpen nem akart ráállni, hogy segítsen törbe csalni a dalmi nép gerillavezérét.

Minden lehető módon ellenállt, egészen addig, amíg a lehetséges módszerek egyikével le nem igázták. Már megint a jó öreg kábítószer, nem hiába szeretik annyira a rabjai és a terjesztői.

Katy Tracy kúrát kapott.

Nemsokára térdén állva könyörgött az injekcióért. Tekintete zavaros volt, hangja reszketeg. Amikor megkapta a betevőjét, észhez tért. A jobbik eszéhez. Elvégezte, amit kértek tőle, s ezzel elintézte Freyt.

Amikor többé nem volt rá szükség, megkapta a végső, ünnepélyes adagot. A rendőrség talált rá. Már napok óta halott volt. "Kábítószer-túladagolás" -

írták a jegyzőkönyvbe.

Banks elmosolyodott. Intett, mert a nő lustán táncolt. Kinek Predrog Frey a szála a szemében, kinek Ron Jar. E kettőt egy csapással el lehet intézni. Ész dolga.

Az egykori, az örök flegma mit szól most a dzsungelhez? Mit szól, amikor rájön, hogy nem a halál elől, hanem éppenséggel meghalni ment oda? Mert rá fog jönni, az esze olyan, mint a jég: éles, hideg, veszedelmes.

Mit kezd majd a problémákkal? A pszichopátával? A vezetővé csakis azért kijelölt nővel, hogy ellentétek éledjenek a csapatban? Az epilepsziással, a nőgyűlölővel, a beszari Serce-szel? Mi a fenét kezd velük?

Ron parancsnok, talán összemarkolod a csapatodat, de sokkal valószínűbb, hogy egyedül próbálsz boldogulni, mint mindig.

Akkor is egyedül voltál, amikor a földkerekség legérdekesebb asszonya élt melletted, a szomorú, a rejtélyes Dalma.

Banks Dalmától is megkérdezte, milyen volt Jarral. Az asszony, immár az ő felesége vonakodott felelni. Végül bosszúsan, kertelés nélkül kivágta: "Az ágyban tökéletes volt. De abban a pillanatban, amikor a szeretkezés véget ért, megint összezárdott, mint egy kagyló, és mindig odacsípett belőlem egy darabot. Vicceit nem értettem, hobbijait nem kedveltem. A munkáját utáltam, mert fontosabb volt nálam. Ron nem evett a tenyeremből, engem sem etetett az övéből. Te más vagy, Bata. Elárasztasz gyengédséggel, szeretettel, figyelemmel. De megfeledekezel rólam az ágyban. Vágyad siettet, elrobogsz mellettem. Ha Ron nem tanított volna gyönyörre, beérném ennyivel. Az egyik férfi mesterien szeretkezik, a másik jól szeret. Egy harmadik jöhetne, aki mindezt tudja."

Banks a táncoló nőre pillantott. Unottságot olvasott ki a szeméből.

- Nem kefélnék végre? - kérdezte a hétpróbás ledér. Egyre lassabban ringatta a csípőjét.

- Táncolj - felelte a férfi. Bankjegyet hajított az asztalra. Megint elkalandoztak a gondolatai. Ujjaival a karosszék karfáját karcolgatta, mintha számítógépe terminálját cirógatná.

Megöli Freyt, Jart - megbuktatja az elnököt. Ő, egyedül. Ő, Bata Banks, akit mindenki egy perc alatt elfelejt, hiszen olyan jelentéktelen a külseje. Mintha csak egy árnyék lenne, valami valóságontúli lény. Mint a sátán, mint az Isten, mint Abu Nidal, mint Mengele holtteste, nem lehet tudni róla, hogy van vagy nincs.

Reggel nem siették el az indulást. Ráérősen készülődtek, szöszmötöltek. Hangjuk rekedt volt, szemhéjuk duzzadt. Rovarcsípeiket vakargatták, Herval a bokáját dajkálta. Edu a kantárszártól felmárt csuklójával foglalatzkodott.

Ron Jar mit sem mutatott éjszakai hangulatából. Borotválkozáshoz készülődött, jöllehet nem hatott borostásnak. Mint kiderült, nem is a saját ábrázatát óhajtotta lecsupaszítani. Predrog Freyt szemelte ki áldozatul, s a gerillavezető szóltanul tűrte a procedúrát. Úgy festett, nem ellenszenvez velük. Mintha tudomásul vette volna, hogy hét ember csupán eszköze a hatalomnak, mely végül mégis elkapta őt. Közbenső állomásnak tekintette a fejvadászokat, utánuk a halál következik vagy valami más, ami még annál is rosszabb.

Mereven tűrte, hogy Ron Jar ollóval metélje a szakállát, bajuszát, majd habbal áraszsa el, végül kifent késsel essen neki. Előbb csak a fél arca csupaszodott le, majd lassan lemeztelenedett a másik arcfele is. Ekkor Ron a háta mögé lépett és nekirontott a hajának. Tíz perc múltával nehéz lett volna felismerni Predrog Freyt.

Az átható férfiasságot sugárzó, szuggesztív arc eltűnt. Helyébe tűrhetően fiatal, szürke szemű, határozott vonású férfi maradt, szemlátomást egykedvű hangulatban.

Tiria megállapította, hogy nem tévedett. Predrog valóban jobban fest elvadult

szőrzete nélkül. Fiatalabb és emberibb. De ez a felismerés nem könnyített a lelkiismeretén. A sápadtzöld derengésben nem rejtőzhetett el Frey pillantása elől, ahogy meglehetett az előző estén, amikor a férfi felocsúdott kábulatából. állnia kellett tekintetét, és észrevette, hogy nemcsak Frey, társai is figyelik, főleg Edu és Ron. Sejtette, mire gondolnak, lélekben vállat vont.

Nem tartozik rájuk, hogy valóban rokonszenvezik Freyjel, de az sem, amit ez takar. Amiért Predrog harcol, az legalábbis értelmes ügy, ha őt, Tiriát nem is hozza lázba. Az sem számít, milyen eszközökkel emelte fel az embereit, felszedte őket a mocskból, és ez volt a lényeg. Még nem dőlt el, képes-e lábon tartani, amit mostanáig épített, s ha mindez hamarosan romba dől, ennek terhe végképp nem Freyt fogja nyomasztani, s Tiria arra vágyott, őt se bénítsa meg a felelősség.

Mégis, ez a fejevadászat valami egészen más volt, mint amit eddigi életében művelt. Mindaddig megőrizhetett valamiféle lelkiismereti bonyodalmaktól mentes állapotot. Ezt most veszély fenyegette, talán azért, mert szerepe folytán kénytelen volt elmélyedni Frey ügyeiben. Többé nem tekinthette őt személytelen célpontnak, közönséges hadizsákmánynak.

Szinte szórakoztatta Edu aggódó tekintete, Ron összeráncolt homloka. A kapitány az éjszaka, mikor ő másodszor is elárulta Freyt, azt hihette, hogy mindent tud róla. Most azonban ott ül a homlokán millió kétely árnyéka. Tépelődjete csak, gondolta Tiria, amíg rajtak mulatok, legalább békén hagy az összes félelmem. Ha attól tartotok, hogy Frey mellé állok, esetleg az utolsó pillanatban, igazatok van. Lehet, hogy ez tényleg bekövetkezik. Akkor viszont más semmit sem változtat rajta, hogy ezt nem asszonyi minőségben teszem, hanem mint tiszteletbeli gerilla vagy tiszteletbeli ember. De nagyképűen hangzik. Hát az hogyan hat a fülre, ami ezen felül foglalkoztat: én döntöttem el, ki dönti el, hogy kinek az élete fontosabb?

Folytatták útjukat. Ezúttal Gino haladt az élen, mögötte Lars, az összebilincselte kezű Frey, nyomában Ron. Samy és Edu között Herval ballagott a libasorban. Tiria zárta a felvonulást. A lány gyakran tekingetett a háta mögé, bár nem volt mitől tartania. Ha léteztek is üldözői, egy részük Emerben maradt, a többi jóval távolabb várta megjelenését. A pokoli környezet őt kevésbé viselte meg, mint a férfiakat. Könnyebben lépkedett, nyugodtabban szedte a levegőt. Könnyűsége miatt azonban gyakrabban el is vágódott. Időnként minden előzetes figyelmeztetés nélkül kiszaladt a lába alól a korhatag levélszőnyeg, és ha nem sikerült röptében megkapaszkodnia, akkor bokáig merült vagy beletérdelt valami sűrű pocsolyalevesbe, melyben élénk lények sürgölődtek. A lányt főként az undor viselte meg. Bogarak, kígyók nyüzsögtek, egyszer felbukkant fölöttük egy madár és jó darabon elkísérte őket. Megjelenésében nem látszott semmi fenyegetés, nem is ez okozta a társaság idegességét. A jóképű, tarka madár a fejébe vette, hogy vadállatokra jellemző hangokat produkál és ezt tökéletes átéléssel meg is tette. Kiváltotta a zsoldosok ellenszenvét.

Herval mindenáron le akart löni a jaguárimitátort, de társai lehurrogták. A madárral majmok feleseltek, ők valószínűleg a maguk nyelvén átkozták a betolakodókat. Egyikük-másikuk rettentő maszkot viselt. Olyan zajjal csörtettek a lombokban, mint kétszáz vérszomjas gerilla.

Amúgy sem dalos hangulatuk rohamosan hanyatlott, a ezen már az sem változtatott, amikor az életveszélyes fenyegetéseket üvöltöző madár eltávolodott mellőlük. Maradt a zöld levegőfátyol, a sűrű növényzet, a sár, a minden irányból támadó nedvesség. Mind többet vakaróztak. Herval bokája megdagadt, Edu alig bírta emelni a karjait.

S mintha Frey is úgy döntött volna, ha választhat, inkább holtan jut a katonák kezére, mint elevenen. Néhány másodpercig tartott a jelenet, voltaképpen a balszerencsén múltott és nem a gerilla elhatározásán, mégis volt benn valami sorsszerű: egy visszacsapódó ág a férfi combjának ütközött. A levelek apró lényt rejtettek. A kígyó dühödten a gerilla lábába mart, aztán

tovasiklott. Egyetlen pillanatig láthatták a messze cikázó, tarka hullót.

Frey egykedvűen közölte a kapitánnyal: - Megharapott a dög.

Ron sóhajtott, aztán megálljt parancsolt. Ledobta a zsákját, leültette mellé Freyt és megkérdezte: - Milyen kígyó volt?

A gerilla vigyorogva feltúrta a nadrágját. Megnevezte a tovaúszott hullót, s közben a térde fölött látható két tűpettyre mutatott: - Nem hinném, hogy erre felkészültek az urak.

- Lars! - szólt Ron, a táskájában matatva. Elővett egy dobozt, de mielőtt felnyitotta volna, félretolta a sebről Frey ügyetlen, összebilincselte kezét. Hívta Tiriát is és a férfi fejéhez irányította: - Madám, tartsa szóval a barátját, míg feltrancsírozzuk.

Lars haladéktalanul hozzálátott a művelethez. A hajáról leoldott, eredetileg izzadság felitására szolgáló, nem kifejezetten steril szalaggal a seb fölött átkötötte Frey combját, majd hasonlóképpen kevésbé csírámentesnek ható késével tágasabbra szabta a nadrágját, aztán a lábát furkálta, faragta vele. Némi hús és bőr elpocsékolásával kivágta a két tűpettyet, végül a sebet alaposan megnyomkodta, összezsipkedte, hadd vérezzen.

Tiria egy darabig figyelte Lars gyomoremelgető ténykedését, majd Frey arcára fordította tekintetét. A tágra nyitott szürke szempárban riadalmat vett észre, s ettől valósággal elgyengült. Megsimogatta a férfi arcát.

Ron megbökte: - Tiria, add ide a sáladat. - Hangjában annyi sürgetés érződött, hogy a lány sietve engedelmeskedett. Nem nézett hátra, de fél szemmel látta, hogy a kapitány fecskendőt tart a kezében, amely kígyómarás elleni szérumot tartalmaz eredeti gyári csomagolásban.

Frey az égboltra meresztette a szemét, valahová a fák fölé. Szemhéja olykor megremegett, a fájdalomtól talán. A magára vont keménység mögött elszántan nyomakodott előre a félelem, kirobbanni készült.

Herval belerúgott Ron zsákjába: - Már megint csináljátok az eszeteket. Ha két perc múlva engem már meg egy dög, nekem már csak a bárányhimlő elleni oltásból jut. Miért nem hagyjátok a francba?

- Cipelni akarod a holttestét? - kérdezte Ron. Kihúzta a tűt Frey karjából, keskeny ragasztócsíkot nyomott a szúrás helyére, aztán megtekintette, mit végzett Lars. Leoldották a kötést a fogoly lábáról. Ron nagyvonalúan leejdozta a sebet, aztán leragasztotta.

- Elég, ha a fejét elvisszük - ajánlotta Herval, ötletétől fellelkesülten. - A többi itt hagyhatnánk.

Ron meg sem hallotta. Halkan szólította Tiriát: - Kisztihand, madám. Ha éppen nem sír, tudassa velünk, mit művel a gerillaherceg.

Tiria felállt Frey feje mellől és megjegyezte: - Működésünk meghozta gyümölcsét. A fogoly él.

Frey testén apró izomrángások futottak át, arcvonásai kimerevedtek. Nehezen szedte a levegőt, szemei rezzenetlenné tűntek.

Ron egy pillantást vetett rá, aztán elcsomagolt. Hervalnak igaza volt. Több szérum nem akadt a felszerelésben, még csak bárányhimlő, vagy influenza elleni sem. Ha újabb kígyóval találkoznak, valaki meghal. Ebben a szerben sem hitt komolyan, láthatta, hogy Frey a méreg hatása alá került. Reakciói nem voltak ijesztőek, de Ron sem találkozott hasonlóval, így tapasztalat híján nem dönthette el, hogy jól cselekedett-e, vagy mindegy lett volna, ha hagyja a fenébe a sérültet.

Gondolta, amíg ez eldől, otthagyhathnák a földön Freyt. Lézengtek egy keveset a környéken. A kapitánynak sosem született gyereke, de fel-alá járkálásuk kísértetiesen emlékeztette a szülőszoba előtt izgatottan futkosó atyák látványára. Az ő számukra most halál vagy élet, kudarc vagy kétes siker születethetett. Herval nem nyugodott: - A répámra mondom, nem vagytok normálisak. Misszió ez, vagy mi az isten?

- Fogd be a pofád - figyelmeztette Samy.

- Seggdugó, neked fogalmad sincs, hogy egy perccel sem élsz tovább, mint ez a felkelő? Az is lehet, hogy két perc múlva a te tökeidbe harap egy kígyó, és feldobod a talpadat. Most mit rostokolunk itt?

Tiria Frey mellett maradt. Végignézte a mind gyengébb izomrágások sorozatát, látta, hogy a férfi tekintete újra értelemmel telik meg, szemhéja megrezzen.

- Jól van, Predrog? - faggatta leplezetlen örömmel.

- Mégis, milyen feleletet vár? - kérdezte Frey nehezen forgó nyelvvel. - Soha jobban. Remélem, még néhányszor megmentik, mielőtt elveszik az életemet.

- Élve kell átadnunk - mondta Tiria szinte közömbösen.

Frey látta, hogy a lány erőlteti az egykedvűséget. Nevetve felült. -

Mehetünk, doki! - szólt oda a ténfergő Ronnak. - De ha nem sürgős elszívnék egy cigarettát.

- Ugyan - morogta Jar. Lehajolt és kivette Frey zsebéből a platinadobozt.

Felkattintotta a fedelét, előhúzott egy cigarettát és a férfi fogai közé lökte.

Aztán a tenyerébe szorította a gyújtót és letérdelt. - Tűz is lesz, herr boss.

Csak egy kérdés. Hol a piaca mindezeknek? - Megmozdította a bezárt dobozt s gerilla arca előtt.

Frey előbb Tiriára pillantott, aztán vissza Ronra. Felvillantotta a fogait: - Emerben.

- Ügyes - vélte Ron és tüzet adott. - Ezzel már megnyirbálhatnánk nemzetközi jó hírnevét, de nem szükséges. Tudja, mi vár magára? A hangját számítógépes varázslat segítségével teljesen újszerű mondatok képzésére használják fel. Gyűlöletes dolgokat fog mondani a filmben. Mindenféle ocsmányságot. Dalm népe örül majd a bukásának.

- Gratulálok - mondta Frey. Egykedvűen eregette a füstöt.

Ron kapcsolt: amíg ezt a cigarettát szívja, aligha jön ki a sodrából, hiszen egyébként sem kolerikus fajta. A kapitány maga sem értette, miért akarja felingerelni a gerillát. Talán azt várja, hogy dühe ellenszenvet ébresszen benne? Vagy egyszerűen csak valamiféle indulatot akar látni? Bármilyet, csak élénkebb legyen az eddigieknél? Hiszen Frey alig próbált hadakozni a sorsa ellen. Egyszer sem szállt szembe velük. Mi ez? Miért nem átkozódik, miért nem próbál alkudozni vagy megszökni? Kicsoda Predrog Frey, a dalmi nép vezére és bálványa?

Ők heten aztán végképp nem rettenetek, nem úgy, mint mindazok, akik eddig próbálkoztak elfogásával, megölésével. Mégis nekik sikerült. Lehet, hogy Frey el akarja altatni őket, aztán egy alkalmas pillanatban megpróbál kereket oldani. Hihetetlennek látszik, hogy birka módra velük tartson a vágóhídra.

Ron Jar rendet rakott a holmija közt és a hátára vetette a zsákokat. Újra sorba rendeződtek, folytatták útjukat. Mérhetetlenül elégük volt a vadonból. A zöld szín hányinger váltott ki belőlük. Már-már betegesen vágyódtak a szappan, folyó víz és tiszta, de legalább száraz ruha után. Száraz cipőről nem is beszélve. Talpuk, lábfejük ázott tengeri szivacsra emlékeztetett. Vérszopók csüggtek rajtuk, már vakarózni sem tudtak, mert fáj a bőrük, ahol hozzáértek.

Edu, hogy minderről elterelje a gondolatait, Tiriához intézendő szavait fogalmazta. Figyelmeztetnie kell a lányt, milyen veszélyes játékba kezdett, ha netán azt forgatja a fejében, hogy kiszabadítsa Freyt. Edu maga is tudta, milyen logikátlan ez a féelme. Ha tegnap, a bombázás kellős közepén kész volt elkábítani, akkor holnap nem fogja megszöktetni. Az ám, de Tiria csak egy nő, más az észjárása, másfélék a reakciói, mint egy férfinak. Ez a félsz egyebet rejthet. Féltékenység?

Közeledtek a városkához. Erősen remélték, hogy időközben az összekötőjük gondoskodott számukra megfelelő járműről, amellyel majd folytathatják útjukat. Mindenekelőtt azonban arra vágyódtak, hogy végre megfürödjenek és ágyban alhassanak, legalább egyetlen éjszakán.

Ritkult a vadon, a település közelségét nemcsak az egyre szaporodó irtások

jelezték, a szerteszórt szemét is a civilizáció jelenlétéről vallott. Óvatosan mozogtak, nehogy belebotoljanak valakibe. Ron javasolta, beszéljék meg a tennivalóikat.

- Majd a városban - ellenkezett Herval. - Teli hassal, bewhiskyzve.
- Esetleg golyóval a fejedben - morogta Ron. - Bátorkodom azt sugalmazni, hogy maradjatok itt, amíg körülnézek emberünk háza táján. Mégsem libeghetünk oda, Freyjel kéz a kézben. Nem úgy festünk, mint holmi lepkegyűjtő turisták. Herval folytatta volna háborgását, és Samy egyetértett vele, de a grizzly iránti ellenszenve arra készítette, hogy mégis ellenkezzék.

- Ronnak igaza van. Megvárjuk itt, amíg körülnéz. Ha mindent rendben talál, visszajön értünk, esetleg kocsival. Nézz magadra, Herval. Edu és Frey legalább olyan szakadt, mint te. Ha így bevánszorgunk a városba, a csodánkra járnak. Amúgy is elég idegesek lehetnek, nyilván tudják már, mi történt Freyjel.

Gino eleinte nyugtalanul járkált körülöttük, aztán eltávolodott a közelből. Megfelelő helyet keresett, ahol biztonságban megvárhatnák Ront, hiszen nem egy-két órától lesz szó.

Mintha víz zúgását hallotta volna a fák között. Egy majom hintázott a fej fölötti ágon, majd átlendült egy másik fára és eltűnt szem elől. Távolabb egész csapat majom lármázott, hangjukból riadalom csendült ki. Gino lassan lépkedett a zajforrás felé. A magasba meresztgette a szemét, és éppen óvatossága miatt került bajba. Ágak reccsentek a talpa alatt. Mire odakapta volna a fejét, elnyelte a megnyíló föld.

Gino zuhant. Sötét verem nyelte el. Amikor a fenekére ért, megcsapta orrát valami tömény, ijesztő bűz.

Felordított. Nem érezte, hogy odaverte magát. A szűrös vadállatszag szinte harapható volt, kizárt minden egyéb érzékletet. A fény csak vékony csíkokban hullott a mély gödörbe, de a felismeréshez ez a kevés is elég volt.

Sírgödör, gondolta Gino bénultan. A pisztolya után kapott, de a jól ismert görcs megbénította a kezét. Nyöszörgött.

A jaguár összekuporodva feküdt a földön. Körülötte tengernyi vizelet és ürülék sara. Reszketett. Régen fogoly lehetett, ereje végére járt. Megszimatolta az embert. Körmeit ösztönösen kimeresztette, aztán begörbítette. Gerince megfeszült. Homályos tekintetű szeme pillanatról pillanatra világosabb lett, csaknem kifényesedett. A hosszan tartó sötétség után szinte életre keltette a beszakadt verembe szivárgó fény.

Gino feltápáskodott. Nem tudott ráállni a bal lábára, bokája pokolian fájt. Hátát a gödör falának vetette. Nem mert hozzászólni a vadállathoz, pedig az járt a fejében, megvitathatná vele, hogy sorsuk közös, ne bántsák egymást. Csaknem felnevetett fé-lelmében. Egy lesóványodott, dögrováson lévő nagymacska - és ő. Ki felejtette ebben az átkozott veremben?

Valaki elmozdított egy ágot odafenn, majd még egyet.

A jaguár begörbítette a hátát. Farka idegesen mozgolódott, surrogó, kopogó hangokat hallatva.

- Miért nem lösz? - ordított le valaki, a földre hasalva. Lars volt a kérdező.

Gino felelni akart, hogy lökjön le egy deszkát, de nem mert megszólalni. Fél szemmel a jaguárt nézte. Sérült bal lábát kissé felhúzta, tenyere még mindig a pisztoly fölött lebegett, de továbbra is bénán. A jaguár megfeszítette a testét. Hasa milliméterről milliméterre emelkedett fel a földről. Sárga szemei hipnotizálón meredtek Ginóra.

- Lódd agyon! - kiáltotta fentről Lars. Ő maga nem mert kezdeményezni, attól félve, hogy csak megsebzí a vadat, s ezzel megnehezíti Gino helyzetét.

Ronnak beugrott, hogy a fiú nem fog löni. Elfojtott egy szitkot és felragadta a leghosszabbnak ítélt deszkát. Lelőkte a gödörbe; rövidnek bizonyult.

De ahhoz elegendő volt, hogy magára vonja a megrettent, feldühödött állat figyelmét. A jaguár talpra szökött. Mancsaival a deszka felé sújtott,

kivillantotta szemfogait, örvöngve acsarkodott. A deszka megroppant és elhajolt, ahányszor rásújtott. A félőrült jaguár felpillantott és meglátta a magasban az eget. Ginóról megfedkezve nekiveselkedett, hogy felrohanjon a szabadba.

A szomjúság, az éhség legyengítette. Félútról zuhant vissza, szinte leszédült a deszkáról.

Gino nem mert levegőt venni. A vadállat olyan közel volt hozzá, hogy megérintette volna foltos bundáját. Savanyú verejtékszaga marta a nyálkahártyáját.

A jaguár újra ráütött a deszkára, majd belemártotta a körmeit és nekivágott. Félútig jutott. Megpillantotta a gödör peremét. Tovább kúszott és egyszerre elfogyott talpa alól a deszka. Nekifeszült, tekintetét a magasba fúrta. Ellendült. Mellső lábai súrolták a verem peremét, de súlya, gyengesége lerántotta. Visszazuhan. A talpára esett, horzsolta Ginót.

Hörgött dühében.

Gino béna keze megmozdult, ráfonódott a pisztolyra. Félt, hogy köhögni fog a tömény bűzben, félelmében. Maga is erősen izzadt.

Ron újabb deszkát lökött alá, a zaj megint megtette a magáét.

A jaguár szabadulni akart. Elfordult Ginótól és újra megindult fölfelé.

Körmei csikorogtak. Vézna testét csaknem átdöfték a csontok.

Gino előhúzta a pisztolyt és kibiztosította. Eltökélte, hogy löni fog, ha a vadállat újra visszazuhan, lönie kell. Képtelen még egyszer a szemei közé nézni, hallgatni torokból jövő, vészterhes morgását. Kész csoda, hogy még él.

A jaguár eljutott a deszka tetejéig. Testét összehúzta, akár egy rugót. Izmai megremegtek, majd megfeszültek fénytelen bőre alatt. Egy pillanatig a farkával sem verdesett.

És nekilendült.

Elérte a peremet.

Elérte - és megcsúszott.

Hátsó lábainak körmeire, farkára támaszkodva fél pillanatig egyensúlyozott.

Ijesztő hangot hallatott, szinte sikoltást.

Gino felemelte a pisztolyt és lehunyta a szemét.

A vadállat elnézett a magasban álló emberek mellett, meglátta egy fa koronáját. Megfeszítette az izmait és ellökte magát.

Kinn volt a veremből. Hátrasunyta füleit, lelapult a földre és elszaladt a fák felé.

Ebben a pillanatban Gino vaktában lövöldözni kezdett. Föld hullott a fejére, hallotta a golyók kopogását a deszkákon, aztán már semmit sem hallott a saját ordításán kívül.

Kilőtte a tárat.

Nem tudott magáról. Görcs dobálta testét a földön, nyelve fogai közé szorult, vér buggyant belőle, nyála habot vetett.

Tiria tért magához elsőként a dermedtségből. Amikor a lövöldözés elnémult, lepillantott a mélybe. Szinte leszédült az orrába csapó bűztől. Meglátta a rángatózó Ginót és habozás nélkül levetette magát a verembe.

Behajlított térdel érkezett a földre, így is megbillent és egyensúlyát veszítve a görcsökben vonagló férfira zuhant. Nem ütötte meg magát, nem is kelt fel. Lebontotta a sálját, gombóccá gyűrte. Aztán leszorította Ginót és szétfeszítette a fogsorát, hátratólta a nyelvét, a sálát a fogai közé tömte. Remélte, hogy a fiú nem fullad meg saját nyelvétől vagy véréből. Félrehúzódott és várta a roham csillapultát. Látott már ilyet, talán azért nem ijedt meg.

Gino még dobálta magát. Hídba feszült a teste, rángatózó tagjai lassan csillapodtak. Amikor a roham elcsitult, egy-egy rángás még átfutott a testén. Szája körül véres buborékokat pattogtatott a rózsaszínű hab. Kifordult szeme megmoccan, szemhéja rácsukódott.

Tiria visszalépett mellé és kivette a sálát a szájából. Felemelte és a falhoz

támasztotta a fejét. Kényszerítette, hogy szétnyissa fogsorát. Az ujjára tekert sállal szájába nyúlt és letörölte nyelvéről a vért. Amint megtisztította, újra véres lett. A lány nem látta a sebet, de feltételezte, hogy mély, esetleg több is van.

Aztán felállt és felpillantott.

- Nem akartok kimászni? - tudakolta Ron a magasból.

Tiria könnyelműen teleszívta a tüdejét, hogy méltó válasz adhasson a flegmának. A dögletes levegőtől kábultan leereszkedett Gino mellé és hallgatott. Eltartott egy darabig, amíg rábeszélte a gyomrát, hogy fáradjon vissza eredeti helyzetébe. Amikor kissé megkönnyebbült, hallotta, hogy a fiú megmozdul mellette.

- Megsérült a lábam az eséskor - hebegte Gino. Alig láthatóan reszketett, feje meg-meg rázkódott.

Tiria megnézte a lábát. Nem könnyen fért hozzá. Ki kellett bontania a cipőfűzőt, amely máris belevágott felduzzadt lábfejebe, aztán lefejtette a zokniját és felhajtotta a nadrágszárat. Aggasztóan dagadt volt a fiú bokája. Tiria megtapogatta de nem lett okosabb.

Megint felállt és a fényes háttér előtt szobrozó Ronhoz intézte szavait: - Ha nem tört el a lába, akkor kificamodott. Nem fog felszaladni, mint pók a falon. Ki kell húzni őt, Kapitány.

- Meddig tart!? - felelte Ron könnyedén, majd visszahúzódott.

Eltelt néhány perc. Tiria Gino fogvacogását hallgatta. Időnként kiköpette vele a vért.

Hirtelen megkérdezte: - Máskor is ez történik veled, ha fegyvert használsz? Gino elfordult.

A lány nem tágitott: - A lövések váltották ki a rohamot, igaz? Miért? Gino, mondd meg, miért?!?

A férfi a szája felé intett, legyintő mozdulattal, mintha mentetetőzne, hogy nem tud beszélni.

A lány csaknem felnevetett. Íme a Kriplikommandó, gondolta.

Ron leszólt a magasból: - Kapaszkodni tud a fiú?

- Tud.

- Akkor felhúzzuk.

Ezután Lars, Samy és Ron egymást biztatva és ócsárolva a bányamentés és kötélhúzás művészetében gyakorolta magát. Az iménti feszültség feloldásának szándékával bohóckodtak. Edu a gödör peremére hasalva bátorította Tiriát.

- Mindjárt kívül leszek. Bírd ki néhány percig.

Herval füttyült rájuk. Eleve csalódást okozott neki a jaguár viselkedése. A fene egye meg az ilyen vadállatot. Ott hever étlen-szomjan, és nincs annyi esze, hogy felfalja az útjába eső első embert. Ráadásul úgy kecmergett ki a veremből, mint egy köszvényes vénység. De még ekkor sem fagyasztotta meg bennünk a vért, hanem eliszkolt csendben. Ha Herval ezt a moziban látja, nyilván visszakérte volna a jegy árát. Megáll az ész, fohászkodott, a ragyás kölyök idegbeteg. Ron Jar misszionáriust játszik, a csaj bánatosan meresztgeti a szemét a fogolyra, Edu meg őrá. Mikor szabadul meg tőlük?

Nocsak.

Herval figyelte, hogy Predrog Frey előbb mintegy szórakozottan, aztán villámgyorsan a fák felé iszkol, kihasználva a mentésben elmerült férfiak kínálta alkalmat.

Edu felnézett. Egyenesen Herval vigyorgó profilján állapodott meg a tekintete, majd megpillantotta a kezében tartott pisztolyt. A következő pillanatban meglátta a menekülő Freyt.

Edu felpattant és felordított.

Éppen akkor, amikor Herval lőtt. "A tús nem mindenáron sérthetetlen." Frey megingott.

A grizzly újabb lövéshez készült. Edu rávetette magát. Rövidesen a földön

hempergett a jóval erősebb, elborult elméjű Hervallal.

Ron hosszú léptekkel a sérült Frey után nyargalt. Elérte: a menekülő ingvállán terjedő vérfolt vezérelte. Elkapta a férfi másik vállát. Megállt és maga felé fordította Freyt, de ütésre lendített karja megállt a levegőben. Zsebre vágta a kezét és felsóhajtott: - Csak néhány percig szeretnék unatkozni.

- Könnyű neked - felelte Frey. Arcát merevvé tette a fájdalom. Szótlanul visszafelé indult Ron mellett. Válla karja lüktetett, vére tékozlón folydogált.

A verem környéke valóságos csatatérnek látszott. Lars a földre fektetett Gino mellett térdelt és bokáját ráncigálta. Tiria az ifjú fejét tartotta. Ron valósággal meghatódott. Lám a nélkülözhetetlen nő. Elcsalja az áldozatot, de mást is tud: sorra tartja a szenvedők fejét, egyikét a másik után. Edu vérző orrát pátyolgatta. Herval valószínűleg eszméletlenül verve feküdt a földön.

Samy az öklét simogatta.

- A mi Waterloónk - sóhajtott ábrándosan Ron. - Gyönyörűek lehetünk.

- Íme, a Kriplikommandó - mondta Tiria, s egyetlen ölelő mozdulattal valamennyiüket ide sorolta.

- Nem lát bennünket hősöknek? - kérdezte Ron. Nem látja megelevenedni általunk valamelyik kedvenc kalandregényét, madám?

Tiria elhúzta a száját. - Kapitány, ha ezt a csínytevést valaha filmre vinnék, az ön szerepét alighanem Woody Allennek kínálnák fel.

Ron meghatott mosollyal, szótlanul meghajolt.

Lars ellökte magától Gino lábát és ráivallt az ifjúra, hogy álljon fel, minden rendben.

Freyt nyomták a helyére.

- Megáll az ész - dühnyögte Lars. - A pali mellé külön kórházi egység kellene. Kígyómarás, lőtt seb. Hány életed van, polgártárs?

Már csak egy - felelte Predrog Frey. Aztán összeszorított fogakkal állta a beavatkozást. Verítéke a homlokáról a szemébe csorgott, egy csepp legurult az orrán.

Lars nem volt gyengédségre, nővérnek való ember. Határozottan, szakavatottan - és fájdalmasan kotorászott a sebben. A golyó a válla szegletén találta el a gerillát, átszaladt az izmokon, horzsolta a csontot.

- Fűzzünk valamit ebbe a lyukba. Egy madzagot, és éjszakára csak felakasztjuk a palit a fogasra. - Lars nem sokat tudott kezdeni a sebbel. A golyó távozott, a vérzés lassan szűnt. Frey inge éppoly mocskos, átizzadt volt, mint bármelyiküké, nem vált be kötés helyett.

Épp ezért Lars vállvonogatva félrevonult. Inkább azzal foglalkozott, hogy felderítse: az iménti műsorszámakkal járó lövöldözésük és egyéb lármázásuk vajon hány száz fegyveres gerillát vonzott a közelükbe.

Ron fertőtlenítette és lazán leragasztotta Frey vállsebét.

- Szerencséje van, hogy ilyen jó húsos, herr boss - mondta végül vigaszképpen és a nyomaték kedvéért vállon veregette a gerillát.

Tiria megszólalt: - Ha van isteni igazságszolgáltatás, maga lassú kínok közt fog elpusztulni, kapitány.

- Madám, látom, kénytelen misztifikálni a bosszúszomját, tudván tudva, hogy emberi igazságszolgáltatás nem létezik. Bocsánat, már megint számárságokat beszélek, nem mintha nem sejteném, hogy maga azt várja el tőlünk: viselkedjünk vérbeli kalandorok módjára. Igyekszem, madám, mindhiába. Törődjön bele, hogy fején találta a szöveget: ez a Kriplikommandó, egyetlen szál hős nélkül. - Ron kék szeme elsötétült. Arcát félrefordította

Gino körülöttük sántikált. Néha kiköpött egy kis vért, egyre világosabbat.

Hebegve megjegyezte: - Tüntessük el a nyomainkat, aztán magunkat is. Hetedhét országra szóló lármát csaptunk.

- Restellem magam - bólintott Ron. - Ha esetleg tudnátok nélkülözni további örjöngéseitekben, beslattyognék a városba. Csak ide megyek, nem messzire. Aztán megpróbálom kocsin visszajönni. Az életben maradókért.

Madám, felügyelne a Kriplikommandórára? Amíg nincs jobb.

- Az édesanyja volt az utolsó asszony, aki szeretnivalót lelt magában, igaz, kapitány? - kérdezte Tiria.

- Az első - felelte Ron és méltóságteljesen elvonult. Magával vitte a kazettákat is. Ő tudta, miért.

Késő éjszakáig tartott, amíg mindannyian rendbe hozták magukat és vacsorához ültek hadaró beszédű házigazdjuk hatalmas, elfüggönyözött szobájában.

Freyt Edu vállalta magára, főként azért, hogy távol tartsa tőle Tiriát.

Segített neki megfürödni, majd friss kötést borított a sebre. Végül az asztalhoz kísérté és a lábára tette a bilincset.

Ron nem mutatkozott a vacsoránál. A ház körül őrködött, jöllehet a házigazda részéről semmi gyanúsát nem tapasztalt, mégsem bízott benne. Attól nem tartott, hogy a gyors beszédű férfi rájuk szabadítja a gerillákat, mert viselkedéséből egyértelműen kitűnt, hogy valamilyen rejtélyes okból gyűlöli őket. Épp ezért a ház ura nem léphetett a szobába. Ottlétük alatt még csak nem is láthatta Predrog Freyt.

Ron Jar egyéb veszélytől tartott, visszatértekor félrevonta Larsot. A varázsló külsejű férfi és közöttük kezdettől fogva megmagyarázhatatlan rokonszenv érelődött, bár természetük sokban különbözött. Néhány percre tartó titokzatos tanácskozás után Ron az asztalhoz ült és kiküldte Hervalt őrködni. Rajta kívül senki nem vette észre (legalábbis nem tették szövé), amikor Lars eltűnt közülük.

A grizzly távollétét egyébként arra használták fel, hogy megbeszéljék soros tennivalóikat. Ront szemlátomást feszélyezte Frey társasága.

- Holnap megszabadulunk a fogolytól. Átmenyünk a kormánycsapatok által ellenőrzött területre, megmutatom a térképen, átveszik tőlünk a gerillaherceget. Megkapjuk érte a vérdíjat, iratainkat - és kész. Mit szöltk hozzá?

- Hurrá - felelte Samy.

- Holnap? - kérdezte Edu.

- Holnap, holnapután, harmadnap. Ennyi ideig várnak ránk, mielőtt azt hinnék, hogy odavesztünk a bombázásnál vagy utóbb az őserdőben.

Tiria gyanakodva előrehajolt: - Ki vele, kapitány. Mást is akart mondani.

Gino közbeszólt, immár kevésbé hebegve, mint pár órája: - Megmondom, mit akar. Esetleg emlékeztetni akar Herval szövéire. Azt hiszem, Samynek vetette oda, észre sem vette, hogy kicsúszik a szövéjén: egyetlen perccel sem éljük túl Freyt. És ebben a többes számban ő maga nem szerepelt.

Ron bólintott: - Herval elszövéje csak fokozta a gyanakvásomat, amelyről egyébként hajlamos lettem volna elhinni, hogy aggkori elmebaj. Elötte az éjszaka. Lehet, hogy mindannyian elcsigázottak vagyunk, de fontos lenne megbeszélni a folytatást. Szinte bizonyos, hogy megpróbálnak átejtetni bennünket. Nekünk pedig szükségünk van arra, amit Freyért cserében ígértek. Legyünk mi az okosabbak.

- Hadd kérdezzem meg, mennyire kíváncsi az én jelenlétem ebben a perzsavásárban. - Frey hátradőlt szövéjében. Erővel fegyelmezte az arcvonásait.

Ron maga sem értette, miért próbál meg mindenből valamiféle hovatartozásra valló jeladást kiprovokálni, amikor ő folyamatosan arra törekszik, hogy elfedje érzelmeit. Rámosolygott a gerillára: - Nem zavar, maradjon nyugodtan, herr boss. Persze, ha fáradt, nyugovóra térhet. Dőljön el a szövéjén. De mielőtt ezt megtenné, kérdeznék valamit. Kinek juttassuk el a videokazetta eredetijét? Gino lenyelte a whiskyt, amivel mindeddig feldagadt nyelvét borogatta, és felsóhajtott: - Ezért kellett neked egyedül jönnöd a városba!

- Nem csak ezért. Egyébként igen, a város szállodájában és egyben egyetlen videoklubjában átirattam az anyagot egy másik kazettára mellesleg nem semmi pénzért. Valahogy nem veszi be a gyomrom, amit a hangvarázslattal tervelnek.

Csinálják ki a gerillaherceget, de ne hamisítsák meg a szerepét.

Tiria hátravetette magát a székén: - Szabad meghatottan felsírnom?

Frey leintette: - Szépségem, ne sírjon. Magának köszönhetem, hogy itt vagyok, ne játssza az esztét. Már nem az életéről, hanem az életem hiteléről beszélünk.

Jar, maga meg ne kérdezzessen, azt tesz a filmmel, amit akar. Ezen is kereshet, a másolaton is, és nem semmi pénzt. Ez a lényeg, nem?

Ron szeme elsötétült: - Menjen aludni, gerillaherceg.

Tiria csaknem felnevetett. Nahát, Frey nem méltányolta a kapitány becsületességét! Micsoda hálátlan alak! De mégsem nevetett. Megjegyezte: - Rohadt egy helyzet.

- Más - folytatta Ron. - Ki-ki adja elő a sztoriját. Ha kell, kezdem én.

- Nem ildomos - közölte Tiria. - Mivel elsőként szegtem meg ezt a szabályt, pontosan tudom, minő téves következtetéseket von le belőle, kapitány.

Lars Frajt lépett a szobába. Alig észrevehetően bólintott Ron felé. Ezután a székére telepedett és lehajtott egy pohár whiskyt. - Fagyos a hangulat - állapította meg. Mutatóujjával megcirógatta a szemölcsét.

- Fagyaszd tovább - biztatta Ron.

Lars bólintott. - Néhány perccel ezelőtt a szolgálatos őrszem és nagybecsült házigazdánk érdekes beszélgetést folytatott. Ennek lényege a következő: Herval Palmer úr, úgy is, mint ügyletes zseni, felhatalmaztatott, hogy fürkessze ki szándékainkat. Ha úgy találná, mintha mi üzlettársaink megbízhatóságában kételkednénk, bátran oszlassa el gyanakvásunkat. Amennyiben ez nem sikerül, akadályozza meg, hogy ravaszkodjunk. Akár fegyverrel. Cserében övé a világ.

Ron nem látszott elégedettnek: - Kisdéd együttesünknek Herval az időzített bombája. De talán nem annyira hülye, hogy bevegye a keresztígéreteket.

- Még hülyébb. Nem is csoda: hájjal kenetik. Házigazdánk máris tudatott vele egy címet, ahol az éjszakát kellemesen eltölthet. Az illető hölgy előre megkapta a bérét. Kell-e ennél több Hervalnak? Legfeljebb három perc múlva itt lesz és kérni fogja, hogy váltsa le valaki a strázsán.

Gino Van Can újabb whiskyborogatást nyelt le. - Azon töprengök, honnan szedtek össze rólunk ennyi adatot? Valami ördögi manipuláció folyik velünk.

- Nem akarsz beszélni a fegyveriszonyodról? Ma délután láthattuk, mi lesz, ha elsütöd a pisztolyodat.

- Ron, fogadni mernék, hogy a tábornok figyelmeztetett erre a dilimre.

- Így van, de ő is mástól hallotta. Pletykálnak rólunk.

- Nem szívesen beszélek róla. Van alapja, szeretném elfelejteni.

Úgy tetszett, a kapitány nincs abban a hangulatban, hogy kímélje környezetét.

Ráförmedt Ginóra: - Ez a túra nem alkalmas arra, hogy a fegyveriszonyodat kúrálj vele. Ezért vagy itt. Valaki beosztott közénk, azt akarta, hogy ne vegyük semmi hasznodat.

Herval bedugta a fejét az ajtón. - Hé, annyit dumáltok, hogy gyökeret eresztek az őrségen. Elmennék egy kicsit szórakozni.

- Menj csak, de ne hívd fel magadra a figyelmet kötözködéssel. És szeretném, ha itt hagynád a stukkert is - közölte Ron.

Herval a szobába lépett. Dúdolgatva az asztalig sétált, két lépéssel előtte megállt és bemutatott néhány charleston-figurát. Aztán a poharak közé vágta a pisztolyát, tisztelgett, sarkon fordult és önbizalma teljében távozott.

- Micsoda férfi! - nézett utána Samy ábrándosan. - Ez aztán nem kripli, igaz, Tiria?!

A lány nem volt humoránál.

Fél pohár whisky loccsant Samy arcába. Felháborodottan törölgette.

Ron megjegyezte: - Madám, ma este valahogy idegesnek tűnik.

Tiria felemelkedett. Megkerülte az asztalt. Ron Jar mellett felült két pohár közé és nekidühödtem közölte: - Jegyezd meg a nevemet, Ron Jar, mert te kapod a következőt. Utálom a stílusodat, ekcémát kapok tőle. Nem kell annyit

szövegelni. Feküdjünk le aludni. Holnap úgyis az lesz, amit te mondasz. Mindenki megy utánad, te vagy az isten, Predrog Frey csak egy nyamvadt házibálvány.

- Nélküled sehol sem lennénk, Tiria Linder - felelte halkán a férfi. - Miért mégis a te dühöd a legnagyobb? Választhattál, amikor a gerillatábor mellett ölelkeztél Freyjel. Tőle biztosabban megkaphattad volna a szabadságot, mint megbízóinktól.

- Egyet nem értek. Ha olyan biztosra veszed, hogy át fognak ejteni bennünket, miért nem engeded szabadon? Miért folytatjuk tovább ezt az egészet?

- Nem vettem biztosra, amíg Lars vissza nem jött. Új helyzet állt elő. Itt ülünk a dalmi cirkusz közepén. Van valami ötletetek?

- Frey velünk marad, amíg halvány biztosítékát látjuk benne annak, hogy kimászhatunk a szarból - jelentette ki Edu.

- A hölgy netán szerelmes? - kérdezte Lars higgadtan.

Tiria felkapta a fejét. - Egész nap engem bámultatok. Gyanús voltam nektek, de mi nem gyanús? Ha ettől könnyebb lesz az álmotok, megtudhatjátok: nem vagyok szerelmes Predrog Freybe. Viszont azt hiszem, ő nem fogható mihozzánk, és nincs jogunk, hogy az élete árán másszunk ki a csávéból.

Ron Jar körülnézett: - Van még valaki, aki elkötelezte magát a dalmi gerillák ügy mellett? - Tekintet Frey arcára tévedt. Pillantásuk összeakadt. A gerilla gúnyosan mosolygott.

- Mit csinálsz most? - kérdezte. Továbbra is állta Ron tekintetét.

- Megmondom. Reggel elindulunk a terepjárókkal. Én elmegyek a találkozóhelyre. Te megvársz valahol Tiriával. Hervalra Lars visel gondot. Jól hangzik?

- Nem - szögezte le Gino. - Egészen rosszul hangzik. Miért akarod egyedül vásárra vinni a bőrödöt? Ha a lelked kiteszed, a madámnak az sem imponál. Azt mondom, ne hagyjuk őket édes kettesben. Azt is hozzáfűzöm, hogy ne hagyjuk magára Ront. Együtt jöttünk, együtt kell megpróbálnunk kijutni innen. Felteszem a kérdést, amit rögtön az elején kellett volna megválaszolnunk, egyenként: voltaképpen hogy kerülünk ide?

Tiria felemelte a hangját: - Ennek ki-ki maga a tudója, és nekem elegendő van belöletek. Értitek, kedves fiúk? Herótom van töletek. Mind kripli, nézzetek végig magatokon. - A lány nyers mozdulattal végighúzta a tenyerét Ron Jar haján.

A férfi elkapta és megszorította Tiria kezét: - Mit akarsz, Tiria?

- Egy perce sincs, hogy elmondtam.

Ron nyugalmat erőltetett magára. Ellökte a lány ujjait, majd rámutatott. - Ez itt egy nő. Ezért lehet, hogy a legtöbb férfi önmagába szerelmes.

- De leginkább te, igaz?

Lars felnyögött. - Hagyd abba, Tiria. Mi a fene ütött beléd? Közeledik a havonkénti bajod? Ezt nem bírom a fajtádban. Vagy klimaxol, vagy menstruál, örökké ideges. Ne maceráld Ront. Ha önmagába szerelmes, legalább nem lesz AIDS-es.

- Ne keverjük bele a dologba szerelmi szokásaimat - sóhajtott a kapitány. - Kalandozzunk vissza. Ha zavarjuk a madámot, kimehet örködni, felszedheti a szemet a harisnyáján, köthet egy sálát. Azon töprengnek, mennyi kényelmetlenséget okozhatnak otthoni és itteni megbízóinknak. Akár a filmmel, akár Freyjel, akár csak az elmúlt időszakokkal összefüggő emlékeink felhánytorgatásával. Azért találták ki a Kriplikommandót, kizsákmány, madám, mert egyetlen szónyi suttogást sem akarnak hallani a szerepükről. És momentán csakis mi indíthatnánk el a szóbeszédet. Gondolatok bele. Itt a fegyveres felkelés, otthon az elnökválasztási előkészületek. Bonyodalmakat okozhatnak. De mi kizárólag saját csapatunkon belül szítjuk a tüzet, és megkockáztatom a fellelést, hogy éppen ezt várják tőlünk. Ez egy önmegsemmisítő kommandó. Úgy-ahogy betöltjük hivatásunkat. Frey már a markunkban van. Akár megehetnénk,

a hátunk mögé dobálhatnánk leszopogatott csontjait, mert végül egymást is felzabáljuk. Így lettünk összevágatva.

Lars sóhajtva felállt. - Igazad van. Hallgatok rád, Ron, mert neked jó szemed van. Holnap belevágunk. Semmi kedvem hülyeként meghalni, tehát elmondom, hogy kerülök ide. Hosszú ideig élveztem a nőket, és szerénységem nem tiltja bevallanom: ők is engem. Egy szép napon mégis elkapott a csömör. Azt mondtam magamban, mostantól kezdve muff helyett kokaint fogyasztok. De erre is begerjedtem, ennek sem akartam a rabja lenni. Valaha zsoldos voltam. Ilyen dalmi stílusú csetepatékban szolgáltam a halál angyalát. Később hazamentem, otthon ezt-azt elvállaltam. A kokainundort követően felkeresett egy asszony. Megbízott, kutassam fel neki azt a tagot, aki azon a vidéken terjeszti a mákonyt. Megkapta, amit kért. Aztán belehalt abba, hogy ügyesnek és okosnak hitte magát, azt remélte, elbír a fickóval, mellesleg a két gyermeke halálának felelősével. Belehalt. A mákonyok atyja pedig rám küldte a killereit.

- Maffia - mondta lágyan Ron Jar. Tiria arcára nézett.

Gino Van Can felderült: - Maffia? Isteni! Rengeteg pénzt látok a dologban! Be tudjuk bizonyítani, hogy a maffia és a kormány...?

- Nem - morogta Ron. - Emlékezzetek a tábornok szavaira. "Nincs a földnek szeglete, magassága és mélysége, ahol elbújhatnának."

Frey megszólalt: - Ha jól éretem, közös ellenségeink közös ellenségeiként váltunk egymás ellenségeivé.

- Pontosan - bólintott Ron.

- Hé - mondta Samy. - Képzavar. Nekem nincs dolgom a maffiával. Pontosabban szólva egy másikba akadtam bele. Egy terrorszervezettől kaptam csip-csup megbízásokat. Egészen addig, amíg egy általam elhelyezett csomagról kiderült, hogy pokolgép. Ekkor mérgemben kiszimatoltam, hogy ki áll a buli mögött.

- És?

Samy kissé elvörösödött. Megsimogatta a homlokát, melyet mintha egy hajszerű csiklandozott volna. Zavartan folytatta: - Velem egy alpakkaöltönyös, harminc körüli, jellegtelen ipse tárgyalt az ügyről. Ha kerékbe törnének, akkor sem tudnék személyleírást adni a manusról. De nem lehetetlen, hogy annak az állami szervnek a képviselője volt, amely az állítólagos terrorszervezet mögött is megbújt, jól álcázva.

- Nocsak - sóhajtotta Ron Jar.

- Nocsak - figyelmeztette Tiria. - Lám, mindenki meggyónt, az egy kapitányt kivéve.

- Én még nem meséltem - morogta Edu. Összeráncolt homlokkal nézte a lányt.

- Én sem - toldotta meg Gino. - De nem is szükséges. Ettől nem leszünk okosabbak. Értjük a disznóságot, de az értéssel semmire sem megyünk. Mint hallottuk, ezzel a hatalomnak nem húzhatunk ujjat. "Nincs a földnek szeglete, magassága és mélysége...", etcetera.

- Majd meglátjuk - vigyorgott Ron Jar.

Tiria a kezébe adta poharát: - Igyon, kapitány. Nyilván kiszikkadt a nyelve, az agya. Az utóbbit egyébként lélegzet-visszafojtva csodálom.

- Vegyen levegőt - fanyalgott Ron. Meglepte a lány mosolya, de azért folytatta, hogy lecsapolja indulatát. - Aztán horgoljon terítőt vagy verjen csipkét. - Egy percig nézte a lányt, aki épp az imént adta értésére, hogy nem kifejezetten kedveli őt. Most mégis olyformán mosolygott rá, mintha legalább öt-hat évvel ifjabb és dús fürtű dalia lenne. Ha ő vigyorogna ekképpen Tiriára, abban senki nem találna kivetnivalót, hiszen a lány szemrevaló, mi több, való egyébre is. Nyakába érő haja egyetlen tömött, vastag szálú sisak. Ron látta néhányszor, amikor Tiria beletúrt az ujjaival. Érintésére az erős tartású tincsek alig moccantak, s szinte nyomban visszarendeződtek. Felemás színű szemein kívül alul-felül bemetszett ajka is vonzotta a tekintetét, csakúgy, mint a koromfekete, vaskos szemöldök. Mozgásának látszólagos könnyedsége azt sugallta, izmai mindig felkészülten állnak arra, hogy lendítsék, repítsék, ha

kell.

Ron a gerilla felé fordult. Frey eldőlt a földre terített szivacson, nem zavarták összebilincselte bokái. A tarkója alá hajlította ép válla felőli karját és fejét feltámasztva viszonzta Ron pillantását. Reggel óta kiserkent lehúzott szőrzete. A sűrű, fekete borosta megsötétítette az arcát, kiemelte szemét, orra, szája vonalát. A kapitány beleszeretett volna, ha nőnek születik, de pechje volt.

Ron hiába érezte a fáradtságot, tudta, megint nem fog elaludni. Nemcsak a jövő foglalkoztatta, bántón motoszkált benne valami a múltból is. Ha felemás szeme lett volna, mint Tiriának, nagy valószínűséggel arra használja őket, hogy az egyikkel sírjon, a másikkal nevessen. Egy bizonyos éjszakára gondolt, melynek előzményeképpen Bata Banksszel beszélgetett a maffiáról való egyoldalú viszonyáról. Egykori iskolatársára egyébként kitűnően ráillett Samy jellemzése. Az a szürke öltöny épp olyan színű, mint a fürdőszobai lefolyóból előlátogató, foka formájú, ezüstös fényű bogarak.

Ahogy maga elé képzelte, egyre inkább meggyőződésévé vált: nem véletlenül találkoztak. Banks a nyomában járt, s mintha csak arra várt volna, hogy elküldhesse őt ebbe a rohadt országba.

Ron homlokráncolva töprengett, de nem moccant odébb az emlékezete. Gyakorta érkező, gyorsan kiürülő poharakra tudott visszagondolni, a mellettül elhangzott szavak, a mozdulatok, képek nem jöttek. Helyettük valami rettenetes hangulat érkezett. Ron jól emlékezett rá most is. Alig valamivel az ivászat után jött a nő, ama léha. Más körülmények között ugyan nem állt volna kötélnek, a légyotthoz kellett a jelentős mennyiségű whisky mámora, valamint az elmúlt napok kegyetlenségének emléke. Ezek nélkül aligha nyújtja karját a léhának.

És ekkor a villámcsapás lobbanásával jött a felismerés: mostanáig félreértette a boríték üzenetét. A benne talált pénz mást jelentett, mint amit hinni vél, a borralaló pedig nem azért került mellé, mert a lánynak valóban volt humorérzéke. Nem az ő utol-érhetetlen szerelmi képességeit honorálta ily módon, de nem ám! Lehet, hogy elszórakoztatta a ledér valamilyen szöveggel, ám biztos, hogy elaludt, amint megpillantotta a vetett ágyat. Egy kétségtelen, ha eddig az ellenkezőjében hitt is: szexuális téren minden lehetett, de hős biztosan nem volt.

Hát ez szomorú, sőt: lesújtó, döntött utólag Ron. Predrog Freynek nyilván nincsenek ilyen kudarcai. A Kriplikommandó mégis foglyul ejtette: a pszichopata, az epilepsziás és nem megfelelően az impotensről sem.

Ron fütyörészni kezdett. Larsot kereste a tekintetével. Benne vajon milyen hervasztó vonást fedez fel? Nem, szemlátomást semmi egyéb defektje nem volt elvarázsolt külsején kívül. Mindaddig a költő alkatú Edu is megőrizte titkát, ha van egyáltalán. Ami Samyt illeti, ő sem az a kimondott gyönyörűség. Mint egy kismedve. A nagymedve pedig éppen egy fizetett ledért gyömöszöl valahol a városban. Remélhetőleg keveset járhatja hozzá a száját.

Hervalra gondolva nyugtalanság szivárgott Ron elméjébe. Hová lett Tiria? A lány egész este dühösnek látszott. Mintha erővel szította volna haragját, hogy végül kioltsa egy mosollyal. Néhány napja, azon az éjjelen, mikor Herval - egybek mellett - kis híján megfojtotta, a lány ezt súgta neki, Ronnak: "Az akció után megölöm Hervalt." Jóllehet, ő ezzel messzemenően egyetértett, akkor nyilván elintézte valami időtlenséggel. Mit is felelt? Mindegy. Tiria nincs itt, s nincs itt Herval sem.

Ron Jar felfüggesztette a fütyörészést. Az ördög tudja, a lánynál talán most érkezett el az a perc, amelyben "akció után"-valónak ítéli a helyzetet? Nem, ez megint a szokott gyanakvás. Tiria nyilván a fürdőszobába ment, lehet, hogy a kertben örködik.

És ha mégsem? Ha azt forgatja a fejében, hogy rendezze a számláját? Miért ne? Ron jól emlékezett a képre: a meztelen lányon fekvő, nyögdecslő Hervalra. Tiria talán Freyjel maradt volna, ha nem lenne ez az adóssága. Ha megkékült

nyaka és combjai nem emlékeztetnék a fizetékényszerre.

Ron eltolta maga elől a poharat. Régebben sosem ivott. Nem is volt ilyen gyanakvó. Szentigaz. Ezért érthette a döbbenet erejével, amikor a felesége egy napon összecsomagolt és búcsúbeszédet rögtönzött. Gyönyörű szónoklat volt, Ron szájtátva hallgatta. Előbb el is csodálkozott, ki ez az ékesszóló asszony. Ja, a felesége. Mit is mond? Kivételesen nem féltékenységi jelenetet adott elő, mint annyiszor: legtöbbször teljesen alaptalanul. Ezúttal azt vagdosta a fejéhez, hogy unja őt. Elviselhetetlenül unja, tehát most távozik. Mielőtt ezt megtette volna, szükségesnek látta felvilágosítani őt, hogy az elmúlt néhány esztendő micsoda gyötrelem volt számára.

Miért, kérdezte. Egyszerűen nem jutott eszébe ennél jobb.

A válasz nem késett. Megtudhatta belőle, hogy semmiféle más férfi nincs a dologban. Az egyetlen férfi, aki ezt a döntést kiváltotta, ő maga. A folytonos mellébeszélésével, a semlegességével, a temérdek hülye szövegével. Ennél naturalisabb magyarázat is elhangzott, immár a szexus tárgyköréből. Az asszonynak az volt a fixa ideája, hogy férje számára csupán egy erotikus mező, melyen szeretetlen ellegelészhet. Lehet az ágyban csodafutó, ha az asztalnál már csak egy darab sajt.

Büdös vagyok?, kérdezte vigyorogva.

Soha nem tudta meg. Az asszony sikoltva bevágta az ajtót maga mögött. Nem sokkal később feleségül ment Bankshez, de benne sem találta meg az igazit.

Ron kizökkent meditációjából. Nem zavart, hogy Lars letelepedett mellé. Miért éppen most kellene megfejtene, mi ütött a feleségébe hajdan? Miért épp most kell gondolni rá, ha idáig eszébe sem jutott?

- Ha tőled kérdeznék, hallottad-e, amikor a házigazda és a grizzly megbeszélte, pontosan hol található a helyi kupolda, te mire gondolnál? - érdeklődött Lars.

Ron összeráncolta a homlokát. Felettébb körmönfontnak ítélte az elhangzottakat. - Nem lehetne egyszerűbben? - rimázkodott.

Lars elvigyorodott: - Úgy festesz, mintha fejlődésed lenne.

- Ez nemcsak optikailag állja meg a helyét.

- Azt mondom: Tiria elment Herval után.

- Minek? - Ron a szemeit forgatta. - Itt van a gerillaherceg. Minek neki még Herval is?

- Nem szívesen emlékeztetlek rá, de volt némi villongás közöttük. Lehet, hogy Tiria beváltja a májusi cseresznyével kapcsolatos fenyegetését, miszerint letépi a grizzly tökeit, satöbbi.

- Miért nem alszik? - sóhajtott Ron. - Egyébként hol a helyi kupolda?

- Ez a beszéd, Ron. De ne éld bele magad, nincsenek nők. Mindössze egy muff van, magánházban. A szomszéd utcában. Herval ott ontja a magját. Ha végzett benevezel?

- Én? Kripli vagyok. Azt sem tudom, mit kell csinálni egy nővel - felelte Ron.

Herval tetőtől talpig felöltözve, poharát markolva ült a rendetlen ágy végében és csevegett a szórakoztatására kirendelt hölgygel. Ha ő maga talán mulatott is, a lenge öltözetű hivatásost nem hatotta át a lelkesültség.

A nő félt. Ajkai fölött verítékcseppek csillogtak. Hátát a falhoz támasztotta, már-már rátapadt a gyűrött párnára afölötti igyekezetében, hogy minél messzebb húzódjék a vendégétől.

- Félsz? - A grizzly ivott, majd töltött. Rezzenetlen pillantása rátapadt a lányra. Elismerte, tűrhető a látvány. Festett szem, telt ajak, mell, csípő. Érzékei mégis moccsanatok maradtak. Hiába kezdte a lány simogatással, vetkezéssel és a többi rutindologgal, hiába térdelt a combjai közé.

Nem szakmai hozzáértés hiánya tette, hogy Herval hideg maradt. Valami egyéb hiányzott. Most azonban úgy tetszett, hamarosan megmoccan ölében a vágy.

A nő félelme tette, az ajka fölött gyöngyöző verítékcseppek. A kezdeti könnyed csúfolódást felváltó vonakodás, majd a nyilvánvaló rettegés.

Hervalban eláradt a tűz.

A nő a falhoz simulva kérdezte: - Miért nem mondd meg, hogyan szeretted? Ha lehetséges: megteszem.

- Megteszed - bólintott Herval. Letette a poharat és lassan felemelkedett. Elsétált az ágy fejéhez, a mereven ülő nő mellé és előbb kézháttal, majd ugyanabból a mozdulatból tenyérrel arcul ütötte.

A nő sikoltott. Arca elé tartotta a karját. Melle védtelen maradt.

Herval beleharapott. Aztán lefogta a menekülni készülő nőt. Mellkasával ránehezedett, hogy fél kézzel kigombolkozhasson.

A lány vergődött, rimánkodott, sírt.

Ron Jar átvette magát a kerítés fölött és átszaladt a kerten. Az alacsony épület felé tartott. Láta a kivilágított ablak előtt álló Tiriát.

A lány is észrevette őt, bár a ház felől fojtott kiáltások hallatszottak.

Valószínűleg nem a kapitány lépteire lett figyelmes, talán csak érzékei figyelmeztették a közeledésére.

Ron odalépett mellé. Az ablakon keresztül egy pillantást vetett a szobába, aztán Tiriára nézett: - Érzek benned valami halvány perverziót. Nem nézni kell az ilyesmit.

- Az ilyesmi szerinted normális? - kérdezte a lány. Hangja elfúlt, mintha fázna.

Ron sóhajtván újra benézett az ablakon. Szeretkező párt látott. Úgy tűnik, Herval ruhástól szereti átadni magát a földi gyönyöröknek. A nő előírászerűen vergődött és nyögdecselt alatta: ezért fizették, s mint hírlett, előre.

- Érted jöttem - közölte Ron, ahogy betelt a látvánnyal.

Tiria megrázta a fejét.

Ron mondani akart valamit, amikor bugyborékoló hangokat hallott az ágy felől. Bugyborékolást, hörgést, erőltetett köhögést, épp olyat, amelyet egy fuldokló hallat, torkán egy-két halszákkal.

A férfi megragadta Tiria karját: - Menj vissza, csódítsd össze a csapatot. Indulunk.

Ron is indult. Fellépett a párkányra és a függönyt félrelökve a szobába ugrott. A padló felnyögött alatta, de senki nem hallotta meg. Ebből a szögből jól láthatta a nő elkéült arcát, puffadt nyelvét, düledt szemét.

Ron két lépéssel Herval mellett termett és megragadta a vállát. Leszakította az ágyról, lelökte a padlóra. A rámeredő tekintet és kifejezés látványa ismerősnek hatott. Igen, pontosan ugyanaz, mint a minap a zuhatagnál.

Gyors pillantást vetett az ágyon fekvő nőre, aki megviseltnek látszott. Öklendezett és köhécselt, de élt. Ronnak nem volt ideje tovább figyelni, mert Herval két marokra fogta a bokáját és fejével a térdének rontott.

A fájdalom észhez térítette a kapitányt. A satuból nem szabadulhatott másként, csakis Herval fejére mért ökölcsapással. Ám az ütés meg sem kottyant a grizzlynek. Újra Ron térdébe fejt, torkából ijesztő, mely morgás szakadt fel.

Ron lázasan töprengett. A félig megfojtott nő lármát fog csapni, amint használni tudja a légcsővét, ez bizonyos. Ha a környék népe összecsoódik, nekik aligha lesz maradásuk, kiváltképpen nem Predrog Frey fogvatartóiként. Lincselés ígérkezik.

El kell tűnni innen, mielőbb. Herval dühöng. Ha leüti a tébolyodottat, cipelheti. Akkor nem üti le. Csaknem finoman a grizzly fültővére sújtott.

Kiszámított gyorsasággal kiszabadította lábát a meglazult szorításból. Kilépett a satuból és fél kézzel vállon ragadta Hervalt. Elhárította ütésre emelt öklét, majd visszakézéből szájon vágta, többször egymás után. Az ördög tudja, megnyugtatta a pofozkodás. Közben néhányat ő is kapott a gyomrára, vállára, az arcára is. Együttességük kezdett kedélyessé válni.

A nő kissé magához tért. Fél testtel lelógott az ágyról. Öklendezett.

Foltokat hagyott a bordó szőnyegen.

Egy ökölcsapás után Ron Jar úgy ítélte, kiesik a gyomra. Fájdalmában eltaszította magától Hervalt. Lábával nyúlt utána. Néhány önfeledt rúgás után észbe kapott. Megragadta a dülöngélő, ájulással küszködő grizzlyt, és az ajtó felé taszigálta. A dühöngő ellenkezett, de mind kevesebb meggyőződéssel. Mintha tisztulni kezdett volna az elméje.

- Futás, baromarcú! - diktálta Ron a páraterhes kertben. átkecmeregtek a kerítés fölött. Úgy hatottak, akárha ölelkezve szaladnának. Valójában egymást támogatták.

Tiria teljesítette a parancsot. A két terepjáró ott állt a döngölt udvaron. A Kriplikommandó tagjai úgy gubbasztottak az üléseken, mintha fáznának.

Ron az egyik kocsi hátuljába lökte a támolygó Hervalt, aztán a volán mögé ugrott. Búcsút intett az ámulat házigazdának, majd hatalmas port verve az útra kanyarodott. Egy pillantást vetett a félig megfojtott nő házának irányába. Arrafelé egyre több ablakban gyulladtak fények. A motorok bögése elfojtotta a kiáltás hangjait.

Nem mentek messzire. Ron attól tartott, hogy igazoltatásba, ellenőrzésbe botlanának. A reménytelenül fekete utat szurkáló reflektorfények mellett mellékutat keresett. Azt tervezte, behajtanak az erdőbe, s ott várják meg a reggelt. Dühödte elméjében egyre több probléma merült fel. Kezdve azon, hogy nincs fegyverük. Az a néhány pisztoly nem sokat számít, ha belegondol, milyen felszereltek mind a katonák, mind a gerillák. És egyre nyilvánvalóbb, hogy nem barát egyik sem.

Amikor letért egy földútra, amelyen a reflektorfény a valóságosnál mélyebbre árnyékolta a gödröket, hepehupákat, kíméletlenül taposta a gázt. A tükörből láthatta, hogy a Lars vezette terepjáró nem maradt le mögötte. Reggel eldobhatják az ócskavassá rázott kocsikat.

Ron talált egy újabb mellékutat, még elhagyatottabbat, mint a korábbi volt. Lepakcsolta a reflektorokat. Bearaszolt a fák közé, fékezett. Nem szállt ki. Rákönyökölt a kormányra és maga elé meredt. Szeretett volna mielőbb lehiggadni. Sejtette, mi következik. Társai szétszaggatják.

Majdnem bejött. Körülrajzolták a kocsiját.

Samy magánkívül tombolt: - Ron, te tényleg teljesen bolond vagy? Miért nem ölted meg? Semmi hasznát nem vesszük! Megdöglünk miatta! Miért hoztad el?

Herval hallgatott. Medvemellkasára horgasztott állal ült a terepjáró hátuljában.

Edu megrángatta az ingét: - Te örült vagy? Örült vagy, Herval? És veled együtt Ron is?

- Ugy van - felelte Tiria. - Ron sem normális, de ezúttal helyesen döntött. Mi sem maradhattunk, de ezt az állatot sem hagyhattuk ott. Tessék! Melyiktek öli meg?

Senki sem felelt.

Amikor a hallgatás hosszúra nyúlt, Herval kuncogni kezdett.

Lars megszólalt: - Én megölöm. Egyetlen pisszentést sem fogtok hallani.

Ronnak csak egy szavába kerül.

- Nem - mondta a kapitány. - Hagyjátok békén. Mindenki próbáljon aludni vagy legalább pihenni. Reggel megszabadulunk a kocsiktól. Fegyvert is kell szereznünk. Azt hiszem, vége a kéjutazásnak. Tiria, a sietségben nem felejtetted ott Freyt vagy a kazettákat?

- Frey a másik kocsiiban ül, Gino őrzi. A zsákokat az ülésed alatt találod.

Viszont whiskyt nem volt időm becsomagolni.

- Sebaj - legyintett Ron. - Még egy kérdés: miért mentél Herval után?

- Mert gyanítottam, hogy védenek nekem kevés, ha kefélni is akar. Ha nem jöttél volna oda, akkor Herval most halott lenne.

- Szép kis tömegmészárlás bontakozott volna ki - ábrándozott Ron. A hangulatos lincselésre sem zökkent ki fásultságából. - Menj vigyázz Freyre. Én virrasztok elsőnek.

Edu felcsattant: - Tiria nem ül be a gerilla mellé, mert abból kergetőzés lesz. Semmi kedvem álló éjjel Freyt hajkurászni.

Ron vállat vont: - Tőlem a madám Herval mellett is alhat. Miért ne? Ha már nagyon meg lesz fojtva, adok neki egy kis oxigént.

Edu füstölögve visszasétált a hátsó kocsihoz. Bevágta az ajtót.

Tiria Ron mellé ült, és hátrahajtotta fejét az ülésen. Samy elhúzódott Herval közeléből.

A kapitány kiszállt a kocsiból. Hallották, amikor kibiztosította a pisztolyát. Aztán már csak az erdő légvételei hallatszottak. A súlyos sötétségben szemet kápráztattak a csillagok.

Ron fel-alá járkált a fák alatt. Arra is képtelen volt, hogy önmagából csúfot űzzön. Mostanáig ez is elment: könnyített terhein. Ki lenne nyugodt az ő helyzetében? Kevés, ami otthon történt vele, íme, itt idegenben is a legjobb úton halad a bukás felé. A hátsó kocsiban Predrog Frey gubbaszt, a dalmi nép hőse.

Abszurd helyzet. Nem mintha megkedvelte volna a gerillaherceget. Élcélődéseik egy szikrányival sem juttatták közelebb egymáshoz őket. Épp ez az élcek előnye: barátságos köntösbe bújtatott távolságtartás. Nem vagyunk kíváncsiak egymásra, mindazonáltal érintkezünk, ez lehet a tartalmuk. A többiekkel nagyjából ugyanez a helyzet. Semmit sem tudnak egymásról. Azért, mert a tábornok kifejezetten így óhajtotta? Frászt, a tábornoknak ehhez semmi köze. Őrzik külön világaikat, óvják önmagukat a másiktól. Valószínűleg születésük óta így állnak hozzá lehetséges és lehetetlen kapcsolataikhoz. Az ördög hitte volna, hogy a vadon ilyen gondolatokat szabadít el az emberben. Mintha egy eleven, lélegző állat nyitott hasüregében lennének. Talán mindannyian így érzik, talán még a tébolyult, primitív Herval is. Lehet, hogy otthon nem fojtott meg minden nőt szeretkezés közben. Most viszont rákapott. Az ördögbe, miként lehetséges, hogy Hervalnak ennyi alkalma nyílik ilyesmire?

Ron elvigyorodott. Mindent átrág, feltűnő módon csak a holnap gondja nem kerülgeti. Persze, hiszen mostantól fogva csak futni fognak. Futnak a gerillák, a katonák, otthoni megbízói, a halál elől. Futnak, mint a ketrecbe zárt állat, az elrejtőzés, menekülés reménye nélkül, körbe-körbe.

Halkan csukódott a hátsó kocsi ajtaja. Léptek közeledtek Ron felé.

Megtorpant, hallgatózott. Edu csaknem beleütközött.

- Holdkór? - kérdezte Ron.

- Nem tudok nyugton ülni - morogta Edu. - Ha az a nő utánunk csödi a fél várost, reggel megtalálják.

- A nő nyilván nem fog eldicsekedni arrogáns vendége kilétével. Nem jönnek utánunk.

- Hogy csinálod, Ron? Te sosem vagy ideges? Vigyorogva jössz-mész velünk. Bármilyen történik, lepereg rólad. Megoldod a problémákat, de nem azonosulsz velük. Pár napja Tiriáról szedtük le azt a barmot, ma másról. Nem látod, hogy ez csak a széria kezdete? Herval le nem higgad, amíg él.

- Te csak a nőket félted? Ránk nézve a grizzly ugyanolyan veszedelmes. Hallottad: összefogott ellenünk a megbízóinkkal. Rajta keresztül manipulálnak bennünket. Ez végre valami olyan, ami nekem való. Az efféle játékok mindig vonzóak.

Edu felsóhajtott. Lesepert egy zümmögő rovar a nyakáról. Ordítani tudott volna az undortól. Legközelebb talán egy kígyó esik a vállára. Ebben az átkozott sötétben nem lát semmit, de valószínűleg nem csupán a világítás hiánya zavarja.

Halkan megjegyezte: - Csodálom benned, hogy egy pókerparti szintjén ítéled meg ezt a sötét helyzetet. Nekem magas. Eddig rohadt egyszerű volt minden. A

városban otthon voltam. Elég durva munkát végeztem, őszintén szólva élvezettel. Amikor lazítani vágytam, felszedtem egy-egy nőt. Egyensúlyban volt a lelkem. Valahogy mindig a kellő arányban adagoltam magamnak a dolgokat, az erőszakot és a lírát. Itt viszont úgy érzem, vékony kötél közepén állok, alattam szakadék. Se erre, se arra nem léphetek. Billegek. Megtanulhatnék repülni.

- Az én szárnyim már ütköznek - vigasztalta Ron. - Napról napra duzzadtabbak a lapockáim.

- Nem is tudom, mit akarok tőled. Meghalt az a lány, akit utoljára szerettem. Meghalt?! Megölték. Amikor megláttam, azt hittem, szerteszaggat a fájdalom. És tudod, meddig tartott ez az érzés? Két percig, egészen pontosan addig, amíg a hátamba böktek egy pisztolycsövet. Abban a rohadt pillanatban megfeledkeztem a szerelmesemről, csakis a saját életem érdekelt.

- Ösztön.

- Téged csak azért érdekel, mit műveltünk külön-külön, mielőtt összeboronáltak volna bennünket, hogy megérthesd a vezérlő elvet. Nem énrám vagy kíváncsi. Mégis ontom a szöveget. Túléltem a lány halálát. Itt nyomban beleestem Tiriába. Ha jól meggondolom, a természetem mit sem változott. Túrhetően haladtam a széptevésben, de Frey megjelenése a torkomra fojtotta a szót. Frey mellett senkinek érzem magam. Miért? Velem ilyesmi nemigen szokott előfordulni.

Ron nem felelt. A kocsí felé fülelt. Elcsodálkozott: Herval édesdeden aludt, hátraejtett fejjel, halkán horkolva. Övé a mennyek országa, gondolta a kapitány irigyen.

Edu folytatta: - Itt nem maradhatunk, haza nem mehetünk. Benne vagyunk a szupercsapdában. Elmondom, mit keresek itt. Kitört a balhé a két csoport között. Tudod, milyen csoportról beszélek. A kábítószer volt a botránykö. Az a lány az egyik oldalon dolgozott én a másikon. Ne hidd, hogy tudtam. A holtteste fölött derült ki. Társaim azzal vádoltak, elárultam őket, és gyakorolni akarták fölöttem a törvényt. Lelőttem őket, de ezer támadt helyükbe. Ezer.

- Te csak tudod - morogta Ron. Némileg meglepte, hogy a költő küllemű Edu közönséges gengszter, jöllehet látott már megejtőbb kinézetű bűnözőket is.

Edu a torkát köszörülte. Egy rovar megmarta a csuklóját, a háta is égett. Vakarózni szeretett volna, vízbe merülni. De csak a verítékét választhatta.

Szédült a fáradtságtól, undortól.

- Ki vagy, te Ron? És ki vagyok én? Mindeneddig azt hittem, pokoli egyszerű dolog meglovagolni a lehetőségeket. A módszerek sem nagyon voltak az ellenemre. Feltéve, hogy nem rajtam gyakorolták őket. Volt pénzem rengeteget szórakoztam. Mi az, hogy ennek vége?

- Lehúzták a sorompót. Ez elég gyakran megtörténik az életben. Kerüld meg, bújj át alatta, fordulj vissza, feküdj a sínre.

- Ebben a sorrendben?

- Ez a választék.

Edu nem tágitott: - Tudtunk bármi egyebet tenni, mint elhinni, hogy mindent megkapunk, amivel csak hitegettek? Túl akartuk élni az anamnézisünket, hagytuk magunkat megetetni. Ha jól értem, nincs esélyünk.

- Így van - morogta Ron. Minek folyton felhánytorgatni, milyen ostobák voltak?

- Nem tudom, mihez akarsz kezdeni, de én azt mondom, maradjunk együtt. Talán mégis kivághatjuk magunkat. Az az érzésem, bár nem tudom megmagyarázni, miért hiszem, hogy jól jártunk veled. Továbbra is elfogadom, amit javasolsz. Ha mégis tévedsz, úgy kell nekem.

- Meg nekem - bólintott Ron. Szeretett volna magára maradni, de Edu aligha csapongott eleget. Az éjszaka, a bizonytalanság megoldotta a nyelvét. Ron értette a félelmét. Benne is motoszkált hasonló. Beleszimatolt a levegőbe. Elvigyorodott: finom szappan illatát érezte.

- Dögletes éjszaka - morogta Edu. - Lehet, hogy végül dühös leszek rád,

mintha te faggattál volna. Persze, az ilyesmi távol áll tőled. Neked anélkül is kitárulkoznak az emberek. Ron te miért vagy itt?

- Mert amott époly terhes lettem, mint te. Felhasználnának, aztán kihúznak a létszámból. Nem nagy ügy.

- És Tiria? Ki ez a lány? Megfejtethetlen nekem ez a nő.

- Akkor ne fejtsd meg. Tedd őt a helyére: velünk van, és vagy velünk hal, vagy elválunk pár nap múlva. - Ron orrát újra megérintette a szappanillat. Ugyanaz, amit először a sötét repülőgépen érzett. Szinte csodálkozott, hogyan képes az erdő változatos, átható párái közepette elkülöníteni ezt a halvány, tiszta illatot. Nem szólt, nem is tudhatta, mióta áll a közelükben a lány.

Edu mit sem vett észre Tiria jelenlétéből. Hangosan ásított, majd megjegyezte: - Én most leülök aludni. Életemben nem voltam ilyen rohadt vakáción. De nem tudom, miért nem csaptad agyon Hervalt már az első alkalommal. Különleges helyzetben vagy: nem kell elszámolnod, ha hiányzik valaki a leltárból.

- Talán nem mondtam még Edu. Én otthon sem voltam vérszomjas figura. Az én hibám - Ron halkán nevetett, önmagán. Olyan érzése volt, mintha mentegetőzött volna.

- Ki voltál?

- Mondjam, hogy egy egyensúlyozó művész? Valaki, aki két határvonal: írott és íratlan mezsgyéjén billeg. Általában nyomozásokat vállaltam. Felettébb monogám viszonyban álltam a munkámmal. Mellette nem is igen maradt időm, kíváncsiságom másra. Éppen ezért kellemetlenül érintett a testvérem halála. Ugyanis az értesítés juttatta eszembe őt. Gyanúsán végezte. Halála ügyében nyomozva egyfajta darázsfészek-szindrómát idéztem elő. Ezért vagyok itt.

Edu eltöprengett: - Lehet, hogy mi amott ellenfelek voltunk?

- Könnyen lehet - vigyorgott Ron. órája számlapjára pillantott.

Halk, rekedtes hang szólalt meg a közelükben: - Ennyit a strázsálásotokról. Hadd feleljek a gondodra, Edu. Megmondom, ki vagyok. A magadfajtatól óvtam a munkaadómat, testőr voltam. Nem lehetetlen, hogy a pasasomat te lőtted le.

- Kisztihand, madám - dűnnyögte Ron. - Fantasztikus szappant használ. Élvezem az illatát, esküszöm. Mindenki más saját fertelmes testnedveiben fuldoklik, maga viszont varázslatra képes.

Edu felhorkant: - Mióta hallgatózol? Sosem jártál tánc- és illemóra? Nem halottad senkitől, hogy nem szalonképes dolog kifürkészni mások beszélgetését? Most persze azt hiszed, hogy valami különítményes vagyok, valami pribék. Nem szoktam agyonlőni másokat. Egyszer tettem ilyesmit, de akkor engem akartak kinyírni. És igenis, találgatom, ki vagy. Foglalkozom veled. Bámullak reggeltől estig. Szebbnél is szebb bókokat eszelek ki. Ha meghallanád őket, elgyengülnének a lábaid.

- A karodba dőlnék - vélte fanyarul a lány.

- Van egy olyan érzésem, hogy feleslegessé vált a jelenlétem - Ron megpróbált elillanni.

Tiria megérintette a könyökét: - Egy szóra kapitány. Edu letette neked a hűségesküt. Már ketten vagytok.

- Mire? - kérdezte Ron flegmán.

- Ezt kérdezem.

- Mindent megtudsz, ha eljön az ideje. Neked csak egy dolgod lesz: Frey testi épségére kell felügyelned. Nyilván kedvedre való feladat.

- Ti csakugyan azt szeretnétek látni, hogy Frey nyakába vesse magam?

- Négyszemközt, madám. - Ron lelépett.

Tiria dühösen utána fűjt, majd meglökte Edu karját: - Tűnj el te is. Mára elegendő van belőletek.

- A helyedben én is bosszús lennék - morogta némi elégtétellel Edu. - Ronban emberedre akadtál.

- Az emberemet kerestem - vágott vissza a lány.

Edu elvonult, de ezzel nem ért véget a gondterhes éjszaka. Tiria nem feledkezhetett bele a gondolataiba, mert hamarosan meghallotta Gino lépteit. Sejtette, mi következik. Gino sem alhat, neki is beszélnie kell. Íme, a dalmi gyóntatószék. Rendhagyó, meglehet. Mégis, sorban meggyónnak mindannyian. Holnap talán meghalnak. Ez a gondolat kipofozza szemükből az álmot. Lám, csak Herval alszik tündéri nyugalommal. Neki életet ígértek. Jóllehet érték cserébe. De ez aligha háborítja a grizzly lelki egyensúlyát.

- Nem zavarlak? - kérdezte Gino.

- Miben?

- Kivettem egy cigit Frey dóznijából. Életemben egyszer próbáltam meg a drogot. Egyszer, pár éve. Kemény volt. Egy bulin történt. Piáltam is, nem kellett volna. A szesz meg a kemény drog nem fér össze. Amikor kiütöttem magam, még tele volt a szoba. Amikor hajnalban felébredtem, a saját hányadékomban feküdtem. Kezemben pisztolyt szorongattam. Felemeltem, rábámultam. Azt sem tudtam, hol vagyok, ember vagyok-e vagy állat?! Páternoszterezett a gyomrom, fájt a fejem. Rohadtul voltam, na. Kábán körülnéztem. A szoba túlsó végében két lány feküdt holtan. Iszonyatosan véresek voltak. Valaki agyonlőtte őket. Rámeredtem a kezemben szorongatott pisztolyra. Nem tudtam eldobni. Mintha a tenyerembe enyveztek volna. Beleforrt. Beleégett. Valahogy feltápáskodtam és kitántorogtam a lakásból. Még az utcán is markoltam a pisztolyt. Otthon rosszul lettem. Mire magamhoz tértem, este volt. Mindenem fájt, a nyelvem véres húsdarabbá lett. Ez volt az első rohamom. Többé nem nyúltam narkóhoz, fegyverhez. A két lány nem hagyott nyugodni. Azelőtt soha nem láttam őket. Nem tudtam, mi a nevük, hogyan kerültek a buliba, de azt sem, miért vettem pisztolyt a kezembe. Hihetetlennek találtam, hogy én öltem volna meg őket, de minden jel erre vallott. Megpróbáltam nem gondolni rájuk. A következő rohamot megint egy pisztoly váltotta ki. Egy másik. Szándékosan vettem elő: konzervdobozra löttem vele. Nyelvem megint rongyokban. Tornásztattam az agyamat. Szakadtra olvastam a szakirodalmat. Orvoshoz persze nem mertem menni a problémámmal. Megpróbáltam felidézni, kik voltak azon a bulin rajtam kívül. Nem nagyon jöttek a nevek, az arcok. Tiria, én más tekintetben nem vagyok hülye. Megfejtettem ennél bonyolultabb rejtvényeket is, megtaláltam olyan összefüggéseket és olyan palikat, akik a rendőrségtől nyugodtan alhattak volna. Egyébként tőlem is nyugtuk volt, ha rendesen megfizették a hallgatásomat. De azt az éjszakát nem leltem sehol. Újra megkísérletem konzervdobozra löni, ugyanazzal az eredménnyel. De találtam! A roham után eszembe jutott egy sor dolog és mindnek utánajártam. Tiria, nem én löttem le azt a két lányt! De egyedül én voltam abban az állapotban, hogy rám lehetett kenni az egészet! Elkaptam a palit. Reszketeg narkós volt már akkoriban. Beismerte az egészet, sírva előadott valami zavaros történetet. Teljesen megkönnyebbültem. Fogtam egy pisztolyt, konzervdobozt. De hiába, megint rosszul lettem. Az volt az utolsó kísérletem. Ma megint rosszul lettem, mikor a jaguárkaland történt. Miért, Tiria? Hiába találtam meg a valódi gyilkost, nem sikerült kitörölnöm magamból a kezdeti pánikot, hogy én tettem, hiszen megtehettem: nem voltam magamnál. Hiába tudom, hogy nem öltem embert, ha maradt bennem a félsz: képes lennék rá?! Ezért jön a roham, ha elsütök egy pisztolyt?!

- Mit csináltál a palival? Az igazi gyilkossal? - kérdezte a lány.

Gino halkan felnevetett: - Mit tehettem volna? Szakadt volt, félhulla, emberroncs. A két karja tele rémes hólyagokkal, undor volt csak ránézni is. Vittem volna a rendőrségre? Azok elé, akiket én fejtem, ismervén viselt dolgaikat és törvénytelenégeiket? Futni hagytam a fickót. Azóta felfordult valahol. Talán segítene, ha elfelejteném az esetet. De tíz emberre való felejténivalóm van. Én már soha nem leszek az a Gino Van Can, aki elfutott otthonról. Én már bármit boldogan elfelednék. Mindazt, amit tudok. Ennek a tudásnak a birtokában azt is tudom, hogy esélyeink a nullával egyenlőek. Heten állunk az egész világgal szemközt. Elpusztítanak bennünket, ledarálnak, Tiria.

Otthon még csak beledugtuk a fejünket a hurokba. Itt már kirúgtuk magunk alól a sámlit.

Halk, surrogó neszt hallottak. A mélykék ég alatt fekete madár úszott, denevér.

Tiria felsóhajtott: - Sajnálom, Gino. Ha heten állunk szemközt a világgal, akkor is csak egyet tehetünk. Azt, amiért idejöttünk. Továbbra is futunk, még mindig az életünkért. Ebben a helyzetben nem válogathatunk az eszközeinkben. De ha Freyt is odalökjük, meggyógyulhatsz-e? Predrog elveszítette a csereértékét. Miért nem engedjük szabadon? Őt is ráterheled a lelkiismeretedre? Újabb rohamokra számíthatsz.

- Ha csekély is: Frey még mindig esély.

- Nem, Gino. Ő is áldozat, velünk együtt. Ezt hogyan fojtod el magadban? Ha részt vesz az ebben a gyilkosságban továbbra is nyavalyatörős maradsz.

- Jól mondta Ron. Eminens vagy. Neked gyártják a maszlagokat: te beveszed őket.

- Mire keményítetted magad? Nem vagy rettentő. Az vagy, aminek látszol, Gino! Kisfiú, aki háborúsdit játszik, aztán éjszaka bepisil.

Gino zsebre vágta a kezét. - Én Ronnal tartok, inkább, mint veled. Ő nincs kétségbeesve, mint te vagy én. S ezért jobban fog az agya. Ha nem tűnt volna fel, az az agy nem akármilyen. Neki mindez játék. Nekem nem az, mert én félek. Tudom, hogy a "rend" viszonylagos fogalom. Tudom, mit ér a törvény, a többi léggömb. Tudom, ki kit pénzel, protezsál, zsarol. Felfordul a gyomrom mindentől. Nincs, aki megvédjen bennünket, nem létezik segítség. Csakis magunkra számíthatunk: a Kriplikommandóra. Megölték az apámat, mert engem akartak megijeszteni. Aztán géppisztollyal folytatták, ezt már nekem szánták. Sértetlen maradtam, helyettem vértlen emberek feküdtek a vérükben. Nem fordulhattam a rendőrséghez, tudván, hogy a vezetői benne vannak. Ha nincsenek: félnek. Ez egy átláthatatlan hatalom, milliányi keze van. Senkiben nem bízhatok. A te ajánlóleveled az ittléted. Másképp honnan tudhatnám, hogy nem közéjük tartozol?

- Kik közé?

- Kiismertem magam a szövevényükben, sápot húztam belőlük. A cinkosuk lettem, végső soron. Mindenre kaphatók, bármit megtehetnek. Nem állnak ki reflektorfénybe. A titokzatosság is nekik használ.

- Ebben rejlik a nyavalyatörés magyarázata. Besettenkedtél az oroszlanok közé, hogy egy picit felbosszantsd őket. De rád záródott a ketrec ajtaja.

Gino szó nélkül elsietett. Tiria magára maradt tépelődésével. Hol vannak a rettenthetetlen hősök? Itt egy szál sincs. Csupa rettegő, megsebzett férfi veszi körül. Félelmükben futók, legfeljebb karmolók.

Aztán az apjára gondolt, a rémes fotókkal tapétázott szobára.

Linder hivatásos gyilkos volt. Ivott, kábítószeres, fényképekkel gerjesztette harci kedvét. Mindez nem a gyilkolás elviseléséhez kellett, félelem ellen volt szükség rájuk. Mintha számolt volna azzal, hogy egyszer ő is sorra kerül. Félelme nem is volt alaptalan. Zsoldosként halt meg, soha nem fog kiderülni, milyen körülmények között. Néhány holmija hazakerült. Egy ezüstlánc, medálja ordenáré: emberi koponya. Egy újságkivágás, betűi elkenődtek, a papír megszállásodott, olvashatatlan volt. Az apa életének és halálának egyetlen, hitvány kis titka maradt.

Amikor gyerekek voltak, Lucier-vel együtt csodálták az apjukat. Hősnek látták. Titkon mindketten arra vágyódtak, hogy erősek és vakmerőek legyenek, mint ő. A kezdeti varázslat után a szortírozás következett. Tiria kijózanodott, Lucier nem.

Újabb denevér úszott el a magasban. A csillagok mintha a fák csúcsára ereszkedtek volna. Az égboltot csak a lélek tartotta.

Gyalogoltak, cipelték holmijaikat. Ha körbenyalták ajkukat, nyelvük sós

verítékcseppeket fogott. Amikor éppen nem ropogott lábuk alatt a növényzet, nem fújtatott a tüdejük, nagyon távolról brummogást hallottak. Mintha valahol repülőgépek zúgtak volna, bombákat freccsentve.

A térkép nem segített a pontos tájékozódásban. Az indulás előtt kijelölt határ megszűnt. Eddig gerillák, innen katonák - ez az egyszerű felállás időközben érvényét veszítette. A kormánycsapatok támadtak és behatoltak a gerillák által megszállt/felszabadított - kinek-kinek a szája ízére bízva - övezetbe. Megkezdték előrenyomulásukat. Így ment ez már évek óta.

Frey segített volna a tájékozódásban, de nem tartott nekik történelemórát. Összebilincselte kézzel lépkedett közöttük, vonásai megfeszültek, borostás arcbőre kipirult, homlokáról verejtékcseppek gördültek. Egyik lábát erősen húzta, azt, amelyiket a kígyó marta meg. Lars kése nem volt steril, de az is lehet, hogy a seb később fertőződött.

Frey nem panaszkodott. Nem szólt senkihez. Ha kérdezték, egyszerűen nem válaszolt. Keresztülnézett rajtuk, Tiriát sem látszott észrevenni.

Amikor a térkép települést jelzett a közelben, Ron megállította az embereit. Végignézett mindenkin, végül Ginót választotta. Az ő társaságában távozott, egyetlen szó magyarázat nélkül. De már régebben felettébb titokzatos volt és ettől fontoskodónak tűnt, jöllehet inkább okosnak akart látszani, vélte Tiria. Talán azért orrolt Ronra, mert nem őt vitte magával. Lehet, inkább azért, mert hiába gúnyolta magában, el kellett ismernie, ő is tőle várja helyzetük megoldását. Rá hagyatkoznak, azt kívánják, tegyen csodát. Tegyen bármit, tökmindegy azoknak, akik önmaguk helyett is benne bíznak.

Frey a közeli vízpartra botorkált. Térdre ereszkedett, aztán a vízre hajtotta fejét. Benedvesítette a haját, hagyta, hogy átázzon az inge.

Tiria megállt mellette. Egy darabig nézte a férfit, aztán leereszkedett mellé és lefektette a partra. Megvizsgálta, átkötötte vállsebét. Ezután felhasította a nadrágja szárát. Elképedt a térd fölötti, gyulladt seb látványától. Lefertőtlenítette, bekötözte. A férfi szájába kényszerítette egy tablettát, lenyelette vele.

Herval lépett melléjük. - Láza van, mi? Feldobja a talpát külső segítség nélkül is. Elintézem. Menj innen, ha nem bírod nézni. Mi a rossebért cipeljem megint?

Tiria fel sem pillantott. Sarkán ülve Frey arcát törölgette egy megnedvesített zsebkendővel. A vászon alatt recsegett a borosta. A gerilla lehunytt szemmel feküdt, tiltakozás nélkül tűrte a gondoskodást.

Herval kibiztosította a pisztolyát. Szétvetett lábakkal állt a köves patakparton, kétségkívül imponáló tartásban. Fegyvere csövét lefordította, Frey fejével egy vonalba igazította. Tiria a földre szorította lábujjait. Észrevétlenül megfeszítette testét. Lassan emelte fel a tekintetét. Látta a Herval mögött álló, tüntetően figyelmetlen Edut.

- Menj a pokolba, Herval - mondta vontatott hangon Tiria.

A grizzly felnevetett: - Nem látod, hogy dögrováson van? A cirógatással sem segítesz rajta. Egy gyógymódot tudok neki. Meg is kapja. Mit szólsz?

Tiria nem szólt semmit. Mintha rugó lökte volna előre. Átvetődött Frey fölé és fejével Herval gyomrába öklelt. Kapott a vállára a pisztoly agyával. Félregurult, és előrelökte a lábait. Herval éppen lépni készült, elbotlott. Elvágódott a köveken, elejtette a pisztolyt. Tiria újra páros lábbal rúgott, a grizzly arcába. A férfi megmarkolta a bokáját.

Frey összebilincselte kezével a pisztoly után tapogatózott. Elérte és megragadta.

Samy hátulról vetette magát Herval nyakába. Egyik karjával a válla alatt, a másikkal a torka előtt nyúlt át. Herval térdre roskadt és elengedte Tiriát. Ki akart fordulni, hogy megüsse Samyt, erre a zömök férfi megfeszítette a nyaka elé hajlított karját. A grizzly feje hátrabicsaklott. Hörögve kapkodott levegő után. Lars a kábult gerilla mögé surrant. Pisztolya csöve Frey tarkójára

simult. - Ejtsd el - mondta halkan.

Tiria felállt. Elvette a gerilla kezéből a fegyvert, kiürítette a tárat és a csövet. Amikor végzett, leült Frey mellé.

Hervalt elvonszolták a közelükből.

Frey halkan megszólalt: - Nem hiszem, hogy sokáig kíséretetni tudlak benneteket. Rohadtul érzem magam.

- Látom. Herval majd ölbe vesz. Te átkarolod a nyakát és kész.

Frey fintorogva elvigyorodott: - Unalmasak nem vagytok éppen, csak hülyék. Ha még nem jutott volna eszedbe, most mondok valamit. Még segíthetünk egymáson. Ha sokáig hurcoltok, tényleg feldobom a talpam. Nemrég úgy éreztem, inkább elharapom a nyelvem, de nem tárgyalok veletek. Ha visszajuttattok az embereimhez, elengedlek benneteket. Tárgyaljunk a bőrünkéről, Tiria.

- Várjuk meg Ront.

- Ront - Frey alig észrevehetően bólintott, s lehunyta a szemét. Biztosra vette, hogy tovább mennek, ha a kapitány visszajön. Szüksége lesz maradék erejére.

- A kormánycsapatok előrenyomultak - közölte Gino, amint megérkeztek. - Máris elfoglaltak néhány települést. Az elnök beszédet mondott a rádióban. Tudatta, hogy Predrog Frey elhagyta az embereit, az ellenállásnak semmi értelme. Hivatalos választásokat ígért, meg is tartják, amint a rend helyreállt. Azt is megpendítette, hogy a közeli napokban igazolni tudja majd állítását, miszerint Frey cserben hagyta hőn szeretett népét. Erre nézve konkrét bizonyítékokkal rendelkezik.

- Szép - vélte Tiria.

Frey kissé megkönnyebbült, mióta lenyelte a tablettát.

Ülve hallgatta Lars beszámolóját. Szólni készült, de Lars megelőzte.

- Úgy érzem, mégis megnyertük a háborút a diktátornak. Ha ő beharangozta a bizonyítékait, ezzel mi előnyös helyzetbe kerültünk. Szükségük van a filmre. Hajlandók lesznek tárgyalni velünk. Most mit mondasz, Ron?

Ha Lars azt gondolta, hogy kijelentésével a kapitány torkára fojtott minden szót, gyanakvást, ki kellett ábrándulnia. Ron utasításokat osztogatott: -

Tiria, borotválj meg Freyt. Olyan jóképű legyen, hogy még én is beleszeressek, magasra tettem a mércét, gondolhatod. Azután folytatjuk az utat. Mellesleg meghallgattuk a gerillák adóját is. Ott elhangzott, hogy Frey esetleg elesett egy bombázás során, de halála már nem változtat a helyzeten. A várva várt fegyverszállítmány megérkezett, és valamennyi gerilla boldogan használni fogja a mordályát. Arra is figyelmeztettek, hogy a diktátor taktikát változtatott, de csakis azért, mert a régi módszerek hatástalanokká váltak. Ide-oda bolondítják a népet: a kormány és a gerillák.

Frey ernyedten hagyta, hogy Tiria borotválja. Szürke szemének pillantását nem vette le Ronról.

A kapitány megtekintette Herval romjait. Lars kurtán előadta, mi történt, de elbeszélése semminő reakciót nem váltott ki hallgatójából. Ron észrevette, hogy Frey az ő vonásait faggatja tekintetével. Előbb iparkodott minél messzebb kerülni tőle, végül mégis odament hozzá.

- Gerilla úr, úgy tűnik, a helyzet elmozdult a holtpontról. Megkezdődött a meccs. Jóllehet eddig én voltam a labda, most én akarok rúgni. Legyen türelemmel. Kénytelenek vagyunk magunkkal hurcolni, mert ezen a vidéken nincs egy rendes csomagmegőrző. Egyet már most előrebocsátok: nem adunk át a katonáknak. Ha kibírod a lázat és felfogsz pár golyót, akár szabadnak is érezheted magad.

- Egy régi Chaplin-filmet juttatsz eszembe, Ron - húzta el a száját Tiria. - A diktátort.

Ron elcsodálkozott: - Mit keres a dzsungelben egy ilyen fenemód művelt nő?

- Talán te is láttad - folytatta Tiria. - Emlékszel arra a jelenetre,

amelyben Chaplin a földgömbbel játszadozik? Mint a gyerek a frissen zsákmányolt labdával, melyért csak az imént törte be néhány társa orrát.

- Megjegyzem, én azt hittem, örömet szerzek az amnesztia-ötletemmel. Ne félj, rájövök még, hogy lehet a te kedvedben járni. Egyébként a borotvára figyelj - figyelmeztette Ron. - Még megsebzéd a gerilla urat.

Tiria váratlanul kipördült a sarkán. A következő pillanatban talpon állt, jobb kezében a borotvakéssel. A penge vízszintesen feküdt Ron nyaka előtt. A gégefő magasságában.

A lány elmosolyodott és lassan visszahúzta a kezét. Újra letérdelt a gerilla elé és folytatta arcának csupaszítását.

- Angyali humora van, madám - morogta Ron, mielőtt sarkon fordult volna. Magával vitte mindazt, amit el akart mondani. Többször történt vele hasonló ebben az életben. Nem közölt valamit, abban a hitben, hogy közlendője oly nyilvánvaló és kézenfekvő, mint nappalra az éjszaka. Kár szót vesztegetni rá. Később mindannyiszor meglepte, ha mégsem értették meg ékesszóló hallgatását. Valószínűnek látszott, hogy most is ez történik meg vele.

Mintha kikristályosodott volna, mi miért ment végbe. Feketén-fehéren megjelent előtte, logikusan és érthetően. A megismert elveszítette a bizonytalansággal együtt járó félelemérzetet. Ron végre tudta, mit kell tenniük.

Belefoghatott volna egy kimerítő előadásba, de nem biztos, hogy gondolatai visszatükröződnének a fogalmazásában is. Valóban a háború kimenetele függött tőlük. Tiria fején találta a szöveget a Chaplin-párhuzammal. Igen, Ronnak volt egy olyan mámoros érzése, hogy belenyúlt valamibe, s épp oly kevésbé kesztyűs kézzel, ahogy nemrég az ő életébe tenyereltek.

Az emeri kormány számára lehetetlenné vált a dalmi diktatúra pátyolgatása, nem ez volt az első melléfogása. Értelmetlennek látszott, hogy továbbra is babusgassanak egy fizetésképtelen, csődtömeggé vált rendszert. Számos ország akadt még, amelyekben újra megpróbálkozhattak. Errefelé eljárt fölöttük az idő. Ki kell ugrani a hintából. Erre nézve már tettek néhány agyafúrt kísérletet.

Például gondoskodtak róla, hogy a gerillák zsákmányolhassanak néhány fegyvert a kormánykatonák felszereléséből. A mordályok révén megállapíthatták volna, hogy dehogyis Emer támogatja a diktatort. A trükknek egyetlen szépséghibája volt: a fegyverek hordozóikkal együtt kerültek a gerillákhoz. A katonák pedig echte emeri zsoldosok voltak...

A világsajtó rávetette magát a szenzációra. Emer jelenléte mind kínosabbá vált ezen a hadszíntéren. Frey lett volna az utolsó dobásuk, mielőtt végképp cserben hagyják a véreszívott diktatúrát, mely nem volt több számukra, mint egy kifacsart citromhéj, amit el kell tüntetni a szemétben, mielőtt az elnökválasztási gépezet lendületbe jön. Így hát agyafúrtan válogatták össze a gerillavezető elejtésére irányított kommandót.

De a hétből csak egy emberrel számoltak komolyan. Azzal az eggyel, akit a legveszedelmesebbnek ítélték. Való igaz, Herval olyan volt, mint egy pokolgép. De tudati színvonala a metróalagút mélységével vetekedett.

Ron Jar úgyszólván sértődöttnek látszott. Vele nem számoltak.

Meglehet, úgy vélte, máris ért mindent, a legjobb úton járt afelé, hogy valóra váltsa az ördögi terv összes pontját.

A katonák az út bal oldalán vesztegeltek. A forgalom ellenőrzése, az errejárók igazoltatása lett volna a dolguk - de nem volt forgalom. Unatkoztak.

A fejükre tűzött a nap, aztán végre árnyékba kerültek, amikor a tűzgömb a fák mögé gördült. Halkan beszélgettek, majd azt is megunták. Terepjáróik körül ténferegtek, a kocsik oldalának támaszkodtak. Be-besurrantak a fák közé könnyíteni magukon, hűsölni. Annyira mégsem szenvedtek a tétlenségtől, hogy ne örüljenek, amiért nem ők harcolnak a gerillákkal. Itt lebzselni jóval kényelmesebb, ez a hosszú élet titka. Ha napszúrást, ha hőgutát kapnak is, a

bőrük ki nem lyukadhat. Az elmúlt időszak fárasztó volt. Heves ellenállásba ütköztek, amely megrémítette őket. Aztán a gerillák megkezdték az ellentámadást, és ez, ha lehet, még dühödtebb volt, mint a védekezés.

A zsoldosok kételkedtek a mostani hadműveletben. Volt egy sanda gyanújuk, miszerint halott ügyet szolgálnak. A gerillák aligha adják fel állásaikat. Fegyverben, felszerelésben nem szenvedtek hiányt. A kósza hír, hogy vezetőjük Predrog Frey áruló lett, legalábbis hihetetlennek hangzott. Trükk sejtett e híresztelés mögött. Ha már ők, a zsoldosok is kételkedtek ebben, a gerillák nyilván a térdüket csapkodják a röhögéstől.

Volt már ilyen, egyik-másik katona emlékezett még. Elterjedt, hogy Frey halott. Aztán a hulla személyesen szólát meg a rádióban. Elismerte, valóban merényletet kíséreltek meg ellene, de az akció kudarcba fulladt.

A katonák azt számolgatták, mennyi idő van még a váltásig. Harcoló társaik ma is fegyverropogásban éjszakáznak, ők viszont az igazak álmát fogják aludni ágyaikban.

A zsoldosok vezetőjének feltűnt valami. Az imént két embere vonult a fák közé. Hol késnek? Lehet, hogy ledőltek egy futó alváásra? Nem, ekkora fegyelmetlenséget nem engedhet meg, gondolta a tiszt. Sőt, éppenséggel most áll elő az a helyzet, amikor a rend fenntartásához vasmarokra van szükség. Ezen nem múlik, szívesen szétcsap a lógósok között. Úgyszincs más tennivaló. Katonai járműveken kívül egyetlen kocsi sem hajtott el mellettük az elmúlt órákban.

A tiszt a fák felé indult. Határozott mozdulattal megigazította a vállára lógatott géppisztolyt. Megérintette az övszíjon lógó táskában lapuló pisztolyt és kihúzta magát. A fegyverek önbizalmat adnak az embernek. Tapintásuk fokozza a nagyság érzetét.

Mélyen begyalogolt a fák közé és végre megpillantotta két katonáját. Háttal álltak neki, nadrágjukat húzták. A tiszt elvigyorodott. No lám. Némi cinkosságot érzett. Legtöbben csak isznak, narkóznak. De ragályos a homoszexualitás is.

Éppen valami szellemes megjegyzésen törte a fejét, amikor váratlanul fejbe suhintották hátulról. Elfelejtette a tréfát, de sóhajtani sem volt ideje.

Elterült az avaron. Szakavatott kezek azonnal vetkőztetni kezdték.

Ron Jar utálkozva húzta magára a tiszt átizzadt uniformisát. Felcsatolta a derékszíjat, vállára vetette a géppisztolyt. Búcsút intett hasonlóképpen átvédlett társainak, Larsnak és Samynek, aztán elnyargalt a fák között.

Nem az út felé tartott, azzal párhuzamosan haladt, lefelé. Amikor úgy vélte, hogy a terepjárók felől már nem láthatják meg, átvágott az aszfaltcsíkon és az ellenoldali bozótosban megindult visszafelé. Egyenruhájuk már van, de bolondok lennének gyalogolni.

Lars és Samy a két leütött, levetkőztetett katona mellé húzta az ájult tisztet. Aztán sorsukra hagyták az összekötözött zsoldosokat és az út szélén veszteglő terepjárók felé surrantak. Herval, Gino és Edu csatlakozott hozzájuk.

Tiria magára maradt Freyjel. Összeszedegette társai széthajigált holmijait.

Úgy érezte magát, mint Hófehérke a rendetlen törpék között. A hetedik a lázával tűnt ki. Ő adta a legtöbb elfoglaltságot.

Lars és Samy előlépett a fák árnyékából. Feszítettek zsákmányolt egyenruhájukban. Előbb csak az egyik katona meredt rájuk. Lars arca láttán eltátotta a száját, a következő pillanatban felkiáltott.

Társai odafordultak. Két zsoldos azonnal kapcsolt: a terepjárók mögé vetették magukat a várható események elől.

Lars elsuhanó kése megnémította a kiáltozó katonát. Azután felugatott géppisztolya is. Samy sem késlekedett. Társaik a bokrok mögül támogatták őket.

A zsoldosok felbuktak még mielőtt kárt tehettek volna támadóikban. A dzsipek mögött lapuló kettő nem mozdult. Feszült vigyorral lesték az alkalmat, hogy a fák között bujkáló fegyveresek előmerészkedjenek, és ők lecsaphassanak rájuk.

Mély hang csattant a hátuk mögött: - Dobjátok el a mordályotokat!

Az egyik zsoldos villámgyorsan a hátára fordult, hogy leterítse a mögé settenkedett ellenfelet. Még meg sem pillantotta támadója tisztí uniformisát, máris kapott egy rúgást a csuklójára. Kiejtette kezéből a géppisztolyt. A következő láblendítés révén elveszítette tudatát is.

Társa sem járt jobban, őt a dzsip fölött valósággal átrepülő Gino kapta a kezébe. Fél perc múlva fegyvertelenül, zubbonya vállánál megragadva ballagott a fák felé. Nem tiltakozott, gondolván, hogy akkor könnyebben megússza.

A Kriplikommandó némán dolgozott. Levetköztették a foglyokat, összekötözték őket. Edu és Gino is egyenruhába bújt. A többi uniformist nem használhatták, de egyéb holmikban dűskálhattak.

Rövidesen felfegyverkezve beszállhattak a terepjárókba. Az elsőt a tisztí egyenruhás Ron Jar mellett ülő Edu vezette. Herval és Samy ült mellettük. A hátsó kocsiban Lars kormányzott, Gino szomszédságában. Tiria és Frey hátul gubbasztott, egyik hervadtabbán, mint a másik. Bajaikat az egyenruhák látványa tetézte. Frey különösen nehezen viselte a közelségüket.

Egyelőre nyugodtan száguldhattak az úton, senki nem tartóztatta fel őket. Fegyverek terén is jól álltak, a gyengélkedő Frey is örülhetett volna, hogy nem kell a vadonban gyalogolnia.

Herval gyötörte az elméjét. Nem egészen értette a történeteket, s bár részt vett az akcióban, csak azért tette, mert nem vágyott egy újabb verésre.

Ellenkezés nélküli működésében nem kis szerepet játszott Ron jelenléte.

A grizzly korábbi gyűlölete félelemmé laposodott. Ha a kapitány éjszakai megjelenésére gondolt, némi tisztelet ébredt benne. Ron meggyőződhetett róla, hogy valami defektje van, de nem azért volt-e elnéző és védte meg a társasággal szemben, mert megérti őt, azért esetleg, mivel hasonló titkokat őriz ő is? Ki tudja?

Nem lehetetlen, hogy Ron türelme számítást rejt. Ha defektjét felismerte, nem gyanakodott-e valami egyébre is? De igen, és erre épp ő, Herval adott okot. Többször kikelt Frey ellen, legutóbb le akarta puffantani. Korábban is elszólta magát. Megjegyzése pont Ron figyelmét kerülte volna el? Hiszen elköpte, hogy ők nem éli túl Freyt.

Herval hátán megfagyott az izzadság. Neki nem adtak egyenruhát sem! Civil, akár Frey és Tiria. Egyáltalán, hová mennek? A kapitány mélyen hallgat az elképzeléseiről.

Tulajdonképpen hogyan került Ron az örömlány házához? Lehet, hogy kihallgatta, amit ő a házigazdával tárgyalt? Herval ingadozott. Szabadságot ígértek neki. Egyedül neki. De ha a többieket megölik, miért éppén őt hagynák életben? Egy emberre feltétlenül szükségük van, egy elegendő ahhoz, hogy eljuttassa hozzájuk a filmet, s megölje Freyt. őt választották. De valóban megtartják-e a szavukat?

Ron az ölébe terített térkép tanulmányozásába merült. Hamarosan rájuk esteledik. A nagy találkozást holnapra kell halasztani. Minél közelebb értek a találka helyéhez, annál óvatosabbnak kell lenniük. Erre a gondolatra a kapitánynak jó oka volt: a tisztí egyenruha zsebében talált valami érdekeset, s bár a fekete-fehér nyomtatvány silány minőségű volt, attól még fel lehetett ismerni a felvételeken látható személyek arcát. Lars Frajt szemölcsös homloka, összes lobonca eltéveszthetetlen, Ginót esetleg el lehet cserélni valami helybélivel, de Tiriát annál kevésbé, hiszen hozzá hasonló jelenség odahaza sem gyakori, itt meg egyenesen kuriózum. Edu szőkesége, ártatlanul gyengéd arca elsikkadhat valahogy, akárcsak Samy jellegtelen vonásai.

Ron felidézte az őt ábrázoló felvételt, és mindjárt elismerte: lehet, hogy nem vagyok szépséges, de olyan jó echte Jar arcom van. Megnyúlt homloka fölött a hajfélsziget éppolyan jellegzetes és jól azonosítható, mint fodros felsőajka és határozott álla.

A fényképek mást is tudomására hoztak. Várják, sőt máris körözik őket, attól

tartva, hogy gyanút fogtak. Ha katonákba ütköznének, aligha juthatnának el a találkahelyig. Valószínűleg nyomban leterítenék őket.

De volt még egy felvétel. Nem, nem Hervalé. Ám így is heten szerepeltek a nyomtatványon: Predrog Frey volt a hetedik. Nem a közismert, a plakátokról letekintő szuggesztív-bozontos, hanem a szőrtelen Frey.

Ron hallgatott a felfedezéséről. Az útnak ezt a szakaszát jól ismerte néhány nappal ezelőttről. Megkísértette a vágy, hogy a házhoz hajtsanak, melyben az első éjszakát töltötték. Jobbat ki sem találhatna, ha mindenáron meg akar halni. Az első hely, ahol az ellenfél számít a felbukkanásukra.

Ron kószolhatta a szót: ellenfél. Nem találta éppen ehetetlennek, ám nem az a tényér sűtemény volt, amelyből többször is venne. Még egy apróság zavarta, de ha nem gondolt rá, egész tűrhetően érezte magát: kitervelte, mit tesz a közeljövőben, főként azért, hogy törlesszen az átejtésért. De ha mindezt ép bőrrel megússza, mi várható a távolabbi jövőben? Egy magafajta hol tudná kipihenni a fáradalmait? Vajon meddig kell még a többiekkel is számolnia? Egyelőre a sok lúd disznót győz elv értelmében együtt kell maradniuk. Hamarosan azonban az eddig széles ívben kikerült kérdést is fel kell boncolniuk. Talán már holnap. A zavaró igeidő egyelőre mehet a sutba.

Állig fegyverben, kedélyesen kocsikáznak. A zsákmányolt egyenruha ugyan a szélvédő fölött átsöprő szél jószándéka ellenére is zavaróan idegen szagú, egészen közönségesen, mezei vagy jari egyszerűséggel: bűdös. Ha a korábbi tulajdonos talán tetves nem is volt, az nyilvánvaló, hogy rühellt mosakodni.

Ron eltökélte, hogy alkalomadtán kölcsönkéri Tiria szappanát, és mámorító illatúvá suvickolja vele a csinos uniformist. Ha előbb nem sikerül tőle megszabadulnia. Ugyanis nem kedvelte ezt a szabásvonalat. A lovaglónadrágokra jellemző kövérített combész egykori rossz emlékű egyenruhák emlékét idézte fel benne. De mit kényeskedik? Jelenleg ő sem más: háborús bűnös. Legfeljebb manapság tapintatosan hallgatnak e cím meglétéről.

Egyáltalán: véget ért-e a második világháború? Mi egyéb folyik azóta is? Permanens világégés, ha tüzek csak apróbb-nagyobb góccokban izzanak is. Itt tett lakatot az agyára.

Hátradől, egy pillantással ellenőrizte társait és a másik kocsit. Oda sem nézve összehajtotta a térképet. Tekintetét a zöldellő tájon legettette. Talán éppen errefelé élnek a lépegető fák. Rengeteg légyökeret fejlesztenek, ezeket lefűrják a földbe, eredeti törzsüktől valamivel távolabb. A törzs elkorhad, a légyökeretek közelében új fejlődik. Ezt a folyamatot ismételve a fák az erdőben bandukolnak.

A gondolat néhány kilométeren át elszórakoztatta. Nem volna időszerű, hogy ő is légyökereteket növelessen? A törzs ugyanis korhadófélben van. A lépegető fákkal ellentétben talán éppen a gyökérzet hiánya miatt. Egy fa azt csinál, amit akar. Talán azt is tudja, merre tart. Ő viszont már aligha bújhat ki a bőréből.

Ron odaszólt Edunak, hogy hajtson rá a fák között felbukkant gidres-gödrös ösvényre. Hirtelen árnyak borultak föléjük és Ron Jar hadvezéri hangulata kialudt, mint a zsarátnok.

Megint megszokott műveletek következtek. Szivacs és takaró a földre, konzervétel, dobozos ital, a vadon neszei, patakcsobogás a távolban.

- Cserkészek, előre - morogta unottan Ron. - Ki jön tisztálkodni a holdvilág alá? Megörülök a saját penetrántól. - Levette zubbonyát és messzire eltartotta magától.

Tiria kivételesen nem Freyt ápolta. Egyenruhába bújt társait mustrálgatta az egyre vastagodó sötétségben. Végül fűtött és kijelentette: - Fogadni mernék, hogy agyafűrt lélekismerők tervezték ezeket a gúnyákat. Ennél férfiasabb, mi több: kanosabb holmikat aligha lehet kitalálni.

Ron összecsippentette a bugyrokot combja külső felén. Döbbenten meredt a

lányra: Komolyan beszél, madám? Te ezeket a daganatokat bujának találod?

- Mi több - felelte Tiria.

- Mi? Mi több? - nógatta Edu.

Nem kapott választ. Nem, mert a lány visszaült Frey mellé, hogy néhány tablettát helyezzen a nyelvére. Amint a gerilla lenyelte a gyógyszereket, hallania kellett a nővértől, hogy a patakhöz tartanak Ronnal. Kötözés előtt a betegnek mosakodnia kell.

Ron engedelmesen előre indult, Frey kényszeredetten követte. Tiria mögöttük lépdelt, de Edu sem tágitott a sarkukból. Amikor azonban Herval is csatlakozni óhajtott, Lars szelíden rászólt:

- A következő turnussal tartunk, baromarcú. Csüccs.

A grizzly nem vitatkozott. Visszaült a helyére, s azon tűnődött, ellenálljon-e a kísértésnek vagy ne álljon ellen. Mind gyakrabban pillantgatott abba az irányba, ahol Ron zsákja (benne a kazetták) hevert lehajítva.

Elemelhetné. Egy köpésnyire vannak a találkahelytől. Mielőtt még Ronék utolérnék, célnál lenne.

Nem jó. Nem jó, mert sötét van. Azért sem, mert Frey még él. Nem túlzottan, de mégis. És amilyen hatalmasra nőtt, megtermett hím, akár rendbe is jöhet. Még akkor is, ha dagadt lábbal, lázasan hurcolják vadonszerte. Még egy ellenérv akadt, az utolsó: ha ezeket feldühíti, s netán amazok is tervelnek ellene valamit, két tűz közé kerül. Enélkül is éppen elég meleg volt. Légy okos, Herval, nyugtatta magát. Mindig azzal kell jó viszonyba lenni, aki épp a hátad mögött lépked. Most ezekkel. Legalábbis reggelig.

Ron füstölgött magában. Tiria gondjaira bízta Freyt és félrevonult. Mintha nem fürödhetne mellettük vaksötétben teljes lelki nyugalommal. Amennyi fénnel a hold is hozzájárul ehhez a mulatsághoz, attól tévedésből Edut is lecsutakolhatná Frey helyett. Már-már úgy döntött, hogy kioldja Frey bilincseit, s rábízza a tisztálkodást, de meggondolta magát. Úgysem vihették túlzásba a mosakodást, mivel a patakmeder keskeny, a víz gyéren csordogáló volt. Jószerivel csak locsolgatták magukat. Végül pedig Ronnak magára kellett öltenie a zsákmányolt uniformist, mely mit sem veszített ellenszenves kipárolgásaiból. Ha viszont nem bújik bele, felfalják a vérszopók.

Ron szerét ejtette, hogy megszimatozza Edu gúnyját. Irigyen morogta: - A te palid sokkal kevésbé volt bűdös, mint az enyém.

- Mindig a más kertjében zöldőbb a fű - felelte Edu.

Visszaterelték Freyt a szivacshoz. Végignézték a sebkötözést egy zseblámpa sápadt fényköre mellett.

Herval is vetett egy pillantást a gerilla lábára, aztán elfordult és sercintett: - Ezt a légy is beköpte. Holnap kibújnak a nyűvek. De én nem cipelem.

- Ne cipeld - Samy is a sebet vizsgálta. - Amputáljuk.

Tiria hátranézett a válla fölött: - Nem tudnátok mással szórakozni? Amputálni való rajtatok is akad.

- Ne zaklassátok a nőrszöt - morogta Ron. - Ápol, nem látjátok?

- Ó, Tiria! - szavalta Edu. - Az ember szinte kedvet kap hozzá, hogy megsérüljön. Mit nem adnék, ha hasba lőnének, és te fognád vissza a beleimet, nehogy kiforduljanak.

- Úgy megfelel, ha a haslövést is tőlem kapod? - mosolygott a lány vészterhesen.

Lars szinte kíváncsiul megjegyezte: - Holnap lőni fognak rájuk. Hadd szórakozzanak, ha megkönnyebbülnek tőle.

Tiria elhúzta a száját: - Úgy mondod, mintha ez az eshetőség ránk nem vonatkozhatna. Predrog lába nagyon aggasztó. Nem látjátok?

- Nos - Ron megköszörülte a torkát. - Tegnap éjszakai nyugalmunk Herval miatt szenvedett csorbát. Aki ezután még alhatott volna, intenzív lelki életre ragadtatta magát a denevérek között. Most viszont pihenni fogunk, ha törik, ha

szakad. Ha reggel nyakig csipásan megyünk a csatába, fogvájót csinálnak belőlünk a katonák.

- Ron, enni lehetne a te hófehér lelkedről - suttogetta a lány.

- Ízlés dolga. Szívesebben látnék asztalt a tányérom és nem a konzervdobozom alatt. Feküdj. Lars örködik elsőnek. Utána Edu...

Míg utasításokat osztogatott, megbilincselte a fekvő Frey bokáit, majd magában halkán fohászkodva elrendezte rajta a takarókat. Ha a gerillaherceg csakugyan meghal a lázban, teljesítették a megbízást. De ne haljon meg. Ha életben marad, akkor sem mélyül el a barátságuk, szentigaz. De több hasznát veszik élve, mint holtan.

Predrog Frey maradt, mi volt: biztosíték.

Ő nem töprengett ezen az éjszakán. álma vészterhes volt, kábult. Lázörvények forgatták, át-átütött rajtik a fájdalom. Olykor felfogta homlokán egy kéz érintését.

Lars Frajt a gúlába rakott fegyverek közelében strázsált. Mint egy indiántábor. Szinte hiányolta a lónyerítést. De a terepjárók nem nyerítettek, s a géppisztolyok is arra vallanak: ez itt a civilizált huszadik század. A Föld nevű bolygó, rajta az ember nevű, értelmes lények.

Ez utóbbiak közül hét csaknem a lábai előtt hevert. Amint a szeme alkalmazkodott a sötétséghez, kivehette körvonalait. Az ott Ron, és aligha alszik. Meghitten heverészik Frey mellett, kit olykor öntudatlan mocorgásra bír a láz. Fejtől Edu, lábtól Samy, Frey túloldalán Tiria: ő sem alszik. Valamivel távolabb halkán horkol Herval, szomszédja Gino, aki csak addig nem ébred fel, míg a grizzly hortyogása el nem hallgat.

Lars elfordult, a környéket szemlélte. Levelek bólogattak, mozgolódásukkal ide-oda cseppentették a meg-megcsillanó holdfényt. A dzsipek kushadó állatokként lapultak, az egyikből olaj csepegett. Olykor valamelyik alkatrészt halkán pattant egyet, mintha a kocsik éltek és lélegeztek volna.

Lars nem ijedt meg a neszekről. A másnapot sem rettegte. Ő volt az egyetlen, aki azért állt az alpakkaöltönyös férfi zsoldjába, hogy teljen az idő. Jól emlékezett arra az éjszakára, amelyen az ellenség lecsapott rá és saját vérében, nyálában fűrésztötte, pontosan emlékezett. Bosszút fog állni, csak ki kell böjtölnie, míg megfélemedeznek róla. Nem érdemes belelovalnia magát a dühbe. Amit tervez, csakis hideg fejjel végrehajtható. Hűvös eltökéltséggel, kegyetlenül. Ez nem probléma.

Lars pontosan tudta, mire képes. Bár az elmúlt napokban ritkán hallatta hangját, megformálta véleményét az egész ügyről, társairól is. Hervalt a pokolba kívánta, de figyelembe vette Ron türelmét, melyről gyanította, hogy mögöttes szándékot takargat, számíttatót. Frey nem hatott rá, de kész volt elismerni, hogy a gerillavezető az a férfi, aki mindenképpen elkötelezettséget vált ki másokból, minden különösebb fáradozás nélkül: gyűlöletet vagy rokonszenvet. Ritkán marad körülötte langyos a levegő. Tiriát megfogta, ez tiszta sor. De nem maradt érintetlen Samy, Gino és Ron sem. Edu inkább ellene voksol, merő féltékenységből. Herval nyíltan gyűlöli, ez természetes reakció lehet, hiszen Frey pontosan az a férfimodell melyet a grizzly mindig is szeretett volna lemásolni, mígnem becsavarodott az erőlködéstől.

Tiria nem váltott ki viszolygást a nőgyűlölő Larsból. Talán azért nem, mert a lányban fel sem merült, hogy őt férfiként is számításba vegye. Lars azon kapta magát; szórakoztatja a lány. Az eltökéltsége például. Megtette, amivel megbízták, de vállalta a kijózanodást is. Mintha Frey sorsa jobban nyomasztotta volna, mint sajátja. Vállalta érte társai élceit csakúgy, mint Ron mind dühödtebb megjegyzéseit. Az sem kevésbé szórakoztatta Larsot, amit a lány és Ron művelt. Komoly meccs folyt köztük, és nem látszott kétségesnek, mi lesz a játék eredménye.

Lars szívesen megkérdezte volna valamennyiüktől, hogy mit terveznek a későbbiekre, de tudta, magától sosem fogja szóba hozni. Ha kérdeznék a

véleményét, azt javasolná, adjanak neveket azoknak, akik ide juttatták őket, majd fogjanak össze ellenük. Mit szólnának? Ebből a szemszögből is sorra vette az alvókat. Hervalt figyelmen kívül hagyta. Gino? Edu? Samy? Ron? Nem, kérdéseire legelőbb holnap ilyenkor remélhet választ.

Frey felnyögött, majd anélkül, hogy tudott volna magáról, megpróbált felülni. Ereje cserben hagyta. Visszarogyott a szivacsra és folytatta lázálmait valamelyikét.

Tiria megérintette a gerilla verítékes homlokát. Keze egy másik kézbe ütközött, az ellenkező oldal felől.

- Kisztihand, madám - morogta Ron és visszavonult. A nőrsz éber, ő alhat.

Lars elvigyorodott. Határozottan élvezte a kapitányt, azt is sejtve, hogy ami neki élvezet, Ronnak nem feltétlenül kéjmámor. Vannak emberek - kevesen -, akik saját magukkal jönnek ki a legnehezebben.

Csepp, mondta egy pötty olaj az egyik dzsip alatt. Megmoccant a levélszőnyeg: átsuhant rajta egy ragadozó. Egy madár motyogott valamit álmában az őrszem feje fölött, halk hangja szórakozott füttyülésként hatott.

Nem is túl messze állt már a csapda a számukra.

Nekik csak bele kellett sétálniuk.

HÁBORÚ

Mire pirkadatkor szedelőzködni kezdtek, Gino és Lars nem volt közöttük. Ron rendületlen nyugalommal borotválkozott. Mire végzett, eltűnt Samy is.

Tiria nem kérdezősködött. Rendbe tette gondozottját. Arca feszültnek látszott. Sebkitőzés közben tüntetően félrehajította a bilincset. Frey kábultan mozgolódott.

Ron végzett a szépítkezéssel. Odalépett a gerillához.

- Elboldogulnál egyedül egy darabig? - kérdezte. - Szükségem lesz Tiriára.

Frey nem válaszolt. Véreses szürke szeme megsötétült, mintha napok óta nem aludt volna. Görnyedten tartotta a hátát, de hiába, ettől nem látszott alacsonyabbnak.

Ron vállat vonva a zsákjába lökte a bilincset. Elővette a kocsiból a térképet, leszakította egy darabját és Frey kezébe adta. - Bejelöltem az utat, amerre indulnod kell. Nesze. - Ezután a gerilla nyakába akasztott egy géppisztolyt, nadrágja oldalzsebébe tört csúsztatott. Nem vette tudomásul Herval dühös horkantásait, Frey látható érdektelenségét. Zavartalanul folytatta: - Talán még ma utolérünk. Nem úgy festesz, mintha repülni tudnál. Ha mégsem találkozunk, azt teszel, amit akarsz. Ne feledkezz meg az ivásról és a gyógyszerekről. A nőrszöt egy darabig nélkülözned kell.

Tiriát meglepte a váratlan fordulat, jöllehet Ron már említette, hogy nem adja át a katonának Freyt, ez most kezdett hihetővé válni. A felfegyverzett gerilla mozdulatlanul hallgatta az utasításokat, bár inkább rosszullete miatt tűnt jámbornak, semmint meggyőződésből.

Ron Hervalhoz fordult. - Ül be a dzsipbe. Mi a másikkal megyünk, nem sokkal mögötted. Mit bámulsz?

- Hol vannak a többiek? Mi történik itt? - kérdezte vészjóslóan a grizzly.

Ron a motorháztetőre fektette zsákját. Szemlátomást elmélyülten rakosgatott, rendezgetett. Egy csomagot hajított a kocsni ülésére. Egy másikat a földre lökött, a lába mellé. Aztán Hervalra nézett és nyájasan így szólt:

- Nem azért jöttünk el otthonról, hogy itt kinyírassuk magunkat. Bármit is ígértek neked, Herval, csakis azért tették, mert mindünk közt te vagy a leghülyébb. Ne légy szerénytelen, ezt lásd be szépen. Nekik a kazetták kellene, nekünk a pénz és némi egérút. A film ott van melletted a zsákban. Elviszed nekik. Megmondod, hogy Frey szállíthatatlan: dögrováson van. Nyilván látni akarják majd, és te ajánljad fel, hogy odavezeted őket. A filmet elcseréled a pénzre, az iratokért cserében Freyt ígéred. Légy olyan határozott,

mint a nőkkel szoktál, ha emlékszel még. És ha még ezen a ponton is életben leszel, fordulj meg a kocsihoz, indulj el visszafelé. Ragaszkodj hozzá, hogy külön járgánnyal kísérenek. Most mondom: ha nem teszed, én ölök meg. Fenem rád a fogamat, mióta rámasztál a madámra.

Ron elfordult Hervaltól. Felkapta a cipője mellé hajított zsákot és Frey hátára akasztotta. Aztán vállon veregette a férfit.

- Nyomás. Nem kell könnyes búcsú, találkozunk még. Úgy nézem szükséged lesz ránk.

Frey szó nélkül elindult.

Tiria sápadtan figyelte, amint átvágott a keréknyomoktól gyötört ösvényen és eltűnt a fák között. Erősen sántított, bár hátulról kétségkívül daliásnak látszott, még így is.

Herval beharapta az ajkát és beült a terepjáróba. Maga mellé fektette a géppisztolyát, majd felkapta a zsákot és ellenőrizte a tartalmát. Ronnál sosem lehet tudni. Hátha mégsem a kazettát tette a csomagba. A grizzly megpillantotta a szögletes dobozt és kissé megnyugodott. Beindította a motort, ekkor azonban újra kiverte a víz. Ingujával megtörölte a homlokát.

Idegmozdulattal kioldotta a kéziféket. Sebességbe kapcsolta, majd hajszállal Tiria lába mellett kihajtott az útra és elsüvített.

Gino tépelődött, vajon honnan az égből tudta Ron, mi vár rájuk. Előéletében átélhetett egyet s mást, éppenséggel. Csakhogy ezzel elmulasztott dicsekedni. Gino nem haragudott érte. Nemcsak a löfegyverekre volt allergiás, kiütést kapott a dicsekvőktől is. Ebben a társaságban nem fenyegette viszketés.

Megközelítette a találka helyét. Nem látta, de jól tudta, ugyanezen fáradozik Lars és Samy is, más-más irányból. A tisztáson két terepjáró vesztegelt, néhány sátor álldogált. Álmos katonák lődörögtek a közelben. Tisztjuk rádióon tárgyalt valakivel, nyilván az ide vezető autópályán elhelyezett őrszemekkel. Az is lehet, hogy csak a tisztást környező ligetes dombokon megbújt fegyvereseinek éberségét ellenőrizte.

Ellenőrizd, gondolta a dombtetőn hasaló Gino. Itt vagyok a hátukban. Elforgította tekintetét a tiszt kurta alakjáról. A közelebb lévő személyekre koncentrált, a ligetben rejtőzködő katonákra. Nem kellett félnie, hogy tetteiért előveszi a roham. Észrevétlenül, feszült nyugalommal cikázott a fák között, pusztá kézzel dolgozott. Egyelőre nem is volt nehéz dolga, a lapító zsoldosok nem gyanakodtak és feltehetőleg később sem szándékoztak komolyan venni a várt idegeneket. Gondolták, elbírnak hat férfival és egy nővel. Az volt a parancsuk, hogy akadályozzák meg a kommandó szökését.

Gino leütött és megköttözött néhány fegyverest. Elrejtette őket a bozótban, fegyvereiket elhajigálta. Néhány tárat magához vett, bár erre nem kapott utasítást. Gyanította, hogy előrelátása később még jól jöhet. Aztán elhelyezkedett és várakozni kezdett.

Lars késsel dolgozott. Már akkor is érdemes volt idefáradnia, ha Ronék valamilyen okból letennének az akcióról. Ez a néhány katona bőven megérdemelte a sorsát, hiszen azért lapítottak a fák alatt, hogy az ő vérüket ontsák. Szemet szemért.

Samy megvárta, míg jelet kap két társától. Úgy rejtőzködött, hogy szükség esetén hozzáférjen a sátrak és a terepjárók környékén tartózkodó katonákhoz.

Herval semmit sem tudott az előkészületekről. Az úton hajtott a dzsippel, valóságos verejéktócsában ücsörgött. Nem sokkal később befordult egy völgybe. Elhúzott két terepjáró mellett. Szinte vacogtak a fogai izgalmában, de nem állították meg. Liget szegélyezte az útját. Egyik-másik domb elfogta a napot. Az út végén tisztásra érkezett. Lefékezett a sátrak közelében és ülve maradt a kocsihoz.

Ron lassan hajtott, szándékosan előnyt adott Hervalnak. Elhaladt az útszéli ellenőrzési pont mellett. Nem tartóztatták fel. Visszapillantójából még látta, amint a katonák egyike beleszól a rádiójába. Tarkója jó darabon át bizsergett még, mintha oda várta volna a golyókat. Persze, ha a grizzlyt továbbbengedték, őt is betessékelik az egérfogóba. Ron gyors pillantást vetett a mellette ülő, merev vonású Edura, majd a hátul gubbasztó Tiriára.

Amint a terepjáró eltűnt a visszapillantóból, levette lábát a gázzól. Szinte vánszorogtak.

A tiszt vigyorogva lépett Herval mellé.

- Maga Palmer? - kérdezte.

A grizzly bólintott és a kormányra könyökölt. - Előbb adja ide a pénzt. Addig nem tárgyalunk.

- Bölcs dolog az óvatosság - bólintott a tiszt. - Manapság senkiben sem bízhat az ember. Csakhogy rengeteg pénzről van szó.

- Mit gondol, a tökünket vakargattuk érte? - morgott Herval. Egyre inkább erősödött az az érzése, hogy Ronnak volt igaza. A kurva anyádat, gondolta a katona szeme közé pillantva. Aztán összeszedte magát és határozottan így szólt:

- Tegye le a pénzt. Addig egy szót sem. Amint látja, egyelőre kénytelen azt tenni, amit én mondok. Fokról fokra összehozzuk a dolgot.

A tiszt a háta mögé intett. Egy katona térült-fordult az egyik sátor és a kocsik között. Egy zsákot hajított Herval mellé az ülésre.

A tiszt megjegyezte: - Ezzel még egy lépést sem juthatnak előre. Nincsenek irataik.

- Majd lesznek - vigyorgott Herval. Beletűrt a zsákba. A bankjegyek valódinak látszottak és izgatón szép számban képviselték Bizánc emlékeztetét. Herval félretette kezdődő elragadtatottságát. Felkapta maga mellől a vízhatlan csomagot és átnyújtotta.

- Itt a film. Meg a magnó. Most pedig ültessenek kocsiba pár embert, készítsék elő az iratokat és jöjjenek utánam.

- Engem úgy tájékoztattak, hogy maga a mi emberünk, Palmer. Mit szórakozik? Ott van a pénz magánál. Hol vannak a társai? Hol van Frey?

- Rosszul tájékoztatták, tábornokom. Nem vagyok magukkal. Majd leszek, lélekben, ha jó messzire jutok innen. Egyébként beszéljünk komolyan. Frey döglődik, kénytelen érte menni, ő aligha tud idefáradni.

- Nem kell egy egész karaván - mosolygott a tiszt. - Elég, ha megmondja, hová küldjem az embereimet. Maradjon itt a pénzzel, amint elintéztük az ügyet, elmehet. Ha hétfelé osztja, már nem is olyan rengeteg a dohány, amennyinek első látásra tűnik. Gondolja meg.

- Lehet, hogy nem osztom hétfelé - vigyorgott Herval. - Nagyon lehet. De jobban szeretnék kettesben maradni ezzel a zsákkal. Itt nyomasztanak ezek a dombok körös-körül. Sejtí, ugye, hogy Frey nélkül kitörölheti a seggét a kazettákkal? Tehát?

A tiszt megigazította a sapkáját, hogy az ellenző elárnyékolja a szemét. Rágyújtott egy cigarettára. Amikor a gyufát lángra lobbantotta, kisujját eltartotta a többitől. A füstöt elfújta Herval füle mellett. Rövid ideig töprengett. Végül magához intett egy katonát és a kezébe adta a filmet tartalmazó csomagot. A zsoldos tisztelgett, beült az egyik terepjáróba és elsüvített az autótű irányába.

A tiszt lepöccintette a hamut a cigarettájáról. - A pénz valódi, ehhez semmi kétség sem férhet. De nem szeretném, ha a filmen Tom és Jerry kergetőzne.

- Sem Tom és Jerry, sem Donald kacsa. Predrog Frey van a filmen.

- Remélem - felelte a tiszt. Nyugodtan tovább pőfékelt.

Herval az órájára pillantott. - Ha nem érek vissza időben, a társaim nem várnak tovább. Elmennek. Freyvel együtt.

- Nem azt mondta, hogy Frey döglődik?

- Én nem blöffölhetek? - Herval úgy vélte, Ron elégedett lenne vele. Mivel nem valószínű, hogy valaha is találkoznak még, ezt soha nem tudhatja meg. Szinte elszorult a szíve erre a gondolatra. Bizony, ő le fog lépni a pénzzel együtt. Ron hálás lehet, amiért ennyit is segített neki.

A tiszt elhajította és eltaposta a csikket. Hosszú pillantást vetett Palmerre, aztán bólintott. Magához intett három embert, s beült a terepjárójába.

Herval fordultában tiszteletkört írt le a tisztáson. Megtapogatta a pénzeszsákot, alatta a géppisztolyt. Elégedett mosoly játszott a szája sarkában. A kocsi zötyögött vele az egyenetlen úton.

Alighogy eltűntek az úton veszteglő őrszemek szeme elől, a dzsip megállt. Ron és Edu futva elhagyta a kocsi környékét. Tiria magára maradt a hátsó ülésen. Napfény sziszegett a feje fölött, madarak rikoltoztak. Életlennek tetszett a szürke útsík, a lombok felől árnyékfoltok cirógatták. Nyugodt délelőtt volt.

Tiria rövid géppisztolysorozatot hallott: a fegyver csak nyikkant, hirtelen elhallgattatták. A lány beszívta a levegőt és sokáig benne tartotta a tüdejében. Keze ökölbe szorult, lehuny szemmel fohászkodott. Nehezen telt az idő. Hamarosan kénytelen volt újra lélegzetet venni.

Mintha motorzúgást hallott volna, az ellenkező irányból. Száz méterrel lejjebb, a bekötőútról terepjáró vágódott elő. Mire Tiria a fegyveréhez kapott, a dzsip elszáguldott a távolba. Egyetlen katona ült benne, csak a gázpedállal törődött, nem nézett hátra.

Tiria újra fohászkodott. Képzeletben ismét a sorozatot hallotta, és látni vélte társai holttestét. Ron és Edu váratlanul bukkant fel mellette. Bevágódtak az ülésre, sértetlenek és feszültek voltak. A terepjáró meglódult. Bekanyarodott az útra, ahonnan az imént a katona jött. Ron lassított, amikor a bokros mellett veszteglő kocsikhoz értek, de a katonák tüntetően ügyet sem vetettek rájuk. A dzsip újra fürgén nekiszaladt. Edu eleresztette görcsösen markolt fegyverét. Tiria nyakába akasztotta a géppisztolyt és ugráshoz készült. Ugyanezt tette Edu is. Amint kiértek a katonák látószögéből, kivetették magukat a kocsiból. Felpattantak és óvatosan rejtőzködve visszafelé indultak. A zsoldosokkal szemközt meglapulva látták, amint vezetőjük a rádióba szól, aztán int az embereinek, és azok elállják az utat terepjáróikkal.

Ron a két domb között letért az ösvényről. Megfordította a dzsipet, aztán otthagyta. Bevette magát a ligetbe.

Amint Herval, és nyomában a tiszt eltávozott a tisztásról, katonák rajzottak elő a fák közül. Mintha a föld alól jöttek volna, váratlanul benépesítették a tisztás környékét. Elmaradt a nagy kaland, de se baj. Az utóbbi időkben kijutott nekik bőven. Egyik-másik hiányolta valamelyik társát, de nem volt idejük egymást szölongatni. Követniük kellett tisztjuket, tehát a domb mögötti bozótban elrejtett, jól álcázott kocsijaik felé siettek. Az élen iparkodók érezték meg elsőként a kiömlő benzin jellegzetes szagát. Megszaporázták lépteiket.

A kocsikat takaró lombok alól előbb csak keskeny füstcsík szivárgott. Az egyik zsoldos észbe kapott. Figyelmeztető kiáltást hallatva a földre vetette magát.

A következő pillanatban robbanások hallatszottak. A kocsik tetejére hajigált gallyak a levegőbe emelkedtek, majd nedves leveleiket sziszegtetve visszazuhanak a máglyára. A levegőt átjárta és fojtóvá tette az égő gumi szaga. Fekete, kormos füstcsíkok kanyarogtak az élénkpiros lángok közül.

Herval lefékezett az út közepére fordított dzsipek előtt. Amikor jött, ugyanezek a katonák rá sem hederítettek. Most azonban roppant öntudatosan szegeztek rá fegyvereiket. Herval lázasan töprengett. Lehet, hogy mindenki átejtette őt? Mindenesre ő továbbra sem téveszti szem elől a pénzeszsákot.

A tiszt előrejött a kocsijából és megállt a grizzly mellett.

- Azt hiszem, megérkeztünk - közölte.

- Azt hiszem, én mutatom az utat és célját - morogta Herval.

- Megtaláljuk a többieket is, ne félj. Ha előbb el nem meséled, hogy merre keressük őket. Tényleg azt gondoltad: mi vagyunk a hülyék?

Herval két ujjá közé csipentette az orra alatt növekedő vadhúst és egy mozdulattal leszakította a bőréről. Aztán ujjá külső felével letörölte a kiserkenő vért és elvigyorodott: - Takarítsa el innen a kordont, tábornokom. Ne feledje, Predrog Frey még nincs a kezükben, és ha gorombaságokra készülődnek, a gerilla hazatér népéhez és sajtóértekezletet fog tartani. Sejti, miről?

- Három társad itt bujkál valahol, tudom. Nemrég hajtottak erre.

- Tudsz számolni? Freyjel együtt még akkor is négyen vannak. Valahol.

- Nyugodtan rám bízhatod - mosolygott a tiszt. Éppen a zsákért nyúlt volna, amikor meghallotta a robbanásokat. Előbb megdöbbsent, aztán elvigyorodott. Visszahúzta a kezét, aztán intett az úton állóknak, hogy húzódjanak félre.

Felemelte a hangját: - Úy rémlik, elkapták a társaidat. A túlerő, tudod? Nos, oké, ülj vissza és vezess el Freyhez.

Herval azt akarta morogni, hogy ki sem szállt még, ám ekkor golyózápor eredt el a bokrok közül. A dzsipek körül mozgolódó zsoldosok némelyike sikoltva összeesett.

Herval végigvágta magát az ülésen, mielőtt még saját társai eltalálják. Amikor a hátára fordulva visszapillantott, látta az égbolt egy darabját. Aztán a kocsiajtóba kapaszkodó tiszt lassan elernyedő lecsúszó kezét is megpillantotta, majd elvesztette szem elől. A grizzly egyelőre fekvé maradt. Hallgatta a körülötte száguldozó golyók robajlását, füttyülését.

Edu és Tiria a bal oldali bokrok között váltogatta a helyét. fűgén ugrándoztak és szünet nélkül ontották a tüzet fegyvereikből. Ron a másik oldalon lapult, ő csak akkor lőtt, ha szükségesnek látszott. Így is volt dolga bőven. Egy katona az egyik dzsip hátulja mögé húzódkva célba vette Edut. Ron lövése leterítette a zsoldost, mielőtt az meghúzza volna a ravaszt.

Herval kivette maga alól a géppisztolyt. Óvatosan kilesett a szélvédő mögül. Mintha csillapodott volna a golyózápor. Látta, hogy nem kerülheti ki a keresztbe állított dzsipeket: át kell szállnia a legelsőbe. Megragadta a pénzt tartalmazó zsákot. Sebesültek, hullák heverték körülötte. Nem szánta őket, ezek akarták meggyilkolni őt.

Herval kilökte a kocsiajtót. Vállára akasztotta a zsákot és megmarkolta géppisztolyát. A letépett vadhús helye egyre vérzett a szája fölött. Nyelve hegyével izlelgette a saját vérért.

Samy célba vette a felrobbant kocsik közelében megzavarodottan futkosó katonákat. Lövöldözéséhez Lars csatlakozott. Sikerül fokozniuk a pánikot. A zsoldosok megpróbálták viszonyozni a tüzet, de egymáson tiporva fedezékbe sem húzódkhattak. Kiszolgáltatottan heverték a tisztás közepén. Szinte csak találmra lövöldöztek. Egyik-másik megkísérelt elillanni, csekély sikerrel.

Gino Samy közelébe surrant. Éppen jókor, mert Samy dühösen lehajította kiürült géppisztolyát és azon töprengett, hogyan jusson vissza az útra. Úgy festett, élve nemigen kerül ki innen. Gino a kezébe nyomta saját fegyverét, majd a zsebébe gyömöszölt néhány tartalék tárat. Aztán az elhajított géppisztoly után tapogatózott, de mivel a katonák kezdtek észhez térni, lövések dörögtek. Egy sorozat valósággal feltúrta a földet Gino keze előtt. Felkapta a fegyvert, kitépte belőle az üres tárat, újat lökött a helyére. Visszahúzódott, hogy megközelítse Larsot.

Samy ugyan fedezte az útját, de közben maga is visszavonulni készült. Lars felől szórványos pisztolylövések hallatszottak, nyilván az ő géppisztolya is kiürült.

A tisztáson heverő katonák kihasználták a kínálkozó alkalmat. Néhányan bevetették magukat a közeli bokrokba. Magukkal vitték elesett társaik fegyvereit is.

Gino futtában megfordult és tüzet nyitott. Lekaszált pár futó alakot, végigsepert egy bokor levelein. Aztán meggörnyedve szaladt tovább. Még nem ért Lars mellé, de fél kézzel odahajított neki néhány tartalék tárat. Aztán lekuporodott és újra lőtt.
Lépésről lépésre vonultak vissza.

Herval átült a terepjáróba és beindította a motort. Az út felé fordította a kocsit, majd rálépett a fékre és hátrafordult az ülésen. Jól tudta, hogy a környékbeli bokrok löni fognak, ha azt gondolják, hogy ő elillanni készül. Márpedig az a győztes, aki előbb nyit tüzet.

- Kapitány! - kiáltotta Herval egy bozót felé, amely mögött Ront sejtette. Ron Jar előlépett és lassan elindult a dzsip felé. A földön heverő katonákra figyelt, mintha nem tudná, merről fenyegeti a vész.

- Gyere már - sürgette Herval. Hulla jól csináltuk. Itt a nagy dohány. Hívd a többieket is.

- Csak Edu van itt - felelte Ron. Óvatosan átlépett egy szőke zsoldos mozdulatlan teste fölött, majd körülnézett, mintha Jellicet várná.

Edu nem várakoztatta meg. Előbújt a bokrokból és elindult a kocsi felé. Hátról közeledett.

Herval csak arra várt, hogy Edu egyvonalba érjen Ronnal. Combja mellett nyugtatott markában szorosan markolta a géppisztolyt, ott hevert mellette a zsák pénz. Még mindig vérzett a seb az orra alatt. Nyelve hegyével megérintette. Összehúzott szemöldöke alól feszülten figyelte a közeledőket. Még, csalta őket gondolatban, gyertek még közelebb, még, még. Ujja ráfeszült a ravaszra.

Megőrültek, sóhajtották a bokrok mögött lapuló Tiria gyanútlan társait figyelve. Úgy baktatnak Herval felé, mintha nem sejtene, mire készül a grizzly. Dehogynem sejtik! Ron ezért nem hívta őt. Ron őrá bízta az életét.

Herval mutatójára rátapadt az elsütőbillentyűre. Váratlanul felrántott kezében előremeredt a fegyver csöve, Ronnal és Eduval egy vonalban. Egyetlen lövés hallatszott.

Herval összerándult. Géppisztolya magasba lendült, majd a hátsó ülésre hullott. Az átlőtt homlokú grizzly hátraszegte a fejét, mintha megkövült pillantásával a kocsi hátuljába akarna nézni. Tiria előugrott. Eltette a pisztolyt és az ajtóhoz lépett. Megragadta Hervalt és szó nélkül kifordította az útra. Aztán beült a helyére, s megvárta Ronékat.

Samy eljutott a kocsihoz, melyet a kapitány rejtett a két domb közé. Láta, hogy Lars és Gino hanyatt-homlok rohan felé. Hátra-hátrarántották a fejüket, de teljes volt a csend. Sorban beugráltak Samy mögé, majd az ölükbe eresztették fegyverüket. Amikor a kocsi megugrott, Gino az ajkát harapdálva hátratámasztotta a fejét.

Egyetlen sorozat hallatszott.

Lars azon nyomban viszonzta, jószerivel vaktában.

Az átlőtt abroncsú dzsip csaknem kormányozhatatlanná vált. Bukdácsolva menekült előre, Samy a nyakába húzta a fejét és feszülten leste az utat. Markolta a kormányt, imádkozott.

Lars a hátsó ülésen kuporgott, Gino is szorította a géppisztolyát. Több lövést nem hallottak.

A terepjáró keserves bakugrásokkal vergődött Ronék közelébe, Samyék sorsára hagyták szétlőtt abroncsú kocsijukat, és szélesebben elfoglaltak egy gazdátlan dzsipeket. Szó nélkül hajtottak az útra egymás nyomában.

Tisztában voltak vele, hogy nem sok előnyre tettek szert. De a vadonban, ahol botorkáltak, az üldözők sem közlekedhettek gyorsvasúton, nekik is gyalogolniuk kellett. Ez a tény némi eséllyel kecsegtette a Kriplikommandót. Talán sikerül

átvergődniük a napról-napra változó határon. Hamarosan esetleg kifújhatják magukat.

De Frey nélkül nem mehetnek a felkelők területére. Előbb mindenképpen meg kell keresniük a magányosan bolyongó gerillát. Szó nélkül bandukoltak egymás nyomában. Tiria az élen lépkedő Lars mögött haladt, vele együtt kutatót Frey után, Gino zárta a sort és inkább hátrafelé fülelt, mintha máris az üldözők közeledésétől tartana.

Zokszó nélkül cipelték fegyvereiket és a zsákmányolt tárákat egyéb holmijaikkal együtt, tudván, hogy még nagy hasznukat vehetik. Pihenésről egyelőre szó sem lehetett, de legfeljebb csak Edu füstölgött magában a kíméletlen iram miatt.

Ron a lány mögött lépdelt. Jari természete ezúttal cserben hagyta. Máskor feltétlenül feldobta volna, hogy nem valamelyik férfitársát, hanem női domborművet szemlélhet az egyhangú úton. Most azonban eltöltötték gondolatai. Semmiféle diadalt nem érzett. Frey sorsa aggasztotta, közel annyira, mint a sajátja és társaié.

Ebből kiverelkedték magukat, hihetetlen módon. Szert tettek egy zsák pénzre: a gerillavezető vérdíjára. Herval halott, s nem csatában hullott el, de nem ám. Ron utólag már elég hajmeresztőnek találta a saját vakmerőségét (még inkább: könnyelműségét), amikor tisztában lévén Herval gyilkos szándékaival, szemrebbenés nélkül előlépett s előszólította Edut is. Tiria szerencsére szavak nélkül is értette, mit remél tőle. A grizzly végre kiprovokálta járandóságát.

Előbb a Freyre bízott géppisztolyt találták meg. Tiria bukkan rá, az általuk rótt úttól néhány lépésnyire, rejtély, miképpen. Mintha mágnes vonzotta volna oda. Szó nélkül a vállára akasztotta a fegyvert és tovább lépkedett. Ha Frey elvesztette, ereje végén járhatott.

Tiria felidézte magában a férfi magas, erős alakját. Elképzelte a napokkal (évekkel?) korábbi estén, a gerillatáborban, szék hátára fűzött karjával, anyagul kinyújtott lábával, teljesen gyanútlanul. Akkor még jóval kevesebb kétség motoszkált a lányban. De a kétségek napról napra gyarapodtak. Ismerd meg magad! Irány a dzsungel, emberéletek, Kripli-tours! Nem sok kedve volt hozzá, Tiria mégis elmosolyodott. Vajon a természet változásával az arc és az alkat érintetlen marad?

Egy lajhár lopta a napot a fejük felett. Irigyen nézték, amikor elballagtak alatta. Ron halkan üdvözölte az egykedvűen csüggeszkedő állatot, s megkérdezte, nem látta-e a gerilla urat. A lajhár észvesztő nyugalommal ölelte az ágot és nem felelt. Ron bocsánatot kért a zavarásért és tovább bandukolt. Úgy döntött, bármit hozzon is a következő óra, s ha lesznek még: a napok, nem engedi el magát. Soha életében nem gondolt ennyit halandó voltára, mint mostanában. Ez érthető is. De vajon miért zavarja még az öregedés elkerülhetetlen volta is?

Mindjárt más szemmel nézte Tiria fenekét. Valami rémlett, hogy Herval kicsinyellte. A grizzly számos hibája mellett még vaksi is volt. A szóban forgó fenék kellemesen, izmosan domborodott, de bárhova nézett Ron, mindenütt érdekességet fedezett fel: hosszú láb, vékony derék és a csípő szélességével vetekedő váll. Ráadásul a lány hajszíne remekül érvényesül a zöld környezetben. A felsoroltak viszont feltehetően a Frey iránti aggodalommal vannak átítatva, tehát a továbbiakban is csak látványossággként szolgálnak, akár a múzeumi tárgyak, melyek szemlélhetők, de érintésük ellenjavalt.

Ekkor Tiria váratlanul megtorpant, és a szórakozott kapitány nekiütközött. Mielőtt szabódni kezdett volna, a lány bevette magát a sűrűbe. Szótlánul követték.

Frey lehorgasztott fejjel ült egy fa tövében, a zsák ott hevert a lábai mellett. Ernyedt kezében konzervital üres dobozát tartotta. Mellkasa úgy süllyedt-emelkedett, mintha hárommannyi levegőt igényelne, mint rendesen. Élő ember benyomását keltette, mégsem volt vidám látnivaló, mintha a léleknek már hálni sem lenne kedve benne.

Tiria megtapogatta a férfi homlokát, aztán letérdelt kinyújtott lába mellett. Felhasította rajta a nadrágot és felnyögött. Frey combján megfeszült és vörösbe játszott a bőr. A sebből szürkés-zöldes váladék szivárgott, bogarak nyalakodtak belőle.

Ron előbb a gerilla zsebébe nyúlt és kihúzta a leszakított térképdarabot.

Csak ezután nézett hátra a válla fölött: - A közelben találunk vizet.

Odavisszük. Gyere, Samy, kapjuk fel az óriást. A madám lelőtte a teherhordót.

Tiria nem válaszolt. Száját harapdálva lépdelt előttük. ágakat hártott el az útjukból. Vitte az üres konzervdobozt is, nem kérdezte, miért nyomta Ron a kezébe.

A vízparton lefektették Freyt. Gino és Lars elvonult örködni. Kissé

eltávolodtak a patak közeléből, hogy a csobogás ne zavarja őket a fülelésben.

Samy körülményesen tüzet rakott. Füst marta a szemüket, és Ron halkan morgott valamit arról, hogy most ide akarják-e csalogatni a katonákat vagy sem. Aztán ráparancsolt Tiriára, hogy próbáljon lelket verni a barátjába, legalább annyit, hogy megithassák, mégpedig alaposan. Míg a lány a fejjel vesződött, Ron a lábat vette szemügyre. Nem voltak berendezkedve amputációra, ez nyilvánvalónak látszott.

Ron előszedegette rejtélyes dobozait és vízhatlan zsákjait. Feláldozta hernyózöld törülközőjét, az egyetlen. Magában átkozódva fertőtlenítette kését a tűz fölött, lélekben rálegyintett. Aztán lemosogatta a sebet és néhány metszést ejtett körülötte. Végül kinyomkodta az összegyülemlett váladékot. Réges rég felfordult a gyomra, de a váladék még mindig bőven jött a sebből és a metszésekből.

A konzervdobozban felforrt a víz. Ron rálocsolta a törülközőre, Edu újra megtöltötte a dobozt, aztán még néhányszor, amíg Ron úgy vélte, elég lesz. Hintőport szórt a sebekre, aztán ráborította a törülközőt. Ennek tetejére egy széthasított vízhatlan zsákot helyezett, elmormolt pár varázsigt és átkötötte a csomagot.

Tiria időnként lepillantott Ron működésének színhelyére és azzal vigasztalta magát, hogy olykor azért a sámánoknak is sikerülni szokott a hókuszpókusszal kísért primitív műtét.

Frey arca meg-megrándult. Homlokáról már nem gyöngyözött, inkább ömlött e veríték. Mindenesetre megitta, amit Tiria belédiktált, ha mindjárt ki is izzadta.

Ron még nem végzett. Sűrű fehér masszát, oldott-szívott egy fecskendőbe majd a gerilla combjába nyomta. - Pár falatot leküldhetnél a torkodon - bízta Freyt, miközben a fájdalmas injekcióval feszegette combizmait.

- Mit nyomsz belém? Gipszet vagy betont?

- Majd meglátjuk, ha megkötött. Tiria segít enni.

- Nem vagyok éhes - ingatta a fejét Frey.

- Na és? A gyógyszerek miatt kell enned. Meg kell ágyaznod nekik néhány falattal, annyi ugyanis nincs, hogy kihányhasd őket.

- Miért nem küldöd étterembe? - kérdezte Tiria fojtott hangon.

- Nem tudom, melyik konyhát kedveli jobban - morogta Ron. Felbontott egy konzervet és a lány kezébe nyomta a dobozt. - Próbálgassa, madám. Egy kanállal a maga kedvéért, egy kanálkával talán az enyéért. Vegye sorra valamennyiünket, kegyeletből kínáljon egy falást Herval Palmer lelki üdvéért is. És ne dühöngjön, azzal nem segít.

- Nem rád vagyok dühös - felelte a lány. Frey nyelvére tett egy kanálnyi ételt, s megvárta, míg lenyeli.

- Tudok segíteni rajtad? - kérdezte Ron.

Tiria újabb falatot helyezett a gerilla szájába, aztán a kapitányra mosolygott. - Valami nagy-nagy csodát kéne tenned.

- Semmi az egész - felelte könnyedén a férfi. - Harminc éve elmúlt már, hogy nekiveselkedtem.

- Épp ideje, hogy megtegyed - vélte Frey. Mintha kissé megkönnyebbült volna. Elfogadott még néhány falat ételt, majd eltolta Tiria kezét. Lenyelte a tablettákat, hosszú kortyokkal ivott utánuk. Aztán megélénkülő tekintettel végignézett a társaságon.

- Most következik a visszaút? - kérdezte fanyarul.

- Mondjuk úgy: a szánom-bánom. Egész nap a kazettát hurcoltad, az eredetit - közölte a kapitány. - A katonáké a másolat. A hamisítvány két napon belül adásba kerül. És ha megérjük, diadaluk tetőpontján megadjuk nekik a választ.

- Hajlandó vagy megbízóid ellen vallani?

- Úgy látod, hogy nem tartozom nekik más egyébbel? - Ron fintorgott: - Nem mondom, nekik köszönhetjük, hogy gazdagok vagyunk. Fejenként ötvenezer ütötte a markunkat.

Frey elhúzta a száját: - Jól megfizetik, hogy lassú kínhalállal öltök meg engem. Mégis, egyetlen kiló tiszta porért többet kapnátok.

Ron vállat vont: - Hiába, te csak ennyit érsz.

- Háromszázötvenezer - méricskelt Frey. Elvigyorodott: - Jelen pillanatban változatlanul kényedre-kedvedre bánhatsz velem. De mi lesz később?

Ron megdörzsölte az állát. - Később természetesen te lehetsz a boss. Ez a kijelentés persze roppant könnyelműen hangzik itt, a dzsungel közepén. A katonák elénk vághatnak, bekeríthetnek, szétbombázzhatnak, lenyakazhatnak.

Frey bólintott. Úgy látszott, kifárasztotta a beszéd. Behunyta a szemét, tenyerét a homlokára simuló női kézre szorította.

- Szép gerillapár lesztok - gyönyörködött bennük Ron Jar.

- Te pedig csodás kínai leszel csakhamar. Besárgulsz az epédtől - vágott vissza Tiria. - Fogadni mernék, azon töröd a fejed, hogyan kereshetnél még egyszer ennyit az ügyn.

Ron a fejét ingatta: - Tévedsz. Egy rókának hét bőre van. - Vállon veregette Freyt és elsétált a közelből. Amikor már nem láthatták, nem erőltette tovább a szívbeli derűt. Ha hajtóvadászatot rendeznek ellenük, nem jutnak messzire. Márpedig miért ne rendeznék? Hány hétig szervezték az akciót, amelyet ők most felborítottak? Leterítették egy rakás zsoldost, elvitték a pénzt, s mindennek tetejében élnek: tehát beszélhetnek.

Ezt egyébként meg is teszik, szögezte le magában Ron. Mit szépítgesse? A kellenél jobban felháborította a csapda, melybe betessékelték. És még nem szabadult ki. Mind dühösebb, főként azért, mert sejtelmes sincs, mi lesz akkor, ha mindezt maga mögött tudhatja. Abszolúte földönfutóvá válnak. Ötvenezer legfeljebb akkor érdekes összeg, ha az embernek egyébként minden egyebe megvan. Annak, akit mindenből kiforgattak, ez vajmi keveset ér.

Újra megütötte az orrát az idegen uniformisból párálló szag. Egész nap eszébe sem jutott. Na persze, volt egyéb elfoglaltsága. Ha nem ilyen gyanakvóak, régen merev hullák lennének. Még a bájos nőrsz is. Ha kis pályamódosítással is, de Tiria hamarosan visszakerül a kiindulási helyzetbe. Eszményi gerilla válik belőle.

Mi lesz a többiekkel?

Mi lesz veled, Ron Jar? Volt egy város, ezernyi utcáját a tenyered szintjén ismerted. Volt egy lakásod, ahol üres óráidban elszopogattál egy pohár whiskyt, zenét hallgattál, esetleg aktuális bűneseted megoldásán törted a fejed. Valaha volt egy feleséged, aki ha rosszkedvűen is, de gondoskodott rólad, ám te nem mutattál elegendő hálát iránta, tehát összecsomagolt. Utána voltak nők, de nem azért jártak fel a lakásodra, hogy letöröljék a port, elrakják utánad a széthajigált ruhadarabokat. Volt néhány ismerősöd, közeliek is, amolyan majdnem-barátok. Mindenesetre mindez itt és most, már-már vagyonnak tűnik. Viszont most van ötven rongyod, s ha Herval részét is elosztod, az annyi, mint ... Majdnem hatvan.

Az örök gyanakvónak beugrott valami egészen új, váratlan kérdés. Csakhogy ezt itt aligha tisztázhatja, ebben nem segíthet senki. Egyetlen személy felelhet

rá: Bata Banks, az egykori évfolyamtárs, a fényes karriert befutott államhivatalnok.
Ezért a válaszáért haza kell menni.

Frey aludt. Tiria nem moccan el a közeléből. A lázverítéket szárítgatta, itatgatta a bőréről. Időnként megtudakolta Rontól, hogy meddig szándékozik a beteg lábán hagyni a pára kötést, amely már régen nem párolog, hanem gőzölög, s hamarosan füstölni fog.

Ron nem válaszolt, türelmes ember lévén.

Edu nem volt ilyen jóra való természetű. Egy idő után felcsattant. - Az idegeimre megy a gerilla. Esküszöm, rögtön lelövöm, hogy csend legyen végre.

- Miért nem alszotok? - sóhajtott a fáradtan Samy.

- Mert nem hagy. Mert sópánkodik. Mert ott fog ülni egész éjjel és aggódni fog - sorolta Edu az érveit.

- Mert ha meghal: én öltem meg - felelte Tiria keserűen.

- Érdekes, Herval a szemem láttára lőtted főbe és egy szemernyi sem bánt érte a lelkiismeret.

- De bánt. Várhattam volna tíz másodpercet. Ennyi elég is lett volna, hogy agyonlőjön benneteket.

- Bőségesen - szólt hozzá Ron.

Tiria a kapitány felé fordult a sötétben. - Ha már szóba került, hadd kérdezzek tőled valamit. Tudtad, hogy Herval meg akar pattanni a pénzzel és megpróbál megölni benneteket?

Ron a fogai között szúrta a levegőt: - Ki ne tudta volna?

- Merész vagy - bólintott Tiria.

- Hát még emlékszel, az első este bejelentetted igényedet Hervalra. A tied lett.

Tiria nem szólt semmit.

Gino halkan megjegyezte: - Kemény nap volt ez a mai.

- Az. - Ron magára húzta a takarót és hátára feküdt a szivacson. - Főleg neked. Feltűnt már, hogy késik a rohamod?

- Tényleg, Gino - suttogta Tiria. - Lőttél a zsoldosokra.

- Lőttem - hűledezett Gino. - Ti értitek ezt?

Mivel senki nem felelt, sorban elszenderedtek.

Elsőként Lars őrizte álmukat, utána Ron. Amikor a hajnal első fénye besatírozta a messzeségben az égboltot, a kapitány lekuporodott Frey mellett és lebontotta lábáról a pára kötést. Nem jött meg az étvágy attól, amit hernyózöld törülközőjében talált. Viszont a gerilla combja visszanyerte eredeti méretét, s ha idővel szivacsos állaga is megszűnik, feltehetően egykor egészséges színe is visszatér.

Ron megint a nagymama szép emléké műszereihez folyamodott, melyektől bármely hivatásszerető sebészorvos meghasonlott volna. Egyik dobozkájából szárított lapulevélre emlékeztető növényt szedett elő és lefedte vele a sebeket. Erre gézlapot terített, majd az egészet leragasztotta, méteres csíkokkal. Mintha nem érdekelné, mit fog szólni az áldozat, amikor a tapasztokat a szőrzetével együtt nyúzzák le róla, mivel másként nem lehet.

Ezután Ron nyomban eltüntette a törülközőt, bár kissé sajnálta, nem lévén több. Ennek ellenére elképzelhetetlennek tartotta, hogy valaha is rendeltetésszerűen használhatná. Tehát túltette magát a veszteségen, egyben azt is kívánva: soha ne érje ennél nagyobb károsodás. Ha már itt tartott, utánanézett, megvan-e még a pénz. Mindent rendben talált.

Frey zokszó nélkül fogadta a frissen kevert gipszre emlékeztető injekciót, elrágcsált néhány nyirkos keksz és bevette a gyógyszereit is.

Ron megdicsérte a derék lábadozót, majd ébresztőt rendelt el. Alig tíz perc múlva úton voltak. Lars és Gino előttük, olykor mellettük járt, gyakran előfordult, hogy nem is látták őket. Frey a kapitány egyetlen váltás nadrágját

viselte, mivel az övét a mind feljebb terjedő gyulladás miatt a napok során egyre kurtábbra hasogatták, és reggel arra ébredt, hogy a másik nadrágszára is megrövidült, bár ez az injekciók könnyebb beadhatósága miatt szenvedte el a megcsonkítást. Ron tehát nagyot sóhajtva átengedte a gerillának egyetlen és egyben kedvenc vászon nadrágját, ő pedig maradt a tiszti buggyosban. Ha egyszer férfias!

Tiria felváltva gyönyörködhetett az előtte bandukoló két férfiban. Ronnak valóban előnyösen állt a tiszti uniformis, különösen, amióta a vajákos nagymama hókuszpókuszaival meggyógyította Freyt. Sőt, Tiria szerint Ronnak az sem állt rosszul, hogy Herval nincs már közöttük, és a Kriplikommandó arra tart, amerre. Ron, bár sejtelve sem volt róla, egyetlen éjszaka leforgása alatt gyönyörűvé vált. Arra pedig végképp nem mert volna gondolni, hogy Tiria szemében már kezdetől rendelkezett némi charme-mal.

Frey eleinte jól bírta a gyötrelmes gyalogtúrát, de néhány óra múltával szemlátomást lankadni kezdett, mintha most kellene fizetnie a gyors javulásért. Ennek ellenére nem panaszkodott, jóllehet a sérült lábán viselt cipőt percről percre szorosabbnak és súlyosabbnak érezte.

Időről időre helikopterzúgás hallatszott a fák fölött, valahol a nagyon messzi távolban mintha harci zajok keltek volna, de az is lehet, csak képzelődtek. Mindenesetre óvatosabban haladtak, folyvást fürkészve, hallgatózva. Túrájuk mind nehezebbé vált. Emelkedők és lejtők váltakoztak egymással, s bár a növényzet kissé gyérült, alig világosodott meg körülöttük az erdő. A hemzsegető rovarok, hangyák, bogarak, egyéb lények jelenlétét lassan megszokták, s kezdeti viszolygásuk fásultsággá lanyhult. Ha félrehajtottak egy leveles ágat, indaszövevényt, pókok, százlábúak potyogtak a ruhájukra. Parányi kígyók, gyíkok siklottak tova. Minden lépésnél felbolydult körülöttük a rejtett élet. Nem sokat törődtek vele, arra pedig gondolni sem akartak, hogy egy újabb kígyómarással szemben tehetetlenek lennének.

Amikor Tiria látta, hogy Frey szinte felbukik a kimerültségtől, határozottan kijelentette: - Pihenünk néhány percig.

Senki nem vitatkozott vele. Megtorpantak, leengedték a vállukról a zsákokat. Letelepedtek a földre, Frey elnyúlt a lábuknál.

Lars megállt Ron mellett: - Talán időszerű a kérdés: komolyan gondolod, hogy visszavisszük Freyt?

- Gondolj bele. Feltételezik ezt a katonák, és éppen rólunk? Aligha. Így hát feltehetően ezerfelé keresnek bennünket, de éppen ezen az útvonalon nem. Vélhetik, hogy megkísérlünk átszökni a határon, esetleg a tenger felé próbálkozunk.

- Nem egészen a kérdésre feleltél - figyelmeztetett halkan Lars.

- Dehogynem. Miért nem figyelsz? Ha már másfelé nem mehetünk, muszáj vinnünk Freyt, abban a reményben, hogy a gerillák között hasznát vesszük. És ha így áll a helyzet, miért szavaljak arról, hogy könnyebb szívvel halok meg, ha nem hagyom szét a dzsungelben a gerillaherceget.

- Te azt gondolod, hogy hálás lesz?

- Dehogy gondolom. Te hálás lennél? De talán értékelni tudja a "megbánásunkat".

Lars elfintorodott. Letépte egy cserje egyik levelét és megtörölte a nadrágjában, majd a fogai közé harapta. Megpuhította, kiszívta nedvét, aztán kiköpte a rostmaradékot. Ronra pillantott. - Ami engem illet: haza akarok menni. Elhatározásom nem újkeletű. Ha ebben Frey akadályt jelent, szemrebbenés nélkül végzek vele. Ehhez mit szólsz?

Ron megsimogatta az állát és elvigyorodott: - Halkabban fenyegetőzz, mert a madám meghallja. Te nem láttad Herval átlőtt homlokát. Nos. Ha még nem értek utól bennünket, az csak azt jelenti, hogy másfelé keresnek. Egyelőre tehát lélegzethez jutottunk. Frey valószínűleg megemészthetetlennek találja a megtérésünket. Nem hülye, tudja, ha minden a megállapodás szerint történt

volna: halott lenne. Nem így esett, de nyilván nem érzi magát a lekötelezettünknek. Mindannyian a bőrünket mentjük, vele együtt. Így hát hajlandó együttműködni velünk. De nem csak a pusztá létéről van szó. A videokazetta révén helyreállíthatja megingatott és jelenleg is ingatag renoméját. Szüksége van ránk.

Ron nem tévedett: Tiria hallotta a beszélgetést. Csatlakozott: - Mennyit szándékozol kérni a filmért? Hát a vallomásodért?

- Mintha a te bukszád lenne veszélyben! - sóhajtott Ron. - Te még nem említetted, itt az idő: neked mi a terved? - A kapitány zsebre vágta a kezét. Leszegett fejjel nézett a lányra.

- Ha Lars vagy más megpróbál végezni Predroggal, számoljon velem - felelte Tiria.

- Ezt eddig is tudtuk. Mindenesetre megható a hűsége, madám. Ráadásul jól választott. "Predrog" mindannyiunk közeli jövőjének a kulcsa. Magától egyszerűen el lesz ájulva. Maga mellé fogja ültetni önt Dalm trónjára. Gratulálok.

Tiria félrehajtott fejjel viszonzta Ron pillantását. - Én nem félek attól, hogy elkötelezem magam. Erről van szó, és nem a szexhormonokról.

Ron felnevetett: - A szemináriumnak vége. Séta tovább.

Edu halkan megjegyezte: - Frey emberei széttépnek bennünket.

- Addig viszont még rengeteg gyaloglás áll előttünk. - A kapitány felkapta zsakját, a vállára akasztotta és az élre vágott.

Frey feltápáskodott. Végighallgatta a beszélgetést, s meglepte Ron igaza.

Ellenfelek voltak, azok is maradnak, ha közben az erőegyensúly ide vagy odatolódik is. Jelenleg Ron diktál, később talán ő, Frey is szóhoz jut.

Mindenesetre tiszteletet érzett a kapitány iránt, amiért rendszerint pontosan tudta, mit miért tesz. A "rendszerint" nem vonatkozott idekerülésének körülményeire, és szemlátomást ez volt az, ami felettébb zavarta őt.

Frey vonszolta magát, acélozta elhatározását. Ki kell tartania a hátralevő úton. Akkor sem pihenhet, ha a gerillák közé érkeznek, mert milliárdnyi tennivalója lesz. De valamennyi másféle, mint ez az örületes bolyongás az őserdőerdőben. Hirtelen nem is tudta eldönteni, melyik látszik kellemetlenebbnek. Emberei nélküle is harcolnak, egyelőre talán csak azért, mert kétségeik vannak az ő sorsa felől. Azonban napokon belül tudni fogják, hogy ő halott, de mielőtt meghalt volna, elárulta őket. Igen, s ebben megint Ronnak lehet igaza: a katonák vezetői, ennek az egész rohadt tervnek a szülői aligha feltételezik, hogy a Kriplikommandó másként cselekedhetett volna a felsülés után, mint ahogy logikusnak látszik: végeztek vele - és menekülnek.

Hát nem. Nem keveredtek gyilkosságba, nem sodorták magukat öngyilkosságba, nem veszítették el a fejüket. Ő, Frey ezt méltányolni fogja, ha valaha is visszakerül abba a pozícióba, amelyben ez mérvadó lehet. Frey már-már elvigyorodott. Az is eszébe jutott, hogy a pókerjátékos Ron talán kezdettől sejtette, merre kanyarodik majd a kaland íve. Ha napokkal ezelőtt ő állít be a táborba Tiria helyett és elmondja neki, mire készül ellene az emeri és dalmi vezetés, az ugyebár merőben más helyzetet szült volna. Igen, ha ő, Frey hitt is volna a kapitánynak, most hisz neki istenigazából, most tudja értékelni az egész tetves összeesküvést, most, amikor még mindig nem biztos, hogy nem hal bele. Mindezt ezért kellett végigjátszani. Nagyon valószínű, hogy Ron Jar soha nem akarta megöletni, eladni őt. De ez nem menti szerepét. Aljas dolog, ha egy hazárdőr nem kérdezi meg partnereit, nekik van-e kedvük hazárdírozni. Nem, semmiképp nem szabad beleszeretni a kapitányba. Szó sem lehet róla. Még tisztelnie is fölösleges, hiszen minden tettét ő maga kicsinyíti (ha nem semlegesíti) hétmérföldes cinizmusával.

Átgázoltak egy patakmedren. A permetet szóró, fehérén habzó víz csaknem feldöntötte őket. Felkapaszkodtak egy hegyoldalon, leereszkedtek a túloldalán. Kissé elkanyarodtak a kezdeti iránytól. Időnként helikopterzúgást hallottak a

magasból, de a gépeket nem láthatták a fák lombjától. Viszont a szitakötőkből sem vehették észre őket.

Frey elbotlott egy fa kúszó gyökereiben. Amikor visszanyerte az egyensúlyát, folytatta útját. Ez a kísérteties túra soha, semmilyen történelemkönyvben nem fog szerepelni. Ha részt vett is valaminő nagyobb horderejű eseményben, ha ő szabta meg a változás irányát ebben az országban, gyűszűben mérhető időegységben, ez a néhány nap akkor sem juthat szóhoz. Katy Tracy, Tiria Linder meghalhat anélkül, hogy pár közeli szemtanún kívül bárki tudna sorsformáló szerepükről.

Frey elvigyorodott. Ha nem ez a két nő, akkor másik kettő, a név oly keveset jelent. Tiria viselkedése nem tévesztette meg. Jól látta, a lány aggodalma nélkülözi az egyszervolt sugárzást, de híjával van az alázatnak is. A férfi méltányolta a változást, hiszen az átverés kiderülésének pillanatában, a lapockájához érintett, jól álcázott fecskendő működtetésével benne is elaludt a varázslat. Nem támadt gyűlölet a helyében, mert Tiria mostani gondoskodásán nem érződött a hamisság, mögöttes szándék.

A társaság beszélgetését hallgatva sok részlet megvilágosodott Frey előtt, bár ritkán volt olyan állapotban, hogy merenghetett volna a hallottakon. Most mégis úgy érezte, minden korábbinál nagyobb szükség van a részvételére. Ha nem gondolt rá, alig-alig érezte a fáradtságot. A fájdalom és a kimerültség a háttérben maradt. Szinte megmámorosodott attól, hogy visszafelé tartanak: haza!

Predrog Frey azóta csodálkozott önmagán, amióta a dalmi gerillák élére állt. Ha az eredményekre és a változásokra gondolt, szinte visszahökkent: ezt én csináltam? - kérdezte magát. Hihetetlennek, véletlenszerűnek, már-már csodának látszott. Kételyeitől talán soha nem szabadulhat meg. Mintha azt várta volna, hogy a harc előremenetelével a sikerekkel arányosan mindinkább istennek fogja érezni magát, ez az élmény azonban egyre késett. Nap mint nap meglepte társai bizalma, hite, rajongása. Épp ezért bálványhoz méltatlannak érezte hétköznapi cselekedeteit, kétségeivel magára maradt és nem hozakodott elő velük. Tudta, hogy jó szervező, meggyőzően beszél, kitűnően ért a megfelelő emberek kiválasztásához és nem riad vissza akkor sem, ha kevéssé etikus módszerekkel kell élnie. Épp ezért vágyta, hogy hívei is ilyennek lássák, ne csak egy fényes fáklyának. Egy ember közülük, sebezhető, becsapható, áruba bocsátható.

Valaha fellázadt a diktatúra ellen, elviselhetetlennek érezte a fegyverek uralmát. Vajon miegyébbel harcol ő maga is? Nem kenyérrel dobálózik, de nem ám. Arról nem beszélve, hogy milyen úton-módon jut a háborúhoz nélkülözhetetlen pénzhez. Ezt a kérdést igyekezett a lehető legcinikusabban megítélni, a végsőkéig leegyszerűsítve. A fehér por, melyet ő fegyverre és élelemre változtat, áttételes csapás a hatalmas ellenfélre, a diktátor bábfigurája mögött álló Emerre. Még jobb ha ezen nem elmélkedik. A diktátor hivatalos választásokat ígért a népnek, de ezzel már aligha ültetheti fel a legegyszerűbb embereket is. Ahol évek hosszú sora óta tart a "rendkívüli állapot", ott az a szokatlan, amikor ennek megszüntetését híresztelik.

Ron Jar sejti-e vajon, hogy a következő napokban állást kell foglalnia? Elkötelezi-e magát a dalmi gerillák ügye mellett, amint az egyszer gúnyosan felvetette? Kérdések. Bonyolultaknak látszanak, pedig már esszenciái a megtörténteknek és a megtörténendőeknek. Az ember csökönyös törekvése arra, hogy azért is tisztán lásson egy zürös világban. Fogalmakat szüljön csak azért, hogy skatulyákba helyezhesse a dolgokat. A dolgokat, melyek minden tükröben: minden egyes ember elméjében másként, vagy homlokegyenest ellenkezően tükröződnek. Minél szorosabb egy-egy skatulya, annál dühösebbek egymásra az emberek, hiszen szoronganak. Sík tájakon talán ellaposodnak a gondolatok is: nincs mihez mérni őket. De egy ilyen erdős, vizekkel és káprázatokkal gazdag, hegycsúcsoktól színesített tájon fékezhetetlen, leragadhatatlan a magasba törő szellem.

Folyópartra érkeztek. A víz köves, sziklás partok között futott, visszafogott

vadsággal, mint az álmában lekötözött Gulliver, aki ocsúdni kezdvén épp csak nekikészül, hogy szétszaggassa béklyóit. A folyó háta smaragdzölden csillant. A partközeli köveken elakadó hullámok palackzöldre váltották színüket, mielőtt fehér tajtékká zúzódtak volna. Az őserdő a túlsó parton folytatódott. A zöld lombokat tarka virágok fürtjei pettyezték.

- Átkelünk - közölte magától értetődően Ron Jar.

Gino a homloka előtt legyezett tenyerével. - Megbolondultál?

Edu bátorkodott. - Valami híd nincs erre felé? Ha csak bambuszból is?

Samy is kétségbeesettnek mutatkozott. - Elázunk. Ráadásul reggel óta nem ettünk. Legalább fogjunk pár halat.

Ron a fejét ingatta: - Minthogy lefelé tartunk, nem is baj, ha egy kissé elsodornak a hullámok. - Egy igen-igen távolinak rémlő túlparti sziklára mutatott az ujjával. - Próbáljuk meg annál a madár formájú sziklánál partra navigálni magunkat. Odaát majd megszáritkozunk és löncsölünk.

- Teleettem magam gyümölcscsel, mint egy sereg majom - dünnyögte Samy. - Húsrá vágyom, az viszont nem lóg a fákon. Fogjunk halat.

- Valahol szertehánytam a teleszkópos horgászbótomat - fanyalgott Ron.

- Ha lefelé tartunk, miért ne mehetnénk ezen a parton? Ha csak egy bambuszhid is, ha csak egy szál zsineg, valami majd csak az utunkba kerül, amin száraz lábbal átkelhetünk. Száritkozásról beszélsz? Mintha ebben az istenverte száunában csak egy tenyérynyi száraz hely is lenne - füstölgött Edu. - És akkor még nem beszéltem szemünk fényéről, a gerilla úrról. Ki köti a hátára, hogy átvigye?

Ron Freyhez fordult: - Tudsz úszni? - Amikor a kértet bólintott, a kapitány Edura pillantott: - Tud úszni.

Tiria halkan ellenvetette: - Kripli, akár a Kripli-tours valahány résztvevője.

- Mi a fenéért kriplizik folyton, madám? - mordult Ron Jar. - Amerre a szeme ellát, harcedzett, diadalmas férfiak veszik körül. Nem?

A kapitány lehúzta és a zsákjába hajította a cipőjét. Láta már, hogy neki kell jó példával élen járnia. Hátára vetette a csomagját, a géppisztoly szíját átbújtatta a fején, aztán a könyökével odébb taszigálta a fegyvert. Kész, mehet is, cucca pontosan annyi, amennyitől már elmerülhet, mint a nyeletlen fejsze. Otthagyt a készülődő, sóhajtozó társait. Indult.

Átgázolt a köveken, a hullámok játékosan meg-megbillentették, de a játszi kedély egyoldalú volt. Ron ráhasalt a vízre, kiszemelte magának a túlsó part madár formájú szikláját. Erőteljes karcsapásokkal úszott, ellenállt a sodrásnak, elvégre egész életében az ellenállást gyakorolta, alig tett kivételt. Elég hamar kifulladt. A válla fölött visszanézve látta, hogy Frey és Tiria is a vízen hasal, a két elválaszthatatlan. Lars és Gino is elszánta magát, a kemények. Edu és Samy azonban még kétségbeesett arccal cihelődött a parti kövek között, s ha rajtuk múlna, holnap ilyenkor is ott veszködnének.

Ron mély lélegzetet vett és a vízbe fordította arcát. Nyitott szemmel maga alá nézett. Mintha csak búvárkodni jött volna. Élvezte a víz hűvösét, s forrón remélte, ruhája is élvezetesebb lesz, ha majd partra lép. Régóta nem csak az idegen tiszt párai zavarták uniformisában. Saját verítéke is hozzájárult a viszolygáshoz. Kiemelte arcát a vízből, teleszívta a tüdejét levegővel.

Halk mormolást hallott a magasból. Az ég felhőtlenül kéklött, a nap tulajdon tűzében fortyogott.

Edu és Samy is a vízen feküdt már, amikor a helikopter a folyó fölé ért. A gép megjelenésére mindannyian riadtan reagáltak. Legfeljebb abban bízhattak, hogy a folyó hátáról visszaverődő vakító fényben nem láthatják meg őket. Lemerülni nem szerettek volna, attól tartva, hogy ez lesz az utolsó

merítkezésük, hiszen a vízzel megtelű zsákjaik lehúzzák testüket. Szabadulni sem akartak terhüktől, amíg nem muszáj. Nézték a madársziklát és minden összeszedhető erejükkel úsztak, úsztak.

A helikopter egyre lejjebb ereszkedett. Mint a vadászó szitakötő. Játékosan billegett, le-lecsapott és a magasba lendült, forgolódva szálldosott a folyó fölött. Sajátos koreográfiára bemutatott tánca fenyegetően hatott. Ron elszántan tempózott a part felé, de unos-untalan azon kapta magát, hogy felpillant a katonai helikopter orr-része alatt bokrosodó fegyvercsövek felé.

A szitakötő egy parti szikla fölé lebbent, mintha csak rá akarna telepedni, de meggondolta magát és magasra szökött a levegőben. Leírt egy tiszteletkört a víztükrök fölött, majd fellendült és úgy tetszett, elhúz a messzeségbe.

Ron remélte, hogy nem fedezték fel őket a gépből. Mintha egy megvilágított tükör közepében úszott volna. Ha nem fektette arcát a vízre, őt magát is elvakította a ragyogás. A mennydörgés eltávolodott, és Ron megkönnyebbült. Szembenézett a közeledő sziklával, összeszedte maradék erejét, alig valamivel lett gazdagabb. Jól emlékezett, hogy nem sokkal lejjebb ócska híd ívelt át a folyón. Talán ott várják őket, annak közelében. Feltételezik, hogy a tenger felé menekülnek: lefelé.

Elérte a kő peremét, megkapaszkodott benne. Ujjai lecsúsztak a szikláról, hallotta körmei csikordulását. A megpuhult körmök fájdalmasan visszahajlottak, majd kiegyenesedtek. Ron újra a kő után kapott, maga után húzta fáradt lábait. Előbb csak térdelt, majd talpra állt. Elindult a fák felé.

Úgy tervezte, behúzódik a bozótba, kissé rendbe szedi magát. A remélt pihenőnek a helikopter felbukkanása úgyis véget vetett. Így hát lemondott arról, hogy nekivetközzön, netán kicsavarja a vizet a ruhájából. Letelepedett, maga mellé fektette a zsákját és cipője után kotorászott.

Társait nem láthatta a sziklák takarásától. De mintha neszt hallott volna bal felől. Határozottan úgy rémlett, fém verődött kőhöz. Igen, ennek pattanó, horzsolásszerű zajára rántotta fel a fejét. Betaszította a zsákját egy bokor alá, s mezítláb vetődött a madár formájú sziklához. Elnyúlt mögötte.

A parti bokrok és kövek között néhány katona hasalt. Egyikük fegyvere súrlódhatott a sziklához. Ron jól látta feszült tekintetű szemeket a levelek mögött. Csak akkor érkezhettek, amikor ő meghallotta a neszt. Most azt lesik, mikor ér partot a sodrással küzdő társaság. Közel engedik őket, hogy minél jobb célpontként szolgáljanak.

Úgy tetszett, az ő jelenlétéről nem tudnak. Ron gyors pillantást vetett a vízre. Tiria és Frey egymás mellett tempózva közeledett. Kimerültnek látszottak. Szorosan a nyomukban haladt Lars. A kijelölt iránytól valamelyest eltérve Gino is partközelsben járt. Samy és Edu eltorzult arccal küzdött a sodrással. Távolról úgy rémlettek, mintha szitkok özönével tartanak a lelket egymásban.

Ron intett Ginónak, s ő mintha tüstént megértette volna jeladását. Nyomban alámerült, s amikor jóval távolabb, szinte Lars mellett felbukkant, a hátizsák nem volt a vállán. Gino odavetett egy szót Larsnak. A következő pillanatban mindketten a víz alá buktak.

Tiria és Frey elérte a sziklát. Egymást támogatva próbáltak a partra kapaszkodni, még nem vették észre a kő mögött fekvő Ront, a bokrok között rejtőzködő fegyvereseket végkép nem. Kissé kifulladásra szedték a levegőt. A lány halkan nevetett valamin.

Ront érdekelte volna, mit talál szórakoztatónak, de ez a pillanat nem látszott alkalmasnak ennek tisztázására. A kapitány inkább felemelte a fejét, remélve, talán észreveszik, ugyanakkor a lövészek felől takarva marad.

Frey felfigyelt a mozgolódásra. Egy pillantást vetett az arcára, aztán elkapta Tiria derekát, és vele együtt beborult a folyóba. A lány megütötte magát egy kövön, s felkiáltott fájdalmas meglepetésében. Hangja bugyborékolássá változott, amikor Frey a víz alá húzta.

Most ne vess, gondolta Ron. A háta mögé lesve látta, hogy Lars és Gino jóval feljebb, már-már hason csúszva a partra settenkedik. Villámgyorsan eltűntek egy bokorban, feltehetően a katonák hátába készülődtek.

Ron halk fohászt rebegve meghúzta a ravaszt. Legnagyobb megdöbbenésére a géppisztoly tüstént, minden rekedtség nélkül felugatott. Golyók záporoztak a bozótban lapuló zsoldosok felé.

A válasz egy pillanatig sem késett. A dühödt lövedékek lepattintották a Ron előtti szikla széleit, morzsákat szórtak belőle. Köfaragók, dünyögte a kapitány, haja megtelt szilánkokkal. Találomra viszonzta a tüzet, s meglepődésére szolgált, ha a fegyverropogásban valaki feljajdult. Ennek ellenére nem érezte magát fényesen. Edu és Samy a vízben; Frey és Tiria úgyszintén. Esetleg és Gino előbb kerül a katonák mögé, mint azok az ő hátába. Mivel fel sem emelhetette a fejét a fergeteges összűzben, sejteni kezdte, ez a látma egyebek között arra is alkalmas, hogy a katonák fedezzék elkalandozó társaik mesterkedését. Ron vidámságát már csak az tetézte volna, ha a helikopter is visszatér, légi támogatást nyújtani. Gondolta kipróbál egy szakállas trükköt. A golyózápor közepette szívszaggató halálordítást hallatott és levette saját ujját a ravaszról. Az ellenkező irányból érkező lövések csakugyan tétovábbá váltak egy időre. Az összűz szórványos puffogtatásra bomlott. Léptek hallatszottak.

Ron megfeszítette felsőtestét. A következő pillanatban kivágódott a fedezékből. Röptében leadott egy sorozatot, aztán szélesebben visszavonult. Két katona elesett. A többi a kövek mögé vetődve újra tüzet nyitott. Fenygető ordítózás és jajveszékelés vegyült a fegyverropogásba.

Aztán hajmeresztő sikoly hallatszott a bokrok felől. A katonák rémülten felordítottak. Megveszekedett futkosás kezdődött. Ron megállapíthatta, hogy Lars és Gino célba ért. Újra kilesett, célzáshoz készült. Lelőtt egy félig elfordult zsoldost. Kiszemelt egy másikat. Ekkor lépteket hallott a háta mögött.

Átvillant rajta, hogy Frey és Tiria kecmeregphetett a partra, de a biztonság kedvéért mégis hátra rántotta a fejét. Aztán ösztönös mozdulattal, maga elé kapott fegyverrel a hátára vetette magát.

Géppisztolya azonban annyit sem szólt: áve. Ron ledobta a fegyvert, és félregurult a közeledő katona elől. Támadója géppisztolya remekül működött, a sorozat végigporzott a sziklán, amelyen Ron mostanáig feküdt.

A kapitány hátát lehorzsolta egy éles peremű kő. Csípője már a vízbe merült, törzsét szinte meg-meglebegtette a sodrás.

A katona futva közeledett.

Ron a zsebe után tapogatózva rájött, nem a megszokott nadrágját viseli, s a tisztí gúnyán reggelig sem lel zsebet. A vízre sandított, mint a menekülés utolsó lehetőségére.

Frey a katona és Ron közt félúton, kifulladás hevert egy kőn, mintha saját holtteste lenne. Az imént egy sziklába ütötte a fejét, s elkábult fájdalmában. Tiria mellette hasalt. Nem látta Ront, de a katona ott rohant el, csaknem a feje fölött. Bár a lány alig kapott levegőt, fél kézzel a kése után kapott.

Amikor a kés átszaladt a karján, a katona elejtette géppisztolyát. Nem állt meg és nem fordult vissza. Rohant tovább, Ron felé.

Tiria előrevetette magát és felkapta a lepottyant fegyvert. A bokrok felé szaladt vele. Lövés már nem hallatszott, de volt némi csatazaj. Lars és Gino pusztá kézzel gyűrködött az életben lévő zsoldosokkal.

Ron nem tudott lábra állni. Hátát egy kőnek vetve, talpával fogadta támadóját. Amikor nekifeszült, hogy elrúgja magától, hátát végighorzsolta egy kő. Könnyek tódultak a szemébe. Tenyerére támaszkodva felemelkedett a szikláról. Mielőtt még egyensúlyra talált volna, a katona rátámadt és beleöklözött az arcába, majd a gyomrába.

Ron megfeszítette a testét és fejével előre a támadójára vetette magát.

Mindketten megbillentek. Csúszkálva, tántorogva álltak a fél lábszárig érő vízben, a mohos kövön. Leszegett fejjel méregették egymást, s mivel e percben gyomorpanaszaik voltak, tekintetük, arckifejezésük is erre vallott.

A katona ütni készült, Ron elhárította a karját. A lendülettől megcsúszva kis híján spárgába ment le a sziklán. Amikor felpillantott, meglátta a zsoldos lábát: pokoli sebességgel tartott az arca felé. Ron időben félrelökte. A katona megingott, előbb Ronra esett, aztán összefonódva a vízbe fordultak. Fejüket, hátukat újra és újra a kövekhez csapdosva gurultak.

Amikor elmerültek, elengedték egymást. Ösztönösen felfelé törekedtek, tüdejüket teleszívni. A katona megkapaszkodott egy kő szélében és a szikla lapjára húzta magát. A nyomában tartó Ront megpróbálta visszataszítani a folyóba, de ezzel csak azt érte el, hogy kishíján maga is visszaesett.

Ron kikapaszkodott a sziklára. Hajáról az orrára folyt a víz, minden tagja sajgott. Látta, hogy Edu és Samy kilép a partra a közelben, de egyébként is úgy tetszett, mintha béke lenne.

A katona mit sem vett észre ebből a hangulatból. Megragadta a kapitány vállát, fújtatva, zihálva folytatta a küzdelmet. Mindketten megpróbáltak lábra állni. Meg-megcsúszva botladoztak a sziklán. Ron meztelen talpa alatt rózsaszínűvé festődött a víz. Kapott egyet a vállára, a következőt az arcába. Fellendített lábbal, oldalról rúgta föltövon a zsoldost. A következő pillanatban megint a köre kerültek, a mohos talaj és a kimerültség jóvoltából.

Ron szájon át lélegzett. Látta a fiatal férfiarcot. Az egyenruha páfrányspóra színét. Ráeszmélt: egyforma uniformist viselnek, két idegen; éppen azon fáradozva, hogy megöljék egymást.

Ron kijózanodott. Hiszen a csata véget ért. Hirtelen nevetségesnek érezte magát, mint valami ügyeletes westernhős, aki az utolsó csepp véréig harcolni akar. Dehogyan akar.

Felemelte a karját, jelezni készült: ne folytassák.

Késspenge villant.

Különös volt. Ron szinte már érezte a hasába szántó fém jeges fájdalmát, mégsem tudott megmozdulni, hogy védekezzen.

Csodálkozott. Megbénult.

Nem látta Tiriát. Nem látta közeledni, nem tudta, hogy került oda. A katona feje fölé lendült valami: lesújtott egy fegyveragy. Az ájult zsoldos még akkor is szorította a kést, amikor arccal a vízbe zuhant és elvonult a sodrással.

Tiria térdre ereszkedett Ron mellett. Úgy festett, valami vigasztaló mozdulatra készül, végül letámaszkodott a tenyerére. Szótlanul nézte a kapitány ütött-kopott arcát. Ron megrökönyödve viszonzta a pillantását. Megint az a tekintet, amelyet dús fürtű daliáknak rendszeresítettek a nők. Tiria vizet vett a markába és lemosta a férfi arcát.

- Lecsöpögteted az ingemet - füstölgött Ron a vízben ücsörögve.

- Ne haragudj. - A lány mosolygott.

Aztán felkapták a fejüket. Mennydörgés hallatszott. A rotorzaj Ronra is frissítőleg hatott. Mielőtt még a helikopter a fejük fölé ért volna mindannyian beszaladtak a sűrűbe, nem túlságosan sikkesen, de sebtiben. Tudták, a gép nem szállhat le ezen a terepen, mégis üdvös lesz, ha ők mielőbb beveszik magukat a rengeteg erdőbe.

Ki-ki felkapta a holmiját, Gino elveszített zsákja helyett zsákmányolt egyet a katonáktól, nem is sejtve, mit találhat benne. Aztán egy roham kitörtét is vállalva, teleaggatta magát a zsoldosok elhagyott fegyvereivel és csörömpölve igyekezett társai nyomába.

A helikopter a kövek fölött lebegve, oldalirányból lőtt utánuk, teljességgel taláломra. Amikor megunt, felkapaszkodott az égre, és elhúzott a folyó fölött.

Ron megálljt intett. Lerogyott és felhúzta cipőjét, mert felsértett talpán képtelen volt mezítláb gyalogolni. Míg a fűzővel vesződött, végignézett a társaságon. Gino egyik szeme alatt szívdáványos folt ékeskedett. Lars

leeresztve, már-már rogygyantan tartotta fél vállát. Frey kissé inogva álldogált, koponyáját masszírozgatta. Edu és Samy még mindig zihált.

Tiria Ron háta mögé került és visszahajtotta szakadozott, vérfoltos zubbonyát. - Pár csigolyád olyan, mint a meztelen csiga - tudatta flegmán.

Ron ránézett a válla fölött. Semmi megfelelő válasz nem ugrott a nyelvére. Megpróbált felemelkedni, de Tiria visszanyomta, aztán leragasztotta a sebeket a hátán. Mikor vele végzett, leparancsolta Freyről a nadrágot. Meglátta a gerilla lábán a méteres ragasztócsíkokat. Szemrehányó pillantást vetett Ron felé, de nem szólt. átkötötte a sebet. Ezután megnézte Lars félárbocra ereszkedett vállát. Nem talált rajta tennivalót, így hát nem folytatta áldásos tevékenységét.

Időközben Gino megvizsgálta, mit használhatna a zsákmányolt hátizsákban lelt holmik közül. Megvált a nyakába aggatott fegyverektől is. Amelyik nem talált gazdára, ott maradt egy bokor alatt, csak a tárat vitték el belőle.

A menet újra megindult, Larsszal az élen. Ron már-már szíszegve bandukolt a nyomában, megkísérelvén úgy közlekedni, hogy sebes talpával ne érintse a földet. Ebből a próbálkozásból merőben érdekes járásmód alakult ki, fájdalmait azonban nem kisebbedtek. Elkecsereződésében a helikopterről ábrándozott, melyet éppen csak meg kellene szerezniük ahhoz, hogy gondjaik egy csapásra megoldódjanak.

Mintegy mellékesen megkérdezte: - Van itt valaki, aki elvezet egy helikoptert?

Lars nem késlekedett a válasszal: - Van itt valahol egy gazdátlan helikopter?

- Még nem gazdátlan - sóhajtotta Ron. Ez az apróság mintha csak most gördült volna érdeklődése homlokterébe.

Lars visszafordult és megállt. Kissé kajlának hatott homlokán a szemölcs, mintha a küzdelemben azt is megtépázták volna. - Mára elég volt, kapitány. Kész csoda, hogy élünk. Nem képzeled, hogy hanyatt-homlok rohanok veled hatszáz katona ellen, mert te repkedni akarsz!?

- Honnan tudod, hogy hatszáz?

Edu felmordult a hátuk mögött. - Nekem jelenleg öt katona is gyomorégést okozna.

Ron összeöklözött belső szerveire gondolt, de nem felelt. Ideje sem lett volna, mert Tiria megjegyezte: - A kapitány vérszemet kapott. Azt hiszi, ezentúl is minden olyan olyan simán fog menni, mint mostanáig.

Simán, sóhajtotta Ron, balett-táncosokat lejárató spiccelő járásmóddal bandukolva a vadonban. Liánok fonódtak lábai köré. Belecsimpaszkodtak a ruhájába, visszarántották vagy eleresztették, kényük-kedvük szerint. De minden esetben változatos számú és küllemű, ám egyformán visszataszító bogarakkal szórták tele szakadozott zubbonyát. Jutott a cipőibe, nadrágja zsebeibe, olykor a fülébe is. Ezek a nyüzsgő fertelmek végül lehorgasztották vállalkozókedvét. Ha jól meggondolja, Tiria közbelépése nélkül valószínűleg megkéselve, elvérezve heverne a mohos sziklán.

A lány félhangosan merengett a háta mögött. - Kezdem érteni a bátyámat. Valahányszor hazajött szabadságra egy-egy háborújából és én megterítettem előtte az asztalt, húsféle pástétomot, felvágottat, húsételt feltornyozva, ő csak rám meredt és megkérdezte: "Szóval nincs semmi kaja ennél a háznál!?"

- Milyen háborúból? - akadékoskodott Ron.

- Lucier zsoldos.

- Pompás. Nem az édestestvérét csapta fejbe az imént, madám? "Zsoldos!" Mondja, nagy a család?

Samy felnyögött: - Pástétom, felvágott, húsétel! A gyomornedveim már régen nem emésztenek.

- Egyél gyümölcsöt - javallotta Edu.

- Unom a banánt - Sóhajtotta Samy.

- Kuss - szólt lágyan Gino. Utolérhetetlen hanghordozással tudott

gorombáskodni, s bár hangja fuvolázott, hallgatóságának olyan érzése támadt, mintha jégcsákánnyal cirógatták volna.
Hang nélkül mentek tovább.

Az utolsó doboz konzervet fogyasztották el vacsorára. Frey megkapta az utolsó ampulla gipszre emlékeztető, fájdalmas injekciót. De nagyon úgy rémlett, nem az utolsó éjszakát töltik az erdőben.

Lars titokzatos képpel telepedett közéjük, s ölébe vette zsákját. Mindenki azt remélte, csak belenyúl és tüstént vastag hússzeleteket fog előhúzni a mélyéről. Talán még ketchup is kerül.

- Nem tudom kapitány, vigyáztál-e a pénzre - kezdte rejtelmes mosollyal a nagy varázsló -, mert ha az is megvan, minden stimmel. Tegnap, amikor az ütközet után átszálltunk a katonák dzsipjébe, találtam benne egy csomagot. Az iratainkkal. Valódi hamis papírok! Ez idő szerint a Benjamin Kolonovits névre hallgatok, és kereskedő vagyok.

- Tudom - morogta Ron. Belebotort a zubbonya zsebébe és előszedte az érdekessé ázott fényképes körözt. - Ezt meg én találtam amikor az egyenruhákat zsákmányoltunk. Később ezért nem izgattam magam a papírokért. Az iratok száma, a hamis név és a fotó szerint köröztek minket már akkor is, amikor még csak félúton voltunk a pénz és a papírok felé. Felkészültek minden eshetőségre. Nagy játszma ez. Kár volt cipekedned, Lars. Ha ezekkel igazolnánk magunkat, hamarabb hat láb föld alá kerülnénk, mint földrengés esetén.

- Szétmegy a fejem - panaszkodott Tiria. - Eszerint feltételezték rólunk, hogy megszerezzük, amit ígértek?

- Mondjuk úgy, hogy számoltak néhány eshetőséggel. Herval például nem szerepelt a körözésen. Ki tudja, miért?! Talán sejtették, hogy madám Tiria Linder egy szép napon főbe lövi Herval, mint megbecstelenítőt.

Tiria mélyet lélegzett: - Mit mondhatnék neked, Ron? Mit mondhatnék, ami gyönyörűségesen gorombán hangozna, ami árnyalhatná, amit érzek?

- Mit érzel? - érdeklődött a kapitány.

Edu ásított. - Herval, Frey megvolt. Ron következik.

- És? - csattant fel Tiria. - Nem tudsz várni a sorodra?

Ron felettébb frappánsnak találta a lány válaszát, ahhoz mérten, hogy pofont várt. Nem szerette volna, ha most Edu és Tiria között éleződnének ki a szenvedélyek. Közbevetette magát.

- Szívesen enyelgek a madámmal, bármikor. Sértéseit boldogan zsebre vágom, hogy öreg napjaimon legyen min andalodnom édesbús nosztalgiával.

Frey halkan nevetett. Lars megjegyezte: - Látjuk, amit látunk. De ha már ilyen szépen összejöttünk, beszéljünk fontosabb dolgokról. Megkérdezném Frey urat, hajlandó-e alkuba bocsátkozni velünk? Együttlétünk se több, se kevesebb: szimbiózis. Nem szeretném, ha végül a gerillák lógnának fel.

Frey tovább nevetett. - Bőrötöket kockáztatjátok értem, hiszen látom. Megegyezőnk.

- Lars hümmögött. - Kevés. Még kevesebb, mivel gúnyolódsz.

Frey változatlanul vidámságot csepegtetett a hangjába. - Mégis, mit vársz tőlem? Kússzak fel a lombra és gyűjtsek neked orchideát?

Gino lágy hangja karistoló végig a gerincükön. - Frey nem fog esküt tenni, erre mérget vehetsz. Akad még a tarsolyában néhány hangzatos baromság, hogy mellébeszéljen.

- Mit vártok tőle? - kérdezte higgadtan Ron. - Egyelőre még itt ülünk, kormánykatonák kergetnek.

Edu készséggel ajánlkozott: - Éjszakára megbilincselem.

Ron felnevetett: - Szükségtelen. Nem szökök meg. Nélkülünk, és különösen a film nélkül elveszett ember. Arról nem is beszélve, hogy Tiria úgy őrzi, mint

üsző a borját.

A lány mélyet lélegzett: - Valami egyéb hasonlat nem tudott eszedbe jutni?
Ron törte a fejét. - Nem - ismerte el végül. - Ma túl sokat volt az agyam oxigén nélkül. Nem vagyok formában. Persze eszembe sincs panaszkodni. Inkább a nyelvemet szakítanám ki, semhogy koponyám, vállam, belső szerveim és egyre lejjebb, a talpamig terjedő régióim fájdalmára emlékeztessenek. Elvégre férfi vagyok, vezére a Kriplikommandónak. Úgy is, mint főkripli. Kisztihand, madám. Egyszóval a nyavalygás kizárva. De vajon nem a szeretett testvére volt-e az a zsoldos, akivel bajvítam a kocsonyás sziklán? Azóta is könnyezik a szemem, valahányszor pisilnem kell.

- Hovatovább már csak pisilésre gondolunk, ha férfiasságunk szóba kerül - panaszkodott Edu.

Tiria halkan felnyögött: - Ne fáradjatok. Ugyebár most következik a tipikus himtársalgás, csakis azzal a céllal, hogy engem bíborvörös zavarba ejtsenek. Ez is egy fajtája a szórakozásnak, egy korty ital mégis jobban esne.

- Nézd csak, Kocsma Jenny - fitogtatta műveltségét Edu.

Gino nem szólt semmit, de hallották, hogy zsákmányolt zsákjában kotorászik. Aztán Tiria kezébe adott egy lapos üveget. A lány beleszagolt az italba. Mélyet sóhajtott, majd ivott pár kortyot. - Hol szerezted? - kérdezte végül kifulladásra.

- Hadiszerecsse. - Gino is meghúzta az üveget. Aztán az ingujjába törölte a száját és megkínálta Larsot.

- Szuper. Még - nyöszörögte Samy, miután rákerült a sor.

Ron kortyolt utoljára. Amikor letette az üveget, végignyúlt a szivacsán és zsákjára támasztotta a fejét; pontosan a háromszázötvenezer garasra, akár egy fodrosszájú, fáradt Harpagon. Szinte mohón mélylett a hangja.

- Azt hiszem, én hazamegyek, ha túlélem. Lars, veled tarthatok?

- Talán észrevetted: nem vagyok társasági ember. De kibírlak egy darabig.

- Haza akartok menni? - kérdezte Tiria. Kissé rekedtes, mély hangja a borzalom skáláim játszott. - Nonszensz. Nem azért vagytok itt, mert kifent késekkel kergettek otthon?

- Mi több - tódította Lars - kifent géppisztolyokkal és boxerekkel, valamint kifent méreggel.

- Tehát? - kérdezte Edu. A gondolta játszott vele, mint szél a papírral.

Fellebbent, majd leült a vágya: hazamenni - és igazságot szolgáltatni. Persze, csak a magáét. De ki nem azt hajszolja?

- Tehát hazamegyünk. Lars és én - összegezte Ron.

- Minek? - Tiriát valósággal megbotránoztatta.

- Angyalom - kezdte Lars higgadtan -, tudod-e, milyen élvezet, ha az embert addig verik, rugdossák, amíg könnye, nyála, vére, taknya egyetlen csúszós latyakká válik a ruháján, majd a talpa alatt? Hogy ne folytassam. Néhány gengsztert hidegre teszek, ha addig élek is.

Tiria Ronhoz fordult. - Hát te?

- Az én válaszom kevésbé vérszomjas. Tudni szeretném, miért kerültem ide, ennyi az egész. Hát te? Szamárságokat kérdezek. Neked trópusi alkonyat és lazacszín napkelte, gerillahercegnő. Predrogod ágról ágra szállva gyújtógeti majd az orchideát. Otthoni vitrinetekben ott lesz a diktátor zsugorított koponyája. Kedvességemért cserében járj közben értünk a gerillahercegnél.

- Meglehet, az a folyóparti zsoldos nem volt a rokonom, mégsem kellett volna fejbe suhintanom a géppisztollyal. Már másodszor szánom-bánom, hogy megmentettem az életedet.

Edu feljajdult. - Ha újra kezdek, tökön szúrom magam.

Samy nem bánta. Megjegyezte: - Úgy emlékszem, a kapitány is tett érted egyet s más. Például kihúzott Herval alól. Ezért haragszol?

- Minthogy mostanág legalább olykor-olykor értelmes lények módjára adtuk elő magunkat, ne tiporjuk lábbal bevett szokásainkat - javasolta Ron fáradtan.

Gino lágy hangja horzsolta tarkójukat: - Kuss. Aludjatok.

A hajnali megelőző őrsegen Ron rendben levőnek találta az erdő neszeit. Kisebb-nagyobb ragadozók sertepertéltek a közelben, szusszanva, halkan prüsszkölve olykor. Vízcseppek hullottak egy-egy levélről, madarak zsinatoltak, majmok zajongtak. Ron akkor lett nyugtalan, ha pillanatnyi csend támadt. Hátha éppen most lapul le észrevétlenül egy falánk jaguár a feje fölötti ágon? A hangtalanul surranó kígyók is veszélyt jelentettek, de nem ez volt a legfőbb. Jóval inkább tartott a rovaroktól, köztük is a vérszopóktól, melyek fertőzést terjeszthettek. Gyógyszerük elfogyott, s ami még kitartott volna: elázott a folyóban. Mégsem csomagolhatott mindent vízhatlanul, elegendő, ha a filmre, pénzre és a kötszerre vigyázott ily módon. Fegyvereiket is folyton tisztogathatnák. Nemcsak a folyó, a párák levegője sem alkalmas karbantartásukra. Valószínűleg a tüdejük is éppúgy megcsínyli az éghajlatot, mint a szemük láttára tönkremenő fegyverek. Ráadásul örülhetnek, hogy napok óta nem találkoztak felhőszakadással.

Színesedett az ég, tarka fénysávok derengtek a fák fölött. Ron elábrándozott. Más körülmények között még élvezhetné ezt a kirándulást. Otthon hanyatt-homlok rohant a fényképezőgépért, ha a szmogos levegőben egy satnya szivárvány küszködött az égbolt alatt. Néhány nappal ezelőtt nem akart hinni a szemének: négy szivárvány tündökölt, ívelt a szeme előtt. És mit tett ő? Nos, a hihetetlen természeti látványosság el sem hatolt a tudatáig, mert éppen valami bokrosabb probléma megoldásán fáradozott. Az sem ejti ámulatba, ha csupán karnyújtásnyira érett, kövér gyümölcsöket talál egy fán, ha a lombok magasában pillantja meg a virágokat, melyeknek normális, megszokott rend szerint a földön lenne e helyük. Mit neki a madarak méretével vetélkedő hatalmas pillangó? Mit neki a tündöklő színorgia, olyan árnyalatokból, melyeknek létezéséről sem tudott? Egy természetbúvár reggeltől estig a húsz ujját nyaldosná ebben a csodálatos világban és ujjongana, mint a gyermek, amikor megkapja az első mesekönyvet.

Viszont Ron úgy találta, nyirkos a levegő, ráadásul fullasztó a meleg. Gözfürdő, akadályversennyel. Rusnya férgek, alattomos kígyók. Kutyaugatás. Kutyaugatás?

Ron hegyezte a fülét, aztán Larshoz sietett. A lombokon átszüremlő derengésben úgy festett, mintha társának három szeme lenne. Szinte várta, hogy érintésére a homloka közepében csúcsosodó szemhéj pattan fel előbb.

Lars felült, ujjával kecskeszakállát gereblyézte hallgatózás közben. Fél percen belül összecsomagolt, és így szólt: - Keltsd fel a többieket és rohanjatok! - Ezzel Ginóhoz pattant, s egy strófányi idő sem telt bele, eltűntek észrevétlen.

Ron felsóhajtott. Tiszta haszon, hogy ez a két életveszélyes fickó, aki kedvére változtatja teste halmazállapotát: a kézzel foghatótól a kámforig, az ő oldalán teszi ezt. Míg ezt végiggondolta, talpra ösztökélte a társaságot.

A kutyaugatás erősödött.

Tiria megindult Frey nyomában. A hangok után elképzelte a nekifeszülő testű, nyomra akadt, türelmetlen kutyaikat. Csodálkozott, miért nem fél. Majdnem bizonyosra vette, ha a véredek utolérlik is őket, a lábukhoz dörgölöznek és ételt kunyerálnak majd.

A gerillavezető kiábrándította: - Vérengzésre tanították őket.

Tiria nem vitatkozott, továbbra is kezes kutyaik képét dajkálgatta a fantáziájában. Nem kétséges mégis belopakodott szép gondolatai közé: ha a különféle akadémiákon és kiképzőtáborokban az éjjeli sötétben bevizelő fiúkból is emberfarkast faraghatnak, miért ne tehetnék rátermett kiképzők ugyanezt - kutyaikkal. Ráadásul ezeknek a nyomkövető, feldühödött állatoknak fegyveresek

játnak a sarkukban, akik úgy közlekednek a vadonban, mint ő az otthoni metróállomások labirintusaiban.

Tiria halkan fohászkodva megszorozta lépteit. Ember még jöhet ellene; ember elleni küzdelmet tanult, de minden hiába, kutyára képtelen lenne rászégezni fegyverét.

Ron és Samy lemaradt kissé. A láрма erősödött, akárha egy egész falka csörtetne a nyomukban. Hát persze, a katonák dehogyis adják fel. Úgy kell nekik Frey és a Kriplikommandó bőre, mint egy falás kenyér.

Ron érezte, hogy sebes talpa vérzik. Minden lépésnél vákuum keletkezik zoknijai és a seb között, s mintha szivattyúznék belőle a vért. Tócsa gyűlt a cipőjében, ragacsos és sikamlós egyszerre. Kétszer annyit verejtékezett, mint rendesen. Igyekezett úrrá lenni szívűködésén és légzésén. Zsákmányolt kését markolta, tekintete éberén járt körbe.

A dühös csaholás egyszer csak nyűszítéssé és valósággal gyermeksírást idéző panaszos nyafogássá változott. A levélszőnyegen csörtető lábak megtorpantak, levelek súrlódtak, ágak recsegték.

Ron visszanézett a válla fölött. Láta, hogy Samy követi. Ha Lars és Gino segítségére szorul, talán még időben odaérnek hozzájuk. Megszaporázták lépteiket. Ron megfélekedett a cipőjében tocsogó vérről.

Lars és Gino a toporgó kutyákkal szemközt állt. Mereven figyelték őket. A vezérállatnak és néhány nagyobb társának a teteme a lábuknál hevert. Az alárendelt kutyák elbizonytalanodtak. Hajtók még messze jártak, nem segíthették ki őket zavarukból.

Lars a legmagabiztosabbnak látszó kutya szeme közé nézett. Hihetetlen dolog történt. A kutya hunyorogni, pislogni kezdett, de egyre csak Larsot bámulta megbűvölten. Aztán lassan a földre eresztette ülepét, majd előrecsúsztatta mellső lábait és óvatosan lefeküdt. Minden ízében reszketett, mintha dideregne.

Lars és Gino hátrálni kezdett. Behúzódtak egy fa mögé. Várták a fegyvereseket. A kutyák, akárha megkötözték volna őket, ki-kitörtek, vicsorítottak és morogtak, de a láthatatlan köteléket nem szakították el. Minden fenyegető jelenet után visszatértek eredeti helyükre és lekushadtak, feszülten lapítottak, hasuk alig-alig érte a földet. Egyikük óvatosan a vezérkutya teteméhez kúszott. Megszaglászta, orrával, mancsával megbökdöste, majd szabályosan sírva fakadt. Ront megdöbbenette a zokogó állat és meghunyászkodott társai képe. Felkavarodott a gyomra, savanyú ízt érzett a szájában, s nem tudta, amit lenyel: a félelem vagy a szánalom nyála-e.

A bozótban léptek hallatszóttak. A katonák közeledtek. Egyikük a kutyákat szólólongatta, de a véredek csak a fülüket hegyezték, nem mozdultak.

Lars és Gino példáját követve Ron és Samy is rejtekhelyet keresett. Előkészítették fegyvereiket. Hajtővük alól patakként ömlött a veríték.

A kutyák feszengtek. Mancsukkal csaknem doboltak a földön, felemelkedtek, visszaereszkedtek. Próbálgatták, vajon eltéphetik-e a láthatatlan bűvölet kötéseit. Mivel Lars már nem mutatkozott, lassan felbátorodtak és előre kúsztak pár lépésnyit. Amint a katonák előbukkantak a sűrűből, vezetőjük a kutyákra rivallt. A véredek felkeltek és körözni kezdtek. Orrukat a földre szorították, csonkolt farkuk töve meg-megbillent, főként a zavar jeleként.

Újabb parancs hangzott el. Ebben a pillanatban Lars tüzet nyitott. Leterítette a zsoldosok vezetőjét, a közelében tartózkodó társait. A golyózáporba betársult Samy és Ron is. Gino nem lőtt, elszakadt a rejtekéről szolgáló fa törzsétől és eltűnt szem elől.

A katonák hamarosan viszonozták a tüzet. A kutyák, miután saját vezérüket és a parancsot osztogató embert is elvesztették, szétszéledtek a bokrok között. Egyik-másik sebet kapott a golyózáporban. Mind hangosabb lett a lábdobogás, jajgatás. A lövöldözés egy pillanatig sem szünetelt.

Tiria lelassította lépteit. A csatazaj elbizonytalanította. Képzeletében ijesztő képek kavargtak. Mind jobban dühítette, miért nem lehet harcoló társai között. Edu és Frey hiába noszogatta hátulról, a lány egyre lassabban lépdelt. Látni vélte, amint a többieket kutyák és golyók marcangolják. Veríték lepte el a bőrét, bevonta, mint a penész.

Tiria megállt.

Amikor Frey és Edu kikerülte őt, egy bokor fényes levelei közül előrobbant egy kutya. Hatalmas ugrásokkal közeledett. Mintha vérfagyasztó agyarakból állt volna, szőre felborzolódott, szeme sárgán izzott.

Tiria felsikoltott és elbotlott, a kutyára meresztve a szemét. Zuhanás közben arca elé emelte a karját. Még látta, hogy az élen rohanó véreb sarkában három másik csörtet elő a bokorból. Fergeteként rontottak felé.

Aztán a kutya belemart felemelt karjába. Morgása, hörgése közlelő hallatszott. Mintha egy mély kútba zuhantak volna, s a falak visszavernék, felerősítenék a hangot.

Lövések dörrentek.

Tiria nem látott, a fejében zúgó vér és fájdalom elborította érzékeit. Arcát óvta, ez volt az egyetlen tudatos cselekedete. Övében tétlenül lapult a pisztoly. Képtelen lett volna érte nyúl. Elnyelte a fájdalom és a rettegés, zubogott és hörgött a környezete.

Frey tarkón ütötte a kutyát a pisztoly agyával, aztán eltörte a gerincét. A ráfröccsenő vér nem a vérebé volt; Tiriáé. A gerilla végignézett az állattetemeken és felemelte a lányt. Hallotta, hogy a távolban elült a harci lárm. Súlyos lett a csend, fenyegető. Hallgattak a madarak, a majmok sem rikoltáltak.

Tiria felpillantott. Arca elé emelte a karját, megtekintette a sérüléseit. Aztán, még mindig valamiféle kábulatban, ellépett Frey mellől és visszafelé indult. Sérült karját lógatta maga mellett, a másikkal fegyvere után nyúlt. Arcát ágak és éles szélű levelek karmolták. Észre sem vette.

Edu látta, hogy a lány nincs magánál. Otthagya Freyt és Tiria után vetette magát. Halk füttyszót hallott a távolból. Tudta, társai közelednek. Kissé megkönnyebbült, ám ekkor észébe ötlött, mi történik, ha a zavarodott lány nem ismeri fel őket - és rájuk lő?

Edu bukácsolva rohant Tiria nyomában. Egy bokor megmoccant a közelében de nem vette észre. E pillanatban az sem érdekelte, mit művel a sorsára hagyott Frey.

A gerillavezetőnek semmi hangulata nem volt egyedül várakozni a sűrűben, gőzölgő kutyahullák között végkép nem. Pisztollyal a kézben megindult Edu nyomában, remélve, hogy ez az éhgyomorral kitört ölet előb-utóbb véget ér végre. Amikor Edu kicsörtetett látószögéből, Frey is megszorította lépteit.

Egy hajszállal előb vette észre a bozótban lapító katonákat, mint azok ő. A zsoldosok Edu figyeltek, a géppisztoly szinte reszketett a kezükben a türelmetlenségtől.

Tiria is meghallotta társai füttjelét. A jelzés lassan átszivárgott zavarodottságán, eljutott az agyáig, hűteni kezdett. Lelassította lépteit. Aztán, hallva, hogy valaki követi, megfordult. Edu mögött ő is megpillantotta a rejtőzködő katonákat.

A lány felkapta a pisztolyt markoló karját és elhúzta a ravaszt. Ugyanebben a pillanatban másik lövés dörrent, s felugrott egy sorozat.

Edu a földön hasalt, két karjával lefedte tarkóját. Fél percig tartott, míg felfogta, hogy Tiria nem őt célzott. Lassan megfordult. Meglátta Freyt egy bokor mellett. Feltápáskodott. Odaballagott a gerilla mellé, fékezte remegését. Két hulla feküdt a bozótban, az egyik az oldalán feküdt, az égre tartotta géppisztolyát, akár egy vesztett csata zászlaját. Szemei megüvegesedtek, az egyikre egy pillangó ereszkedett, s szárnyaival

egyensúlyozva kortyolt a könnyből.

Edu a halott zsoldosokról Freyre, majd Tiriára pillantott és felfogta végre: majdnem meghalt. Beleharapott az alsó ajkába, aztán elfordult és néhány lépést tett előre.

Ron csaknem beleütközött. Láta Edu rosszul leplezett fogvacogását, hajtották még az imént hallott lövések is. Rosszat sejtve tovább sietett. Megpillantotta az egykedvűnek látszó Freyt, kezében a jóformán még füstölgő pisztollyal. Aztán meglátta Tiriát is és fellélegzett. A lány összemart karjából, durva sebek közül vér szivárgott. Metálzöld legyek sürgölődtek körülötte.

Ron zsebre vágta a kezét: - Már régen túl kellene lennetek hegyen-völgyön. Értetek tartottuk a hátunkat - morogta.

- Kösz - felelte Tiria. Elhessentett egy legyet, mely megpróbált a sebére telepedni.

Ron leültette a lányt, s mintha a körülötte döngő legyekről undorodna, füstölögve lemosta és bekötözte a karját. Kerülte, hogy Tiria arcára pillantson, azt remélte, ily módon palástolhatja iménti rémületét. Végül kezét az elviselhetetlen tisztai nadrág combrészébe törölgette, és a térképbe merült. Ha legalább tudná, hogy ebben az órában éppen hol húzódik a határ a gerillák és a kormánycsapatok megszállta területek között. Akkor arról is fogalmat alkothatna, hogy mennyit kell még gyalogolniuk.

A gyaloglás gondolatára előntötte a veríték. Képtelenség. A folyóparti kalanddal elárulták hollétüket. Talán már az sem kétséges, merre tartanak. A zsoldosok nem véletlenül jöttek utánuk vérebeikkel. Nagyon el akarják kapni őket. Ez a szenvedélyük.

Hol táborozhatnak a katonák? Honnan eredtek a nyomukba a kutyás osztaggal? Merről vághatnak eléjük, keríthetik be őket? Ron korábbi elégedettsége semmivé foszlott. Eddig attól tartott, Frey belehal a lázba. Lám, ez a félelem eloszlott, most pedig katonák csődülnek elő a semmiből, mint egy felbolygatott méhkas mélyéről, és ő, Ron nem csupán saját bőrét félti, nemcsak Freyét.

Végignézett a társaságon. A gerillaherceg remekül tartja magát, s a bokrok alatt heverő tetemek arra vallanak, tudja, ki ellen kell használnia fegyverét. Tiria kissé zavarodottnak látszik, de már-már mosolyog, és újra a daliáknak fenntartott pillantással méregeti őt. Edu nem didereg már, inkább keménynek tűnik. Samy, Lars és Gino felől semmi kétség. De vajon ráállnak-e a kockázatos vállalkozásra?

Mi egyebet tehetnének? Kiették magukat ételből, gyógyszerből. Egyre kimerültebbek, éjszakáik gyötrelmesek. Ha nem vitatkoznak, örködnek vagy vakaróznak, akkor egyszerűen az éhségtől szenvednek. Éhenhalásról persze szó sincs, aki a vadon közepén üres gyomortól vész el, az megérdemli. De nincsenek abban a helyzetben, hogy vadászgatni, majd sültögetni kezdjenek.

A katonáknak átadott kazetták megjárhatták már a stúdiót. Lehetséges, hogy azóta adásba került a meghamisított anyag. Freynek addig kell visszajutnia a gerilláihoz, amíg azok még kételkednek árulásában és halálában.

Tehát?

- Ruhát kell szerezniük - sóhajtott a Ron a levélszőnyegen hasalva. Irgalmatlan bűz csavarta az orrát a rothadó avar felől. Ráadásul, ha megmozdult, ezernyi rovar sereglett elő, talán csak azért, hogy megnézzék, ki háborgatja őket, talán költözködési szándékkal.

- Ruhát? - kérdezte hökkenten Samy. - Hiszen ruhában vagyunk.

- Tiria és Frey polgárabb a polgárnál. Ami a mi egyenrongyainkat illeti, az első katonatiszt sikító-frászt kapna a láttunkra - dühnyögte Ron. Némi elégtételt töltötte el. Hiszen megtalálták a katonák rögtönzött táborát.

A zsoldosok szelíd völgyben táboroztak. Apró, hihetetlenül zöld vízű tó

hevert közepén. Még hihetlenebb volt a parton veszteglő katonai helikopterek látványa. Ketten voltak, békésen álldogáltak, spenótzöld színre festve, és talán éppen csak arra vártak, hogy a Kriplikommandó elkösse őket.

Erre várhattak, a Kriplikommandó ugyanis gondolkodóba esett. Sokallották a katonákat. Ha ennyi emberrel tűzpárbajt kezdenek, bőrük legfeljebb teaszűrőként szolgálhat tovább.

- Ruhát kell szerezni - látta be Samy is.

Ron hátán még futkározott a hideg a korábban átéltektől, de attól a gondolattól is, milyen közel éjszakáztak az utánuk kutató zsoldosokhoz. A tábor egyébként nyugalmasnak látszott, a katonák nem sejtették, hogy a vérebes osztag immár a biohumusszá válás folyamatában van. Egy melegtől bágyadt csoport sorakozott fel a fák árnyékában. Altisztjük fel-alá járt előttük, s parancsokat osztogatott. A távolból nézve komikusan hatott lelkes igyekezete. Aztán az osztag az ösvény felé menetelt, szemlátomást minden ihletettség nélkül.

Gino, Lars és Samy már indult is, eléjük vágni. Ron a lelkükre kötötte, hogy vigyázzanak az uniformisok épségére és tisztaságára, majd megmaradt társaival együtt ő is az erdőbe vetette magát. Szerény puhatolózására Tiria zord hangsúllyal tájékoztatta, hogy semmi baja nincs, és ha szükséges, akár egyedül is elintézi az egész osztagot. Ront meghatotta a készség, de visszautasította az ajánlatot. Halkan dohogva lépdelt az élen. Mire felocsúdott a lány eltűnt. Edu és Frey is meglepődött ezen a fordulaton. Fogalmuk sincs, hová lett Tiria, állították. Az imént még ott mendegélt a sarkukban.

Tiria lerövidítette az utat, jöllehet leegyszerűsítése nem sikerült. Amint megszökött társai mellől, nekivágott a hegyoldalnak, melyet ők komótosan megkerülni készültek. Ha nem lett volna a milliónyi fa, bokor, cserje és lián, akkor semmiség lett volna az egész. ám a természet burjánzott, tombolt, s egy idő után a lánynak az az érzése támadt, hogy a szeme láttára araszolnak, szaporodnak, növekednek a növények.

Kevés híján hajba kapott egy majomkölyökkel, amely csapatától elbitangolva az anyja után jajgatott, s Tiria láttán hisztérikus rohamot kapott. Erre a hangra nyomban összeecsődült az eddig oly hiába hívogatott majomkolónia, és a lány örülhetett, hogy megúsza némi lármával, lefordíthatatlan, ámde egyértelműen életveszélyesnek ható fenyegetésekkel, átkokkal.

Tiria felvidult e közjátéktól, de a továbbiakban rovarok és hullók keserítették a hangulatát. Ezek jóval kevésbé szórakoztatták, mint a majmok. Némi magányérzet is elfogta. Hallgatta hát a közelében lefelé botorkáló patak csobogását. Végül a növényzet segítette hozzá a gyorsabb haladáshoz. Ágakba kapaszkodva, húzódkodva kúszott felfelé. Elérte az ösvényt, amelyen a katonáknak és azok nyomában az ő társainak kellett közeledniük. Elégedettséggel elegy kimerültség vette elő, nem kérdezgette magától, miért teszi, amit kitervelt. Zúgást hallott, ennek irányába tartott. Zuhatag alá érkezett.

Tiria elrejtette fegyvereit egy bokor alatt, csak a kést hagyta magánál. Ezután, mint ki dolgát jól végezte és rászolgált az élvezetre, beállt a vízesés függőnye alá. A permetben fürösztötte arcát, haját, megdörgölte szakadozott, változatos mocskofoltokkal tarkított overallját. Nem húzta le magáról, de kigombolta. Átnedvesedő kötése sem zavarta.

A zsoldosok vezetője vette észre a törött ágakat. Gyanította, hogy nemrégien használta valaki az ösvényt. Megérintette a letört ág tövét és a nedvességből megállapította, hogy a sérülés friss keletű. Intésére társai szétszéledtek a környéken.

Larsnak volt hajlama a misztikus dolgokhoz, de amikor meglátta, hogy a katonák mintegy bekerítik a vízesést, mégpedig a gondtalan fürdőzgető Tiriával együtt, a férfi belemarkolt kecskeszakállába. Az még rendjén lett volna, hogy a lány ott áll a vízszugar alatt. De hogy került oda?

Gino nem esett kétségbe. Feszült vigyorral figyelte, mit tesznek a katonák. Szinte örült, hogy Tiria láttán három csoportra oszolva settenkednek tovább.

Ily módon jóval hozzáférhetőbbekké váltak, mintha egy bolyban maradtak volna.

Lars intésére becserkésztek a közelükben leskelődő három zsoldost, és egy emberként rájuk vetették magukat. Samy tarkón ütötte kiszemeltjét, aztán karjába fogta az összeomolni készülő férfit. Gino is ütött, az ő választottja kis híján felkiáltott, így hát kapott még egyet. Lars szívesebben dolgozott volna késsel, de nem felejtette el Ron intelmét. átfonta karját a meglepett zsoldos nyaka előtt, és mielőtt az feljajdulhatott volna, másik kezét a szájára tapasztotta. Fél perccel később elengedte áldozatát. A férfi halott volt.

A három testet elrejtették a bozótosban és mentek a többi katona után. Tiria esztelenségének hála, a katonák megfélemedtek vérszomjukról. Óvatosságból körülszimatolták a környéket a lány társai után, de mivel úgy vélték, hogy tiszta a levegő, folytatták a bámészkodást. Úgy festett, megvárják, amíg Tiria befejezi a fürdést. Élve óhajtják elfogni, a parton.

Az altiszt társaságában levő katonákat Ron, Edu és Frey kapta el, a maradékot Ginók örölték fel. Gyakorlottan ügyködtek. Hangos szó, fegyverlövés nem hallatszott. Nem is akarták erejüket pocskoltni, arra gondolva, hogy a helikopter megszerzése keményebb vállalkozás lesz.

Ron eltekintett a hajtépéstől. Előbb a sajátjára gondolt, csak utóbb Tiriaéra, végül mindkét változatot kiverte a fejéből. Lemeztelenítette a legsudárabbnak látszó katonát. Megszagolta ruháit, aztán belebújt a nadrágba, zubbonyba. Feltette a sapkát, Befűzte a bakancsot. Mire végzett, Tiria ott állt előtte, hajáról csepegett a víz. Diadalmasan mosolygott.

- Madám - mondta Ron. - A történetek után inkább sírhatna. Válasszon magának ruhát és öltse fel. Aztán nem árt, ha egy darabig úgy tesz, mintha obeliszk lenne.

- Dicséretet reméltem - sóhajtotta a lány.

Ron biccentett. - Nagyszerű húzás volt. De voltaképpen mire számítottál? Lepuffanthattak volna, hiába volt hasig nyitva a ruhád. Madám, ezek katonák és nem kiscserkészek! Legfeljebb azt forgatták a fejükben, amit Herval meg is tett. Ennyit az ötleteidről. A kivitelezés szakképzettségre vallott.

Tiria kiejtette kezéből a frissen zsákmányolt zubbonyt és rámeredt a kapitányra. Tekintete elsötétült. Száját két keskeny barázda ölelte mosolyba. - Nem tudom, te holt tanultál verekedni, Ron. Az én iskolámban külön órákon oktatták a versenyen kívüli, az úgynevezett "aljas trükköket". Ezt is - Tiria felrántotta a lábát.

Ron meggörnyedt, szemei könnyeztek. Alig találta a hangját.

- Ez nem aljasság, madám. Szinte már gyilkosság.

Tiria felvetette a fejét és elvonult a patak felé.

Edu utánanézett, aztán Ronhoz fordult. Szánalom vegyült a hangjába. -

Tévedtem: Frey sosem kellett neki. Érted bolondul a nő.

Ron nem méltányolta Edu humorát. - Voltak nők, akik bolondultak értem, de kasztrálni egy sem próbált. - Ezzel a társaira nézett, hogy végeztek-e az öltözködéssel, az elkábított katonák biztonságba helyezésével, továbbá a röhögéssel. Végeztek.

Fess altiszt vált Ronból az öltözködés végeztével. Ezt főként társai tarka, de kényelmes gyakorlóruhájának láttán mérhette fel. Örült, hogy megszabadult a gyűlöletes lovaglónadrágtól, de cserében nem vágyott a hetyke, félrecsapott sapkára. Fel kellett tennie, hiába berzenkedett ellene. Elvégre Ginónak és Edunak is remekül állt. Samy ez az öltözetet el nem csúfíthatta, meg nem szépíthette, neki oly mindegy volt, mit visel. Frey természetén csaknem elhasadt a ruha, és még akkor is jól festett benne, ha szemlátomást irtózott ettől a viselettől.

Lars?

- Lars - sóhajtott Ron szörnyülködve -, te még ebben a gúnyában sem mutakozhatsz a táborban. Ilyen nincs még egy. Azonnal felismernek. Megműtünk.

Lars válasz gyanánt egyértelmű jelzést adott le. Végül mégis belement, hogy

leragasszák a homlokát, mintha csak megsérült volna, elfedve jellegzetes szemölcsét. Amíg azonban Gino a haját nyirbálta, fenyegetően morgott és vicsszóval kecsegtetve botcsinálta borbélyát.

Minthogy a hangulat a tetőfokára hágott, Ron biztos távolból Tiriát kerülgette. Végül megcsóválta a fejét.

- Nincs az a vaksi, agyalágyult zsoldos, aki egy pillanatig is kételkedne női mivoltodban.

Társai egyetértettek vele. Jóllehet Tiria kiválasztotta és felöltötte az egyik katona tarka gúnyját, fejére illesztette a hetyke sapkát is, mégsem keltett férfias benyomást. Sántikált ugyan a pár számmal nagyobb bakancsban, melyet a fűző tartott csak a lábán, de he lehet, jóval nyúlánkabbnak és nőiesebbnek látszott, mint valaha.

Lars beleharapott Gino csuklójába, amikor a szakállá került sorra. Ron elkapta a lehullani készülő szőrtincset és Tiria orra alá próbálta. Nem volt elégedett. Megpróbálta a lány állára illeszteni. Ott sem hatott meggyőzően.

Gino csaknem zokogott a röhögéstől, bele is vágott Lars állába. Még a fanyar Frey is elvigyorodott.

Edu nem palástolta idegességét. - Most kabarézunk vagy helikoptert lopunk? Mert nem mindegy.

Tiria egyetértett vele. Eltolta Ron kezét és a korábban látott vészterhes mosollyal kijelentette. - Ha még egyszer hozzám érinted Lars vegetációját: megetetem veled.

Ron nem kísérletezett tovább. Lars kezébe adta a szakállt aztán Edu felé bólintott. - Igazad van. Bolondul értem.

Véget vetettek az erőltetett szórakozásnak. Félelmük nem kisebbedett tőle. Az előttük álló feladat változatlanul kivihetetlennek és életveszélyesnek rémlett.

Nekivágtak.

Ron esküdni mert volna, hogy valami ügybuzgó őrangyal kipécézte magának. Helyeselte a dolgot.

Amikor visszatértek leshelyükre, a táborban vidám, nyaraló társaságot pillantottak meg. A legtöbb katona egy szál törülközőben vagy anélkül kószált fel-alá, főként a zöld tó felé. Hangos nevetgéssel, prüsszkölve fürödtek, látszólag gondtalanul. Tisztjeik méltóságteljesen, bár de velük tartottak a vízpart felé.

Frey a lazaság láttán majdnem biztosra vette, hogy a zsoldosok a kormány győzelmét ünneplik. Egyszersmind az ő bukását. Émelyegve bámulta a strandoló társaságot.

Ron sejtette, mi bántja a gerillát, de nem hozta szóba. Tekintetét a helikopterekre szegezte. Ha csak az egyiket viszik el, a másikkal úzóbe vehetik őket. Lars nem vezetheti mindkettőt, ez kézenfekvőnek látszott.

Tiria csendesesen megjegyezte: - Ha feltűnés nélkül eljuthatnék a gépekhez, vállalnám az egyiket.

- Mit csinálnál vele? - tudakolta Edu sötéten.

Tiria úgy tett, mint a gyermek, amikor azt játssza, hogy autót vezet. Megragadott egy képzeletbeli kormányt, a motor hangját berregéssel helyettesítette. Edu egy árnyalattal tovább sötétült. - Nem hinném, hogy a helikopterben ott találod a kormányt, ahová most képzeled.

- Ültél már olyanon? - kérdezte Ron. A biztonság kedvéért az egyik spenótszín gép felé intett.

Tiria befejezte a berregést, és kedvesen a kapitányra mosolygott. - Testőre voltam egy pokolian gazdag öreglánynak. Csak helikopterrel jártunk. Mivel a nyanya a pilótájában is emberrablót látott, meg kellett tanulnom vezetni a gépet.

Ron bólintott. - Idáig jól hangzik. Mi lett az öreg-asszonnyal?

Tiria halkan felnevetett, majd félrefordult, míg rendbeszedte arcvonásait. Tekintete Gino arcára esett. A sötét szempárból biztatást olvasott ki. Legalább ő bíz benne, gondolta. Neki válaszolt. - Egyszer elfelejtették a gépet feltankolni, és én elfelejtettem ezt ellenőrizni felszállás előtt. A hiányosság a levegőben derült ki. Toronyházak, sűrű épületsorok fölött. Végül lekecmeregtünk egy téren, a forgalom közepén, de akkor az éltes hölgy már a mellkasát szorongatta. Mellesleg az újságírók buktak a sztorira. Pár nap múlva az öreglány úgy sütkérezett a dicsőség fényében, mint a grillcsirke.

Ron elhúzta a száját. - Még az infarktusról is megfeledkezett.

- Honnan tudod?

Ron megköszönte a torkát és végignézett a társain. - Ki akar Tiriával repülni?

- Én szívesen - vigyorgott Gino.

Edu felsóhajtott. - Választék híján épp ebbe a nőbe szerettem bele. Vele megyek.

- Oké - bólintott Samy. - De hogy a fészkesbe visszük a gépig a madámot? Ha besétál a táborba, kitör a tavaszünnepe.

- Vagy a szarvasbögés - helyeselt Lars. Megpróbálta megsimogatni a szakállát. Nem találta. - álcáznunk kell. Miért járjon jobban, mint én?

Tiria a vállát vonogatta. - Ugyan, fiúk. Mind be vagytok szarva. Egy szót sem: érzem. Adjatok egy törülközőt, és kezdjük el a beszívargást.

Ron mindenekelőtt keresztet vetett. Aztán lezserül a vállára hajította a háromszázötvenezeres és fütyürészve beballagott a táborba. Éppen ezredszer sajnálkozott afölött, hogy nem állt be a vízesés alá. Talán megvigasztalódna, ha fejest ugorhatna a tóba. Nem ugorhat, ez nyilvánvalónak látszik. Felöltözve, félrecsapott sapkával meglehetősen feltűnőnek érezte magát a nudista kempingre emlékeztető táborhelyen. Könnyed léptekkel tartott a tó felé, azzal az idegesítő rögeszmével valamennyi idegvégződésében, hogy a katonák őt bámulják. Na persze. Nem elég, hogy teljes felszerelésben mászkál közöttük, talpig fegyverben, még azt is megjátssza, hogy élvezi.

Lars kerülőt tett a bokrok között. Csaknem belebotlott az egyik űrbe.

Úristen, ezek aztán megdolgoznak a zsoldjukért, gondolta. Átlépte a szunyókáló strázsát és kezdett kissé megnyugodni. Eléggé tessék-lássék a harci szellem, ez kétségtelen. Ezek nyilván nem tudják, hogy a vadászat feszültségénél semmi sem élvezetesebb. Arra pedig végképp nem gondolnak, hogy a hét kripli megbolondul, és besétál közéjük. Lám, gondolta Lars, most is heten vagyunk, mintha Frey közénk tartozna. Lelépkedett az ösvényen és a táborban találta magát. Senki nem törődött vele. A csapatot csak nemrég toborozhatták, nemigen ismerik egymást. Remélhetőleg nem most lesz a sorakozó, névsorolvasás. De Lars díszszemlére sem vágyott. Hiányzott egy gomb a nadrágjáról. Megkerülte a fél tavat. Letelepedett a parton, az egyik spenótszín helikopter árnyékában.

Samy zsebre vágott kézzel lödörgött. Fűcsomókat rugdalt, megszemlélte egy pillangót. Társai visszafojtott lélegzettel figyelték. Szerették volna figyelmeztetni, hogy ne tegye ezt. Szakasztott úgy festett, mint egy klasszikus burleszkfilm bugyuta hőse, amikor kerülni óhajtja a feltűnést és evégből csakis olyan hajmeresztő dolgokat cselekszik, amelyek révén minden tekintet részegeződik, mégpedig árgus módon. Csípőből rakosgatta a lábát, minden lépésnél kifordulva, ajkát fütyörészésre csücsörítve, tekintetét zaklatottan fel-alá járatva.

Samynek szerencséje volt. Jellegtelen arcát, zömök termetét ezúttal sem találta senki figyelemreméltónak. Lars közelébb érve leguggolt a part szélén és ártatlanul köveket hajigált a vízbe. Amikor egy hátán úszkáló zsoldost ügyesen fejen talált, felemelt kézzel szabadkozott. Verítékpatakok tolokodott elő haj tövéből, lefolyt a homlokán, orra hegyén billegett egy sós csepp. A katona beérte szabódásával, nem óhajtott vért. Visszafeküdt a hátára és tovább

lebegett a sütő nap alatt.

Edu szelíd vonású arca sem keltett feltűnést. Előfordult itt mindenféle náció, az összes bőrszín és azok árnyalatai. Száz nyelven folyt a társalgás, valójában senki nem volt kíváncsi a másakra. Voltak, akik hűsöltek a fürdés után, mások az éghajlatot átkozva a fegyvereiket tisztogatták.

Gino közeledett. Szokott feszült mosolyával, homlokába hulló hajával, hetyke sapkájával szívdöglesztő látványt nyújtott. Egy pucér katona nem állhatta meg, hogy meg ne csipkedje kissé, amikor elhaladt mellette. Gino affektálva tiltakozott.

A zsoldos visszalépett. - Mér', hogy még nem találkoztunk? - kérdezte fürkész pillantással.

Gino kezdte kényelmetlenül érezni magát. Szája elé fektetett mutatójúja mellől odasúgta: - Vigyázz, a hadnagy meg ne lásson veled, mert elküld őrátra! - Ezzel kissé megriszálta csípőjét és megpróbált odábbállni.

A katona a karja után nyúlt. - Ne segítek vinni a cuccodat?

- Vigyázz! - Gino kiszabadította magát és folytatta útját. Néhány lépés után visszafordult. A zsoldos egyre csak bámult utána. Gino tehát megint rámosolygott, majd azon tűnődött, nevéssen vagy sírjon kínos helyzetén. Megállt a tó partján, lábhoz eresztette fegyverét és úgy viselkedett, mint a nevetgélő, fürdőző társaság körülötte: vetkőzni kezdett. Nyújtózkodott, napoztatta tág porúsú arcbőrét és azon fohászkodott, gyűljenek össze végre mindannyian, aztán repűljenek innen mielőbb.

Frey nem szabadulhatott attól a rossz érzéstől, hogy felismerik. Jóllehet arca ápolatlanul, közönségesen borostás volt, ezt az arcot ezen a vidéken az újszülött is ismeri. Így hát önállósította magát. A tó túlsó végénél jött elő a bokrok közül, levetkőzött és fegyvereit az utált katonaruhával együtt a parton hagyva, belemerült a vízbe. Ha elúszott valaki mellett, gyorsabb tempóra váltott. Arcát a vízre szorította, hatalmas buborékokat fújt. Úgy viselkedett, mint aki most szándékozik felkészülni a soron következő olimpiára. Az úszkáló katonák méltányolták törekvését. Egyszer valaki utánakiáltott, az iránt érdeklődve, vajon úszik-e vagy fuldoklik. Frey lelkesen tempózott tovább. A helikopterekhez közeledve hirtelen érdeklődni kezdett a bűvármesterség iránt. Legfeljebb egy-egy légvétel erejéig jött a felszínre. Egy zsoldos sérelmezte ezt, feltételezve, hogy csakis azért tartózkodik a víz alatt, mert az ő pucér seggére kíváncsi. Frey kiköpte a vizet, hátat fordított, és újra lemerült.

Tiria a sátrak felől lopakodott a táborba. Fegyvereitől időben megszabadult, sejtven, hogy a katonák közelében bármikor szerezhethet újabbat. Pisztolyát és kését tartotta magánál, zsebébe rejtve őket. A fejére borított egy törülközőt, fél kézzel arcára szorította és egy fogfájós katona mértéktartó szenvedését imitálva a táborba sántikált ormótlan bakancsával. átvágott a sátraktól a tóig vezető téren, leballagott a partra. Vízet vett a tenyerébe és megnedvesítette arcát a törülköző alatt, mintha csak borogatná fájó fogát. Amikor felnézett, egy fürdőző katona pillantásával találkozott a tekintete. Feledett fogfájást, álcázást, lába megremegett. Kinyitotta és becsukta a száját. Biztosra vette, hogy a derékig érő vízben álldogáló, kékszemű, izmos férfi is felismerte őt. Tiria nem szólt semmit, a bátyja is hallgatott. Szája szegletében azonban ijesztő vigyor jelent meg.

Lucier Linder húga megpillantása után további arcok után kutatott a közelben, s várakozásában nem is érte csalódás. Kibökte Larsot, majd Ront is. Aztán visszafordult Tiria felé és vigyorogva így szólt. - Fáj a fogad, fiú?

Megkínálnálak egy korty whiskyvel, attól talán rendbe jönne. Errefelé nincsen fogorvos, itt csak a dzsungel van. Benne néhány menekülő, akiket érdemes elfogni: jó pénzt ér a bőrük. Egy nő is van velük. Mindenki arról ábrándozik, hogy éppen ő fogja elkapni. Hosszú volt a háború, fickósak a katonák. - Lucier elvigyorodott. - Otthon van egy dögös húgom. Akarod, hogy meséljek róla? Érdekes egy csaj, én mondom. Mozgalmas életet él. Úgy hallottam, túlontúl

mozgalmasat. - Lucier anélkül, hogy a fejét megmozdította volna, körültekintett. A háta mögött fergeteges kergetőzés folyt a vízben. Permet hullott a vállára.

- Azért kellett idejönnöm, mert meg akartak ölni - mondta halkán Tiria.

- Az embert lépten-nyomon meg akarják ölni, fiú. Mondok neked valamit. Még ugyanannak a kutjának a kölykei is egymás torkának ugorhatnak. Mit tudom én, összemarakodnak egy csonton. De talán csak első vérig harcolnak. Kicsi a világ, fiú. Én most bemegyek a sátorba. Gyere utánam, kaphatsz egy pohárával. Ha nem, nem. Ennél többet nem tehetek érted. - Lucier kilábalt a vízből. Felkapta törülközőjét és a dereka köré csomózta.

Tiria felsóhajtott. - Remélem, nem felejtet el, hogy a zsoldos is ember.

- Minden ember a piacról él - felelte Lucier és vissza sem tekintve, lassú léptekkel eltávolodott a közeléből. Tiria utánafordult. Lerázta magáról a kábulatot és a helikopterhez sétált. Nekiámaszkodott a gép oldalának, számba vette társait. Mindannyian a közelben voltak. Nem volt nála fegyver, de jól tudta, képtelen felkapni egyet a földről. Reszkettek a lábai. Félt a testvérétől.

Szinte komótosan szálltak be a helikopterekbe. Mintha erre kaptak volna parancsot. Magától értetődően mozogtak, elhelyezkedtek. Frey is kísért a vízből, felemelt egy gazdátlan zubbonyt, nadrágot, belebújt. Aztán fellépett a gépbe Lars mögött.

Még csak figyelmeztető kiáltás sem hallatszott. Váratlanul lövedékek kopogtatták meg Lars gépének burkolatát. Betört az oldalablak üvege. Frey elvágódott az ülésen. Vére a huzatra freccsent.

Lars megélné. Beindította a motort és a levegőbe rántotta a helikoptert. Sietsége folytán a gép vészesen megbillent, majdnem felborult.

Tiria is kapkodott. Gino ült mellette, géppisztolya a térdén hevert. Élénk tekintete az orvlövészt kereste. Edu az ajtónyílás közelében meresztgette a fegyverét.

Fenn voltak a levegőben. Mintha jégeső kopogtatta volna a gépek fémburkolatát. Alattuk fejvesztetten rohángáló, össze-vissza lövöldöző katonák, pokoli lárma üvöltözés.

Tiria látta, hogy Frey megmozdul a másik gépben. Él, villant az agyába. Maga alá tekintett, attól félve, hogy a katonák beletalálnak az üzemanyagtartályba. Sejtelte sem volt róla, mennyire golyóbiztos a katonai gépek burkolata, de nem is akarta kipróbálni. Egy piros gomb kellett magát a hüvelykujja közelében. Megérintette. A talpa alól fakadtak a golyók. Végigsepertek a megbolydult zsoldosokon. A lány átnézett a másik helikopterbe, mely csaknem egy vonalban lebegett az övével. Frey véres vállal, eltorzult arccal lövöldözött. Ron továbbra sem látszott, miként eddig sem sikerült őt felfedezni. Hol van a kapitány?

Tiria nem gondolt többet az egykori kisfiúra. Lucierre. Szakadatlanul ontotta a golyókat. A tó környéke hamar kiürült. Fekvő alakok kisebbedtek, némelyik mocorgott.

A lány elengedte a gombot, amikor az erdő fölé értek. Ekkor esett pillantása a műszerfalra. Jóformán el sem sápadt. Volt már ilyen, gondolta. Megint átpillantott Lars gépébe. Látta a vállát markolászó Freyt, arcvonásait nem vehette ki ebből a távolságból. Látta Larsot, azt is, amikor a helikopter orra alól golyók fakadtak, és végigsepertek az erdőszéli bozótoson. Nem nézett le, nem volt rá kíváncsi mit intéztek a fegyverek. Samyt figyelte, aki az ülésen áthajolva ténykedett valamit. Feltehetően Ronnal foglalatzkodott. A kapitányt Tiria továbbra sem tudta felfedezni. Ron megsebesült, gondolta kihűlő szívvel. Vagy meghalt.

Megint a műszerfalra pillantott. Gino is ezt tette mellette. Az üzemanyag mennyiségét jelölő mutató szerényen a piros vonal kezdetén mocorgott. Edu észrevette. Beletépett a hajába, aztán hátradőlt az ülésen.

- Óriási mondta. - Már korábban is vallott rá néhány jel, hogy nő fogja vesztemet okozni.

- Tehetek én róla? - kiáltott Tiria. Amennyire tudott, közel merészkedett Lars gépéhez. Indulás előtt megállapodtak, hogy nem használják a rádiót. A tilalmat meg sem szeghették volna. A katonai műszer futó ránézésre is bonyolultnak látszott. Tiria figyelembe sem vette. Átkukkantott a szomszédba, Ront kereste. Lars dühösen intett, hogy kopjon le.

Tiria nem tárgított, de beérte azzal, hogy a vezetésre figyeljen. Helyette Gino bonyolított Samyvel valamiféle süketnéma jelbeszédet.

- Nekik tele van a tankjuk - közölte egy idő után.

- Mi van Ronnal? - kérdezte Tiria.

Gino kuncogott. - Ha jól értettem, megsebesült.

A lány ráfordult. - Mit tudsz ezen vigyorgni?

- Istenem, nem mindegy, mi van Ronnal? Ha nem tudnád, nem sárkányrepülőn ülünk. Helikopteren. Ez pedig olyan, hogy matéria nélkül egy tapodtat sem megy. Ha a tank kiürül, a gép lezuhan. Lezuhanik. Oda la a fákra. Itten aztán nem lesz kicsi tisztás, meg kényszerleszállás. Feldobjuk a talpunkat.

- Mi van Ronnal? - kérdezte újra Tiria.

Edu felsóhajtott a háta mögött. - Ez a szerelem már aligha teljesülhet be. Amint Gino említette: lezuhanunk. Minden rosszban van valami jó. Tűztől, robbanástól benzin híján nem kell tartanunk.

Tiria a könyökével megérintette Gino karját. - Mondtad nekik?

- Samynek? Eljátszottam. Úgy festett, megértette.

- Akkor azt is beszéljétek meg, hogyan szállhatnánk át a másik gépre.

- Ennyire nem tudsz megenni Ron nélkül? Egészen egyszerű, bogaram. Na, nyúlj hátra, érintsd meg a lapockáidat. Ott vannak a szárnycsontjaid. Épp csak várd meg, amíg kinőnek szépen. Aztán huss!

- Edu, te nézz lefelé. Amint egy gyufásdoboznyi helyet látsz a fák között, szólj. Gino, te értekezz a szomszédoddal. Ki kell találnunk valamit. Ha Ronnak nincs fejszerűlése, talán segíthet egy ötlettel.

- Ron, a nagy varázsló. A mi kicsi Tiriánk szeme fénye. - Edu meresztgette a szemét. áthatolhatatlanul sűrű vadont látott. Nemhogy a kényszerleszállást nem tudta elképzelni, már azon is csodálkozott, miként haladhattak gyalog abban az összefolyó, zöld rengetegben.

Gino távtársalgása végeztével közölte Tiriával: - Azt üzenik, nézzünk körül, van-e ejtőernyő a gépen.

- Az majdnem ugyanaz, mintha úszógumit találnánk - morogta a lány.

- Én megnézem. Ha szentelt vizet találok, feladom nektek az utolsó kenetet - biztatta őket Edu.

- Az utolsó előtti, barátom. Az utolsó kenet mi magunk leszünk. - Gino letekintett a mélybe.

Tiria felnyögött. - Ha nem tévedek, ezt nevezik akasztófahumornak.

- Nem tévedsz. De nevezheted katasztrófahumornak is, oly mindegy.

Tiria átpillantott a szomszédságba. Meglátta a régóta nélkülözött kapitányt.

Ron kissé különös pózban, térdelve helyezkedett el az ülésen, és még vidámnak sem látszott.

A lány valósággal meghatódott. - Értünk imádkozik? - kérdezte.

Gino gondtalanul vigyorgott, fél szemmel a műszerfalra sandítva. - Nem hinném, hogy imádkozik. Az első golyózáport követően ült az ülésre.

- És?

- Próbáld ki. Tele volt üvegtörmelékkel.

Tiria eltűnődött. - Eszerint a kapitánynak van róla fogalma, mit tesz egy gátmetszés.

- Hulla jó - dünnyögte Edu. Folyó csikja csillant meg alattuk. Felnyögött. - óriási. Mégis meg kéne nézni azt az úszógumit.

Tiria lepillantott. - Nincs folyó part nélkül - vélte könnyedén. Lejjebb

vitte a gépet.

- Ez az egyetlen kivétel - állapította meg Gino. Mintha a víz az erdőben kanyargott volna. Valóban nem látszott part se közel, se távol. - Nem vagy egy geológus - morogta.

- Gino, kérdezd meg a szomszédot, van-e kötele. Netán összecsomóozható lepedői - közölte feszülten a lány.

- Minek nézel bennünket? Rómeónak? Kételtűnek?

- Ezt majd később tisztázzuk. - Tiria csaknem a vízre tette a gépet. Figyelte a sodrást, megpróbálta kikövetkeztetni a folyó mélységét. - Ha Lars ügyes, talán még kötél sem kell - vélte egy idő után.

- Nem! - Gino iszonyodva tekintett a vízre.

Tiria meglökte a vállát. - Te nesztelenül lopakodó, nagyszerű szupermen. Ugorj!

Edu halkán megszólalt. - Az a helyzet, hogy a másik gépen van Frey, a videokazetta és a háromszázötvenezer, amit immár elegendő három részre osztani. Nem fognak minket kiszedni a vízből.

Tiria megfordult és rámeredt a válla fölé. - Te is ugorhatsz elsőként.

- Mi egyebet tehetnék? - sóhajtott Edu. - Aztán itthagynak. Ha kis szerencsénk van, nem lőnek belénk.

- Anélkül is belefutunk - bólintott Gino. Kilesett a gépből. Lars helikoptere szinte rotorjuk tetejére ereszkedve lebegett.

- Azt hiszem - folytatta Gino -, ha ezt elviszem szárazon, hazamegyek és sorban megfojtok mindenkit, aki az ittlétéről tehet.

- Erre most én is megesküszöm - tódította Edu.

Csaknem egyszerre léptek ki a gépből, kétfelől. Hullámpermet csapott fel körülöttük. Egy percre eltűntek a víz alatt.

Aztán előbb Gino, majd Edu feje bukkant a felszínre. Tiria eltávolodott a közelből, hogy Lars helikoptere odaférjen. Jobbról mozgolódást látott a vízben.

Odasandított. Meghűlt benne a vér. Néhány krokodil közeledett, egyelőre meglehetősen tartózkodón, a szokatlan zajtól megszeppenve. Mindenesetre a vízben támadt mozgás ébren tartotta érdeklődésüket. Ijesztő technikával mozogtak, szinte tajtékat hasítva siklottak, hosszú orruk éket vágott a folyón. Amikor megálltak, rezzenéstelen pillantással szemlélődtek. Rendetlennek látszó, egyenetlen fogazatuk ijesztő látványt nyújtott. Mintha ásítottak volna.

Tiria lejjebb ereszkedett, hogy rájuk ijesszen. A krokodilok visszahúzódtak a part közelébe, de megszeppenésük nem tartott sokáig.

Gino néhány lendületes vetődéssel elérte a főfutó rúdját és belecsimpaszkodott. Aztán újabb nekifutással sikerült felkapaszkodni rá. Samy kihajolt elérte és berántotta a helikopter belsejébe.

Edu következett. Kezdetben ügyetlenkedett, de ez csak az első krokodilfej megpillantásáig tartott. A rémület elképesztően fürgévé tette. Valósággal kihussant a vízből, ráperdült a rúdra, elkapta Samy karját és máris a biztonságos kabinban zihált megkönnyebbülten.

Tiria úgy döntött, hogy bármit, de ezt nem. A krokodilok már cseppet sem zavartatták magukat a helikopter mennydörgésétől. Mintha megtelt volna velük a folyó. A lány tehát gyors pillantást vetett a piros sávban kifelé dőlő mutatóra, majd megemelte a gépet. Ha elfogy a benzin, a kabinnal együtt a vízbe merül. Inkább megfullad, de krokodiltáp nem lesz. Búcsút intett társainak és előrelebbent. Ahol nem úszott hulló a folyón, az ő képzelete odavarázsolt néhányat. Krokodilfőzelék fölé lebegett. A motor időnként kihagyott. A mutató ájultan hevert a piros sáv legszélén.

Tiria a bátyjára gondolt. Ugyanannak a kutyának a kölykei is összemaragodhatnak olykor, mondta Lucier. Nyilván ő adta le az első lövést. Freyre célzott, az ő helikopterére. Lucier talán akkor sem tett volna másként, ha tudja, hogy azon a gépen ülnek mindazok, akik fontosak a hűgának. Tudhatta azt is, ha támadást kezdeményez, azzal az ő sorsát is megpecsételi. De most nem

testvérek voltak, hanem küzdő felek. Drága Lucier, gondolta Tiria, honnan a pokolból jöttünk? És hova a pokolba megyünk?

A lány megbocsátó, kegyes hangulatba ringatta magát. Figyelmeztető lövést hallott. Feltekintett. Samy feldúltan integetett neki, hogy ugorjon már. Ron nem integetett, de gondterhelten ráncolta a homlokát és merőn nézte őt.

Tiria kifűzte az övét és rögzítette a kormányt. Aztán kilépett a gépből. Teste csobbant, elmerült. A vadon kétfelől sorakozó fái árnyékot vetettek a folyóra. Semmit sem látott a víz alatt, de elég jól el tudta képzelni, milyen érzés lehet, ha krokodilok marcangolják szét az embert. Reszkető tagokkal felúszott. A helikopter fölötte lebegett, szinte súrolta a fejét. A másik gép még távolodott. Rotorja lassult, majd megállt, a törzs imbolyogni kezdett.

Tiria visszafordította a fejét Samy felé. Semmiféle gyakorlatot nem kellett bemutatnia. Elkapta a fejjel lefelé lógó férfi karját.

A távolban a vízre csattant az elhagyott helikopter. A közelben árny moccant.

Tiria megszorította Samy csuklóit. A gép magasba szökött. Tétova árnyak maradtak odalenn, egyre inkább távolodtak. A lány összeszedte magát. Samy ráfogott sérült alkarjára, de a fájdalom legalább ösztönzően hatott. Gino is megjelent az ajtónyílásban. Együtt erővel beemelték a lányt. Hagyták, hogy elnyúljon a gép hátuljában.

Tiria sírni szeretett volna. Szípgott kettőt, mert az orra megtelt vízzel.

Aztán megjegyezte: - Fogadni mernék, hogy öt perc múlva ez a tank is kiszárad.

- Miért nem lőttél bele azokba az átkozott krokodilokba? - mordult rá Edu.

- Majd legközelebb - vigasztalta a lány.

Frey fintorgott. Ugyanaz a válla sérült meg, amelyet korábban már Herval megkezdett egy lövéssel. Nyugtatták: jó lesz gombnak. Frey mégis gyanúsan sápadozott. Várható volt, hogy hamarosan visszatér a láza, és az összes ezzel járó izgalom.

Tiria lenézett. Csakis a vadont látott. Mekkora ez az ország?

- Ti nem vagytok éhesek? - kérdezte Samy.

- Örökké zabálnál. - Edu zord hangulatban volt. Miért ne? Ezt a napot nem vitte el szárazon, de eleven és sértetlen volt - egyelőre. Minek is örült volna?

Ron Lars mellett térdelve gyönyörködött társaiban. Némileg irigyelte is őket. Fűrődtek. Vágyakozva gondolt (legalább egy lavórnyi) meleg vízre. Hidegre. Új nadrágra. Esetleg új fenékre. Samynek is igazat adott. A nap reggeli nélkül kezdődött, s ebben a fogyókúra szellemében folytatódott. Lassan bealkonyodik. Le kell szállniuk. Csakhogy ez nem elhatározás kérdése.

A kapitány beletemetkezett a térképbe. Magán érezte Tiria tekintetét. Nem nézett fel. Most nem.

Tiria megszólította: - Hallom, milyen szerencsétlenség ért.

- Te hallod, én érzem.

- Fájlalom - felelte a lány.

Ron felsandított. Ő fájlalja. Meg volt hatódva. Amikor visszatemetkezett a térképolvasásba, foltokká mosódtak előtte a jelzések. Megpróbálta kiszámítani, mikor volt ennyire boldogtalan. Soha életében.

Áthatotta őket egy sugalom, hogy elhagyatott vidéket szemeljenek ki leszállóhelynek. Feltehetően a gerillák földje fölött jártak, de aligha lettek volna népszerűek katonai gyakorlóruhájukban, spenóztöld helikopterükkel. Az elmaradhatatlan, mi több: hön óhajtott találkozás előtt szeretnék volna rendezni soraikat.

Lars kiszemelt a magasból egy tóparti tisztást, mely megfelelőnek látszott a leereszkedésre, s lakott településtől is távol esett. Erősen alkonyodott. Lazacszín és narancsos fények vonták be az égboltot. Az erdő szélén döbbenettől

dermedt majomcsapat meredt rájuk egy percig. Aztán fejhasogató lármával szétszéledtek. Zsivajgásukhoz madarak csatlakoztak.

Ron egyenesen a tóhoz sietett. Menet közben vált meg zubbonyától, melyet szemérmesen a dereka köré csomózott, hogy nadrágja hiányosságát elfedje. Eme lepel fedezékében vetette le további holmijait. Megtekintette a talpát és elborzadt. Úgy vélte, a helikopterek elkötésével kapcsolatos idegfeszítő manőverek megérték némi hajhullást. Legfőbb, hogy nem kellett gyalogolniuk. Más kérdés, és csak őt érintette: nem szívesen ült.

Samy sóvárogva bámult a majomcsapat után. Határozottan tudni vélte, hogy ezeknek az állatoknak ehető, sőt, élvezhető a húruk. Éppen csak el kellene ejteni közülük egyet-kettőt. Erről az ábrándjáról társai határozottan lebeszélték.

Gyümölcsöt majsoltak, méla undorral. Beletörődtek, hogy a tóparton éjszakázzanak. Az változatlanul nyitott kérdés volt, miként jutnak reggel civil ruhához, melyben emberek közé merészkedhetnek. A ruhaszerzés mostanáig gyakorolt módszerét kénytelenek voltak elvetni.

Ron úszott, s úgy tetszett, nem is óhajt kijönni a vízből. A sötétség sem zavarta. A tóban nem kellett gyalogolnia, s nem kényszerül leülni sem.

Társai hamarosan követék a példáját. Edu lépett a vízbe utolsóként, amint leküzdötte a krokodilokkal való találkozás okozta megrázkódtatást.

Frey a sekély parti vízben üldögélt. Fájt a válla, s a kezdődő borzongás a láz közeledtére figyelmeztette. Türelmetlenül várta a reggelt, az embereivel való találkozást.

Tiria beúszott a tó közepére. Ron közelében felfeküdt a vízre.

- Edu nem mondott semmit? - kérdezte.

- Egy rakás dolgot mondott, mióta ismerem - morogta a férfi.

- Voltak kétségei, még a helikopteren. Azt mondta, nálad a pénz, a kazetta, Frey. Miért húztatok ki mégis?

- Feltehetően azért, mert a mi helikopterünkön ez fel sem merült. Ha eszünkbe jut, nyilván fontolóra vettük volna. Egyébként percről percre ezeregy alkalom kínálkozik, mióta velünk van Frey, a kazetta és a pénz. Ti csak az aranyásók történetét ismeritek?

- Milyen aranyásókét?

- Azokét, akik sorra leöldösték egymást, mígnem a tanulság mián gazdátlanul maradt a nagy kincs. Ne haragudjon, madám. Nem zavarom?

Tiria a hasára fordult. Tempózott néhányat, majd megállt Ron közelében. - Nem zavarasz - felelte. - Kétségbeejtően beléd szerettem. Ez éppenséggel zavarhatna, ha nem látnám, hogy te is bajban vagy.

- Na ne - felelte Ron, mint akinek már más sem hiányzott.

- Komolyan - erősködött Tiria.

- Ma volt néhány alkalmad meghalni, csontjaidat összetörni. Nem szórakoztál eleget?

- Nem szórakozom. Talán emlékszel még a találkozásunkra. Ültünk a sötét gépben, repültünk az éjszakában. Aztán megszólaltál mellettem, és én elvesztem.

Ron nem látta a lány arcát, de érezte hangjában a vidámságot. Megfordult, elúszott a közeléből.

- Megkérdezhetnéd, miért csak most mondom - szólalt meg mellette Tiria.

- Nem kérdezem meg - biztosította Ron kimérten. Odébbtempózott, megfordult és a hátára feküdt. - Nem érzem magam megtisztelve.

- Nem? - Tiria nevetett.

- Valószínűleg vízbe fojtalak, ha nem tűnsz el a közelemből. - Ron úgy látta, a lány a nap során megkezdett játékot folytatja, de neki nem volt kedve a részvételhez. Sorozatos elbizonytalanodásaihoz és kétségeihez ez a helyzet végképp nem hiányzott. Ő csak egy kripli. Nem tud járni, s immár ülni sem. Az utolsó nő nemhogy visszaadta a pénzét, de meg is toldotta a húszassal.

Tiria szembeúszott vele és átkarolta a nyakát. Ha nem akartak elsüllyedni, le

kellett állniuk a vízben.

Ron zavarában szívesen zsebre vágta volna mindkét kezét, de nem volt úgy öltözve.

- Ezt nem hagyhatod ki, kapitány. Lazíts végre. Egész életemben rólad álmodoztam.

Ron megfogta a lány derekát. áterte két kézzel. Megszorította és eltolta magától. Nem engedte el, mind szorosabbra vonta körülötte az ujjait. Hallotta, hogy Tiria kifulladás, nem nevet tovább.

- Máskor két kézzel kaptam volna rajtad. Letudtunk volna egy-két küzdelmes éjszakát, madám. Az androgének ilyenek. Ma éjjel azonban nem találtál megfelelő hangulatban. Menj, játszd valaki mással.

Tiria lélegzete ki-kihagyott. Nem enyhült dereka körül a szorítás. Kénytelen volt a férfi nyakába kapaszkodni. Ron felhagyott a taposással. Elsüllyedtek. Amikor fejük is víz alá került, a kapitány elengedte a lányt és elúszott a közeléből. Amíg bírta, a felszín alatt maradt. Aztán felfeküdt a hátára és szembe nézett a Holddal. Ráfintorgott, várakozott egy kis ideig, de nem érkezett válasz. Az ütött-kopott égítest közömbösen szemlélte a gondterhelt embert.

Ron vállat vont. Végül is kimászott a csávából. Nem először az életében, mondhatni, megfelelő rutinnal. Csávákban egyébként eddig sem szenvedett hiányt, de ezek mostanában kórosan elszaporodtak. Csávajárvány, gondolta. Tovább bámulta a Holdat és elképzelte, mi történik majd ha hazamegy. Ettől temetői hangulat kerítette hatalmába. Ennek ellenére folytatta a tervezgetést. Rövidesen megtudja Bata Bankstól, miért éppen őt szemelte ki erre a "küldetésre". Megtudja, mi volt a titkosszolgálat valódi szándéka a dalmi gerillavezetővel és az egész históriával.

- Megtudja?

Ronnak valami azt súgta, hogy vészesen közeledik az a helyzet, amelyben végül otthagyja a fogát. Megér ennyit néhány kérdés? Ki értheti, ha ő sem érti, min megy keresztül mostanában? Miért értékelődnek át a fogalmai, miért nem követheti ésszel önmaga változásait? Abnormális a rögeszme: kilépni a bőrből, szembefordulni önmagával - és bemutatkozni.

Meg kell hagyni, az sem utolsó lehetőség, amit Tiria kínált fel. Ha lenne bátorsága, hogy vállalkozzék rá. Ha lehajtana egy pohár whiskyt, elegendő lenne utána megtörölni a száját. Ha viszont elfogadja azt, amit Tiria kínál, nem akarja-e utóbb az egész üveget? Hogyan küzd majd foggal-körömmel a vágy ellen? Szüksége van az agyára. Az ilyen bonyodalom csak szerteszórná.

Ron a part felé tempózott. Többé egy pillantásra sem méltatta a Holdat. A helyzet nem alkalmas a felkínált románcra. A helyzet óráról órára alkalmatlanabbnak tűnik. Inkább azzal a gondolattal kellene foglalkoznia, hogyan jut haza. Mi módon fogjon a dolgához otthon, és ha még ekkor is eleven lesz, vajon mit kezdjen magával: Mihez kezdjen a Ron Jar nevű, harmincvalahány éves, mind cinikusabb, ugyanakkor mind érzelmesebb csödtömeggel?

Végül nem kereste meg Tiriát, hogy nyélbe üsse vele a románcot. Mint afféle kripli varázsfüvet szedett elő egy szelencéből és rákötözte őket felsebzett talpára. Ezután hason fekve elhelyezkedett nyirkos szivacsán és lehajtotta a fejét.

Tiriát nem is kellett volna keresnie. A lány ott ült a lázas Frey mellett: aggódott érte és gondozta őt. Meglehet, talán tüntetően gondos volt a törődése, ámde nem hatástalan.

Ron magára vállalta az utolsó őrséget, nem véletlenül. A hajnal első derengésében felkapta az egyik vízhatlan zsákját és fürdeni vonult vele. Nem bízott meg Freyben, ugyanakkor nem is kárhoztatta őt ezért. Hasonló helyzetben

bármelyikük nehéz választás elé került volna, éppúgy, mint a gerilla. Tiriát leszámítva a kommandó egyik tagja sem titkolta, hogy fűtyül Frey harcára és ideológiájára, nem adta be a derekát semminő forradalmi eszménynek, frászt. Minden egyes tettük középpontjában az "én" állt. Miként bármely történelmi hőstettéről játszva be lehetne bizonyítani, hogy véghezvitelét nem holmi nemes szándék vezérelte, hanem az a kicsiny ego.

Ron időben meghallotta az idegenek közeledését. Visszasietett társai közé. Megérintette Lars és Gino vállát, hogy felkészítse őket a látogatók érkezésére és elejét vegye reflexszerű reagálásuknak. Egyúttal eldobta fegyverét. Figyelte az ébredező társaság vonásait. Sejtette, ő sem látszik kevésbé feszültnek. Sorra felnyílt a szemhéja mindenkinek. Frey vérhálós szemmel, verítéklepett arccal ült fel. Fejében zúgott a vér, ütemesen dobolt egy artéria. Száraz szájjal, hangosan nyelt egyet.

A gerillák nem mutatkoztak. Hangtalanul közrefogták őket. Aztán az egyik bokor mögül kissé nyers, helyi akcentusú hang csattant fel: - Be vagytok kerítve! Fegyvertelenül, egyenként menjetek az ösvény kezdetéhez!

Frey állt fel elsőként. Borostás arcát veritékes mosoly fényesítette. Dallamosan csengő anyanyelvén válaszolt: - Predrog Frey vagyok! Jöjjön ide a vezetőtök!

A hön áhított találkozás létrejött. A gerillák vezetője és Frey ismerte egymást, így hát nem adódtak nehézségek. Hamarosan élénken beszélgettek pergő, szép hangzású anyanyelvükön.

Az erdőből állig felfegyverzett gerillák szivárogtak elő. Megjelenésük megváltoztatta a Kriplikommandó korábbi domináns helyzetét. Lefegyverezték és összeterezték őket. Villogó tekintetű, bronzbőrű férfiak ügyeltek mozdulataikra, amíg Frey előadta történetét és meghallgatta a háború állásáról szóló híreket. A hallottak valósággal felvillanyozták a gerillaherceget. A hat zsoldosról megfélemezve, társai között vágott neki az ösvénynek.

Hosszúnak rémlő, bizonytalanságtól gyötört gyaloglás után földúthoz értek és teherautókra szálltak. A gerillák nem bántak kesztyűs kézzel a zsoldosokkal. Miután felzavarták őket a teherautók platójára, kibiztosított fegyverekkel örködtek felettük, minden lehető módon értésükre adva, hogy hadifoglyok. Döcögős úton autóztak a fák árnyékában, a levegőt felfaló tűző nap alatt.

Erdei táborba érkeztek. Lehetett volna ugyanaz, amely mellől nemrég útnak indultak az elkábított gerillavezetővel. Míg a fegyveresek Freyt ünnepelték, a szigorú örök egy dülöngélő épületbe zárták foglyaikat. Néhány perc múlva nyílt az ajtó. Az egyik strázsa Tiriát szólította. Az öt férfi magára maradt.

A lányt egy másik épületbe vezették. Frey az ágyon hevert, orvosa a sebeit kötözte, injekciót nyomott a combjába.

- Tudsz róla, hogy a társaim foglyok? - kérdezte a lány, amikor magukra maradtak.

Frey bólintott. Ekkor nyílt az ajtó. Egy fiatal nő étellel megrakott tálcat rakott az asztalra.

- Tarts velem - invitálta a férfi Tiriát. - Ne félj, a barátaid is kapnak enni.

- Be vannak zárva - felelte a lány.

- Egyelőre - bólintott Frey. Felült az ágyon, és falatozni kezdett. - Igaza volt a kapitánynak - közölte kisvártatva. - Valóban arra kellettek a kazetták, hogy lejárassanak. Az egész világ tud az árulásomról. Sajtófogadást szerveztek. Szükségem lesz Ron Jar jelenlétére, állásfoglalására. Óriási botrányt akarok! Tudod-e, mi történik, ha ez a disznóság a nyilvánosság elé kerül? Megbukik a diktátor, de vele bukik az emeri vezetés is! Most, a legjobbkor, a választások előtt. A sajtófogadás után elengedem a barátaidat.

- Most is megtehetnéd. Nem fognak megszökni. Vállalták a részvételt, nem? Frey könnyedén elvigyorodott. Megtörölte a száját és visszadólt a párnára. Vékony vászoninget viselt, mely sérült válla alatt átvezetve a mellkasán gombolódott.

- A barátaid haza akarnak menni. Reszketnek a bosszúvágytól. Minthogy ez viszonylag friss eltökéltségük, elképzelhető, hogy meggondolják a nyilvános szereplést; éppen későbbi, otthoni ténykedésük sikere érdekében. Amíg ez tisztázódik, jobb, ha szem előtt vannak. Szereztem neked ruhát. Menj, fürödj meg, öltözz át. Szabad vagy, Tiria. Ha akarsz, máris elmehetsz.

A lány végzett az evéssel. Letette kiürült gyümölcsleves poharát és elmosolyodott. - Nincs szükséged rám a nyilvános műsorhoz?

- Nincs. Nem óhajtom belekeverni Katy Tracyt, de téged sem. Hogy úgy mondjam, megváltoztatjuk az eredeti forgatókönyvet. Egyébként mielőtt eldöntenéd, mit akarsz tenni, végy fontolóra valamit. Nem vagyok gáncs nélküli lovag, erről már beszéltünk ismeretségünk kezdetén. Túl romantikusan hangzana, ha azt mondanám a Kriplikommandónak: "Fogd a pénzt és fuss!". Ugye, te sem gondoltad komolyan, hogy így lesz? Nos, Ron Jar barátunk is kételkedett ebben. Megtudakolnád tőle hová tette a pénzt?

- A pénzt? - ismételte Tiria lassan.

- Háromszázötvenezeret, egészen pontosan. Amiből téged közel hatvan lepedő illetett volna. Volt pénz, nincs pénz.

Tiria elmosolyodott: - Az én hatvan rongyom izgat? Esetleg a teljes összeg neked kellene?

- Voltaképpen nem nagy dohány - ismerte el Frey. - De tulajdon fejpénzem, hogyne érdekelne?! Ha azt leszámítom, hogy alapos okom volna orrolni rátok, akkor is felmerül valami. Például te is tudod, mivelhogy elfecsegetem, honnan van nekünk pénzünk fegyverre és minden egyébre. Nem szeretném ha eljárna a szád. Nem vetne jó fényt a gerillaharcra. Én bízom abban, hogy tartod a szád erőszak nélkül is.

- Ez az alig burkolt fenyegetés nem méltó egy ilyen nagyszerű férfihoz, Predrog. De tárgyalj Ronnal. És ha netán nem sikerült volna kiismerned magad rajta, figyelmeztetek: ne zárd be, mert elveszted a rokonszenvét. Nem könnyű kicsikarni belőle, hogy elkötelezze magát. Ha ez mégis megtörténik, amint a te esetemben megesett, én vigyáznék a te helyedben. Erővel nem kényszerítheted, hogy kitarson melletted.

- Felruházod egy sor olyan tulajdonsággal, ami hiányzik belőle. Túlzottan szépnek látod. Ez érthető, ha figyelembe veszem, hogy beleestél. De most ne vitatkozzunk. Mostanáig nem sokat beszéltem. Viszont ezután az én szavam a döntő.

- Gondold meg, Predrog. Nyugodtan bezárhatsz közéjük, mert hozzájuk tartozom. De ne bűszítsd fel őket. Még mindig szükséged van rájuk.

- És viszont - bólintott Frey.

Tiria szó nélkül magára hagyta. Megfürdött és felvette az ajándékba kapott ruhát. Idegenül érezte magát benne. Nagyjából úgy, mintha váratlanul tarantella-táncosnővé varázsolták volna. A fűzőld ruhát két pánt tartotta a vállán, a továbbiakban ezernyi fodor kerengett rajta. Cipőt persze nem kapott hozzá. Tiria tehát kacérkodott a gondolattal, hogy visszabújik katonai bakancsába. Végül mezítláb maradt. Bizalmatlan tekintetű, halántékig felfegyverzett gerillák között sétált vissza társai börtönéhez. Beengedték. Az ajtót bezárták mögötte.

Ron egy pillantásra sem méltatta a lányt. A többiek végigmustrálták. Gino meglepetten felkiáltott:

- Tiria! Te nő vagy?

A lány felült egy priccsre és maga alá húzta a lábait, mert úgy találta, odalenn jóval több patkány rohangált, mint amennyit el tud viselni.

- Kapitány - kezdte epésen -, Predrog azt kérdezte tőlem, hová tetted a pénzt. Min töröd a fejed?

Ron rápillantott. Elmosolyodott. - Jól tudom, a dohányt nem érdemljük meg, de lásd be: megszolgáltuk. Borzongatóan gyönyörűség volt számomra, hogy veled túrázhattam, de tudhatod már: nem vagyok önzetlen. Frey érzelmi okokból igényt tart a pénzre. Nos, ebben kvittek vagyunk. Ne aggódj, megkapod a részedet. Százával vehetsz belőle észbontó ruhákat.

- Benneteket nem izgat, hogy be vagytok zárva? - kérdezte Tiria.

- Ha elképzeljük, mire gondolhatnak odakinn a gerillák, feltehetően ez az egyetlen hely, ahol viszonylag biztonságban vagyunk tőlük. Meglehetősen rossz bőrben szolgáltattuk vissza rajongott vezérüket. Egyéb kellemetlenségekről nem is beszélve. Frey nem sokra megy a kazettával a mi tanúskodásunk nélkül. Ne aggódj értünk. Nyugodtan visszamehetsz Predroghoz. Ő talán nem mondta? A te küldetésed véget ért. Szabad vagy.

- Soha életemben nem voltam szabad, most sem vagyok. Továbbra is hozzátok tartozom.

Ron legyintett. - Te még mindig könyv nélkül fújod a hangzatos közhelyeket. Megjelenéssel félbeszakítottál egy beszélgetést. Éppen egy mulasztást pótolunk. Felhánytorgattuk vészterhes múltunkat. Tisztáztuk, hogy mindnyájan szeretett hazánk Wynna nevű nagyvárosának gengjével húztunk ujjat, mielőtt ide kerültünk volna.

Tiria elfintorodott. - Ez úgy hangzik, mintha abban reménykednétek, hogy valaha kijuthattok innen...

Lars félbeszakította: - Kijutunk. Nem hallottál még a Kriplikommandóról? Én csak azért jöttem ide, hogy időt nyerjek. Engem soha nem érdekelt Frey. Tőlem élhet-halhat. Nekem az a fő, hogy wynnai "Barátaim" elfeledjenek. Hazamegyek: ölni akarok. Mindegyik pali ezt fogja mondani, legfeljebb nem ilyen nyíltan. Körülírják, kerülgetik. De a lényeg nem változik. Meg akarták ölni őket, aztán meg azt akarták, hogy ők öljenek. Most majd megkapják.

Ron bólintott. - Valamennyiünket a halálfélelem bírta rá, hogy igent mondjunk erre a kétes küldetésre. Gyanítottuk, hogy nem hittérítőnek küldenek ide bennünket, mégis bármit elvállaltunk volna. Mert akkor és ott, közvetlenül a mi bőrünkön volt szó. Nem leltünk egy biztonságos zugot, névtelen vadászok pályáztak skalpjainkra. Később viszont lélegzethez jutottunk, megfontolhattuk a történeteket és fellázdadtunk, csaknem valamennyien. Akkor szimpla rettegésről volt szó. Ma már azt mondjuk: túrhetetlen. Gino apját megölték. Edu barátnőjét megölték. Larsot kegyetlenül megkínozták. Gyilkosságot terheltek Samy lelkiismeretére. Engem az orromnál fogva vezettek, ezért kellett a bátyámnak meghalnia. Hazamegyünk, hiszen ezek az ügyek nincsenek lezárva.

- Én is Wynnában éltem - mondta Tiria. - Lehet, hogy többször találkoztunk is, nem sejtve, hogy egykor...

Ron elvigyorodott. - Ne keress sorsszerűséget. Nem vagyok wynnai. Megölt bátyám után szaglászva jutottam a városba, s nem is a városnév a döntő.

- Csupán arról van szó, hogy Frey a maga pénzszerzési módszereit gyakorolva ujjat húzott a helyi maffiacsaládokkal. - Gino az állát vakargatva folytatta. -

Mi is ezt tettük, ugyancsak a magunk módján. Sorsunk: halál. Ezen a ponton a helybeliek a szövetségesükhöz fordultak, horribile dictu: úgyszólván a kormányhoz.

Zúgott Tiria feje. Megállította Ginót. - Egy író testőre voltam. A pasas a maffiáról gyűjtött adatokat a könyvéhez. Őt megölték, a házat felrobbantották, velem is végezni akartak. Hiába tudok róluk ezernyi dolgot, soha nem tudnám bebizonyítani, hogy bűnösök. Főként azért, mert tudom: lehetetlen. Wynnát három geng uralja: Jye Hantleré, Bora Gruffantié és Marco Almanzáé. Bizonyos szövetség létezik köztük, továbbá az összes többi geng között is. Ez azonban

merőben érdekszövetség. Bármikor egymás torkának ugorhatnak. Szervezeteik felépítése zseniális. Ilyen-olyan trükkök révén összeolvadtak a rendőrséggel, az igazságszolgáltatással, egyéb állami szervezetekkel. Valójában éppúgy részesei hatalomnak, mint a törvényes szervek, vagy jóval inkább. Lehet, hogy ők maguk a hatalom. Semmit sem tehettek ellenük. Előbb meghaltok, semhogy bármelyikük közelébe eljussatok.

- Ezt nyugodtan ránk bízhatod - legyintett könnyedén Ron.

Edu elvigyorodott: - Jye Hantlernek dolgoztam. Hozzáférhetnék, ha nagyon akarnék. És napról napra jobban akarok.

- Talán tudok neked segíteni - Vélekedett Ron. - A bátyám dolgozott Hantlernek, aztán ő kivégeztette. Soha nem voltam olyan viszonyban a testvéremmel, hogy bosszút forraljak a haláláért. Mindössze annyival tartoztam, és ezt sajnos le is róttam, hogy kiderítsem, miért végezte oly rútul, ahogy végezte. Nekem valójában Bata Banks kell. Az a gyanúm, ő az a személy, aki mindannyiunkat rávett az itteni vendégszereplésre. Vele váltanék pár szót és el tudom képzelni, hogy végül páros lábbal fenékbe rúgom.

Samy is bekapcsolódott a beszélgetésbe: - Nem állítom, hogy az elmém borotvaélességű. Azt mégis kiokoskodtam: együttlétünk a legkevésbé sem véletlen. Hűvös számítás eredményeként gyűltünk egybe. A terrorszervezet, amelynek dolgoztam, valójában nem is létezik. Fiktív csoport volt, jelszavai hangosak. Célja egy volt: lejáratni a gerillamozgalmakat de alaposan. Az ő nevükben ténykedett. Valójában a Központi Hírszerző Hivatal munkatársai álltak a robbantások, fenyegetések, egyéb akciók mögött. Érdekes módon mindig akkor követtek el valamilyen nagy port felverő balhét a gerillaharc nevében, amikor a diktatúrák és diktátorok fegyverrel vagy segéllyel való támogatásának kérdése került a honatyák elé. Persze, hogy zöld út nyílt a gerillaharc ellen. Ron ismerőse, Bata Banks nyilván nyakig merült ebbe az ügybe. Talán épp azt ünnepli otthon, hogy megszabadult tőlünk.

Ron a fejét ingatta, s nem lehetett tudni, azt kifogásolja-e, hogy Samy a barátjának nevezte Bankset, vagy valami egyéb kétsége merült fel.

Lars vállat vont. - Engem magasról elkerül az egész, amit összehordtatok. Eddig kizárólag csak arról volt szó, hogy ki kit akar átverni, kijátszani, lehetetlenné tenni. Teszek a gerillákra és a diktátorokra. Teszek a maffiára és a vele szövetséges államrendre. Teszek erre az egész bonyolult, sötét kusza szemét ügyre. Ebben az egész kuplerájban a pénz játssza a vezető szerepet. Akié a dohány, azé a hatalom. Az összes trükk, agyafúrtság azt célozza, hogy ki-ki minél több pénzhez és hatalomhoz jusson. Nem akarom érteni, ahogy ti. Ha megértem, akkor ugyanis össze csinálom a nadrágomat. Inkább hallgatok paraszti eszemre. Talán primitív módon, de kijelentem: nekem Bora Gruffantival gyűlt meg a bajom. Kicsinálom őt. Kész, ennyi.

- Lehet, hogy neked van igazad - vélte Gino. Én abból éltem, hogy felderítettem egy másik maffiavezető, Marco Almanza kapcsolatait és zsaroltam a palikat. Eszembe sem volt leleplezni őket. Csak morzsákhoz akartam jutni a lélegzetelállító mennyiségben előforduló pénzből. Almanza megölette apámat, aztán ellenem küldte az embereit. Végül pedig eladott Bata Banksnek, tehát állami hóhér kezére juttatott. Ám most kipróbáltam magam. Már nem leszek nyavalyatörős, ha fegyvert veszek a kezembe. Ez a kaland kikezelt a gyengéimből. Megbizonyosodhattam képességeimről. Leszámolok Almanzával.

Tiria keserően felnevetett: - Hantler, Gruffanti, Almanza. Halál rájuk! A Kriplikommandó így döntött. Regis McColl, az író, pusztán csak tollat vett a kezébe, jöllehet hasonló célzattal. Halott régen. Sejtitek mi vár rátok? No de Samy és Ron sem szerénykedik, amikor a titkosszolgálatl akar packázni. Az egy másik maffia, és az ég tudja, melyik rettenetesebb. Halálra ítéltétek magatokat. Mintha mindnyájan elfelejtettétek volna a félelmet, ami rábírt az itteni fellépésre. Megint ízelítőt akartok venni belőle? Lehet, hogy rákaptok a rettegésre, mint a hasisra? Nos, gratulálok, mi egyebet tehetnék. Itt ültök

fogolyként, kiszemelt áldozataitoktól ezer és ezer kilométerre. Nem tudjátok, mi történik veletek a következő percben. Szájhősök vagytok? Tréfa volt mindez? Akasztófahumor? Nevéssétek el magatokat végre!

- Lehetetlen - felelte Ron. Nincs ezen mit nevetni. Freytől nem kell komolyan tartanunk. Szüksége van ránk, halálunk nem érdeke. Egyébként is, ő úgyszólván romlatlan az eddig felemlegetett hiénákhoz képest. Ezen a szép, vadregényes tájon megörzött magában némi romantikára valló hajlamot. Tőle nyugodtan hazamehetünk. Majd hírt adunk magunkról, rendben, Tiria? Az üzenetet ide címezzük, hiszen nyilván a védenced mellett maradsz. Értesítünk róla, ha sikerrel befejeztük korábbi barátod könyvét.

Tiria gúnyos mozdulattal meghajtotta a fejét. - Nem kriplik vagytok, tévedtem. Egy szálig titkos kamikázék vagytok. Az egész banda, úgy ahogy van: kiment a divatból. Összetévesztitek a hülyeséget a hősiességgel. Mind egy szálig meg akartok halni?

Ron nem felelt. Az ajtó felé fordult. Éles fénysáv hullott a padlóra, de rögtön elárnyékolta a helyiségbe lökdösött alakok. Az újonnan érkezők katonai egyenruhát viseltek, éppen olyat mint ők. Csapzottak és elkeseredettnek látszottak.

A foglyok mögött bezárult az ajtó. Egy darabig csendben kuporogtak helyükön. Néhány perc múltával azonban megélénkültek. Megszemlélték börtönüket, társaikat. Egyikük, egy rövid hajú, szőke férfi bedugta az épület falán látható számtalan hasadék egyikébe, aztán kiköpött maga elé. Belé akart rúgni egy patkányba, de az fürgébb volt, és elszaladt előle.

- Ezt utálok ezekben a világvégi tetűfészekben - mondta a katona emelt hangon. - Pitiánerek.

Társai bólogattak. Érdeklődésük homlokterében Tiria szerepelt. A szőke kerülgetni kezdte a lányt, majd megállt fölötte és méla unalommal megpöccintette az egyik fodrot a ruháján.

- Ki ez? - kérdezte a férfi, a sarkán megfordulva. Társai röhögtek.

- Beszélem a nyelvedet - mondta a lány.

- Remek - felelte a katona. Aztán Larshoz fordult. - Te aztán kinézel valahogy. Mióta ültök itt?

Lars vállat vonogatva hallgatott. Úgy találta, a zsoldos kellőképpen szakadt ahhoz, hogy rosszkedvű lehessen. Ez a megállapítás még nem tartotta volna vissza attól, hogy elvegye a kedvét a szórakozástól. Ronra villantotta tekintetét. A kapitány derűsen vigyorgott.

Tiria a deszkafalhoz támasztotta a hátát. Sejtette, hogy az újonnan érkezettek jóvoltából hamarosan kipattan a botrány. Nem tévedett.

A magas termetű, harminc év körüli szőke katona a zubbonya zsebéhez kapott és előhúzta belőle a Ronnál is meglévő fényképes körözés egy példányát.

Akkurátusan széthajtogatta a papírlapot, majd megvizsgálta a fotókat és kiválasztotta a hozzájuk tartozó személyeket is. A megfelelő arc láttán elégedetten bólintott és folytatta a szemlélődést. Viselkedése magabiztosságra vallott. Végül elvgyorodott. - Szép társaság - vélte.

Ron kinyújtotta a kezét. - Neked már aligha kell ez a papiros. Nekem adhatnád emlékébe, az én példányom ronggyá ázott.

- Jó szöveged van - vigyorgott a szőke férfi. Nem mondhatta volna el magáról, hogy övé a kontinens legépebb fogsora, ennek ellenére vidáman mutogatta, úgy szólván fültől fülig. A körözést visszagombolta zubbonya zsebébe. Társaihoz fordult. - Ezek kapták el Freyt. Lássátok, mégis itt rohadnak. Nem is csoda, csak rájuk kell nézni. Úgyis azon tököltém, minek közük a csaj; most legalább megmondják. Na?

- Tudok pár altatódalt - felelte készségesen Tiria. Mindjárt eldúdolok egyet.

A szőke ráfordult. - Állj fel, és menj az ajtóig meg vissza!

Ron megjegyezte: - Szösz, ha muszáj, nézz szét közöttünk. Találsz olyat, aki inkább hozzád való. Egy elefánt sose járassa le magát azzal, hogy egérrel akar

szkanderozni.

- Veled akarjak? - fanyalgott a szőke. Tiriát nézte. A lány lassú léptekkel fel-alá járt a padlón. Úgy tetszett, mintha táncolna. Tekintete ábrándosnak látszott.

Valójában Tiria félt. Félt, hogy Herval-ízű jelenetek következnek, s végül fegyveres gerillák rontanak rájuk, nem latolgatva, kire lőjenek. Az összetűzés elkerülhetetlennek ígérkezett. A foglyokat nyilván azért zárták közéjük, hogy provokálják őket. A szűk helyen csúnya sebeket oszthatnának. Szép küzdelemhez tér kell.

A szőke egy ujjal megcirógatta Ron haját. Mivel nem váltott ki tiltakozást, közelebb lépett, és úgy tett, mintha tetvésszné a fejét.

A kapitány halkán megszólalt. - Azért zártak benneteket ide, hogy egymásnak ugorjunk. Akkor is van kedved hozzá, ha tudod: ezt várják tőled?

Nem kapott választ. Egykedvűen tűrte, hogy a katona kurkássza a haját. Akkor sem élénkült fel, amikor az örök kinyitották az ajtót és kihívták a lányt. Sejtette, hogy Tiria egyenesen Freyhez megy, és szóvá teszi a történeteket.

- Ha a barátom fejével végeztél, nézz meg engem is - ajánlotta Lars a szőkének. Meglepte Ron nyugalma. Ha a gerillák kakasviadalt óhajtanak, megkapják. Lars ugyan nem szeretett kötekedni, de nem viselte el, ha megpróbáltak bolondot csinálni belőle.

A szőke nem tágitott Ron mellől: őt akarta kihozni a sodrából. Amikor befejezte a tetvéssést, tenyérrel a kapitány homlokára csapott. - Ilyen birka vagy? Fegyver nélkül moccanni sem mersz, mi? Ha kedvem tartaná, a fejedre szarhatnék.

- Helyedben nem élném bele magam - intette Ron. Nem volt kedve verekedni. Az imént még távlati tervein töprengett. A magasabb rendű szellemi erőfeszítés után merőben közönségesnek látszott az ökölfitogtatás.

A kötekedő katona mellett a többi zsoldost nézte. Megfelelőképpen imponáló tartásban álltak előttük, ahogy ezt a kiképzésben beléjük löcsölték. Ha megerőltette az elméjét, Ron még emlékezett egykori bevonulására és az azt követő időszakra. De emiatt nem szívesen fárasztotta az agyát.

A szőke nem tágitott. - A gyáva kurva anyádat! Miért nem ütsz?

Ron nem ütött. Nem esett kézre a katona. Lábraesett; kapott egy rúgást. A zsoldos meglepetten a levegőbe emelkedett. Röptében a szemközti fal fékezte meg. Koponyája recsegett, teste a földre csúszott. Feljajdult, de tudatát nem veszítette el. Ráivallt társaira, s azok az ellenfélre vetették magukat.

Tiria jól ítélte meg a helyzetet. Hely híján ronda verekedés bontakozott ki. Az összetűzés heves harci lármával járt, de az őrség nem sietett közbelépni.

Egy órával később Ronnak alkalmá nyílott, hogy megmondja Freynek a véleményét. Egy órával később, amikor szabadon engedték őt és társait, ruhát nyomtak a kezükbe és a tó partjára küldték őket.

Frey átkötött vállal ült egy mohos kövön. Tiria mellette állt, lábát olykor belemártotta a vízbe.

- Nagy ötlet volt, herr boss - morogta Ron, derékig érő vízben hűsölve. A vért és a mocskot úgy-ahogy lemosta magáról. - Mit értél el vele? Kezdünk egálba kerülni?

Frey vigyorgott - Serkentőnek szántam.

Ron hátrafordult. Egy pillantást vetett úszkáló társai felé, aztán visszanezett a gerillára. - Világéletemben utáltam a kocsmai verekedéseket, noha nem azért, mintha nem tudnék verekedni. Túltárgyaltuk. Beszéljünk fontosabb dolgokról. Kisztihand, madám. Pár percre le tudna szakadni hős szeretett gerillahercegéről?

A lány elsétált a közelükből.

- Lássuk csak - kezdte Frey. - Most hová tegyelek benneteket? Végső soron csak bajt hoztok rám. Kemény napok múltak el. Ami engem illet, kevésbé élveztem. Veletek is történt egy s más. Hiszen végül újra oda kerültetek, ahol kezdtétek. Ha saját érdemeimet is megnézem mindebben: kellemes meghatottság vesz elő.

- Ne légy nagyon elragadtatva magadtól - figyelmeztette Ron rosszkedvűen. - Ha csak a pénzszerzési módszereidet nézzük...

- Mi ez, ha nem maffiaellenes harc? De azt se firtassuk, hogy ti miképpen jutottatok a háromszázötven lepedőhöz. Tehát hazafelé készülődtek!? Ez a tervetek változtat valamit egy korábbin? Hajlandó vagy részt venni a sajtóértekezleten?

- Semmi szín alatt nem hagynám ki - Bólintott Ron. - Része a terveimnek.

- Rendszben van. Ha nem túl sürgős az utatok, talán rövidesen tudni fogok egy hajóról, amelynek fedélzetén a hazai partok közelébe juthatok. Persze, csak akkor, ha nem vagytok finnyások, hiszen csempészhajóról van szó és kockázatról: ha nem a parti őrség, ha nem a kalózok, akkor ne adj'isten, a szindikátus bérgyilkosai csapnak le rá. Romantikus feltevés, eddig sosem volt balhé. Tiria?

- Tőlem kérdezed? - csodálkozott Ron.

Frey elvigyorodott. - Te vagy a legilletékesebb.

- Herr boss, nem akármilyen lányt nyert a tombolán, nekem elhiheti. Ami az ajánlatot illeti: megfontolom. A sajtóértekezlettel kapcsolatban volna egy ötletem. Felejtjük el a Kriplikommandót. Sokkal jobban hangzanék így: Szellemkommandó, nem gondolod?

Ron előadta tervét.

Frey vigyorogva halgatta. - Ez a trükk még bőven belefér - bólintott végül.

Hiába szabadult ki a fogságból, Ron számára még nem értek véget a megpróbáltatások. Alighogy Frey eltávozott a partról, Tiria visszatért.

A lány belépett a tóba és egyre beljebb sétált. Viselkedésében nem lett volna kivetnivaló, ha előbb leveszi fodros tarantella-ruháját. Nem tette. Tekintetét Ronra szegezve lépdelt előre.

A kapitány megkockáztatott egy megjegyzést: - Vizes leszel.

Tiria a nyaka köré fonta a karját. - Veletek megyek - közölte.

- Szégyen vagy sem, én most el fogok szaladni - morogta a férfi.

Tiria hátrahajtott fejével rámosolygott. Előlem talán még elfuthatsz. Önmagad elől többé már nem.

- Nem tudom, feltűnt-e: bevizezted a ruhádat.

Tiria elkomolyodott. - Azt mondtam veletek megyek.

- Hallottam - Ron túljátszott zavarral hátrálni próbált. Tiria elengedte a nyakát. Mellkasát cirógatva lassan követte a menekülőt.

- Tehát én kerültem sorra - összegezte benyomásait a férfi.

- Herval maga választott. Freyt ti találtátok ki nekem. Én már az első percben eldöntöttem, hová húzok.

- Hová húzol?

- Hozzád, Ron Jar.

A férfi a fogai közt szívta be a levegőt. Megrázta a fejét:

- Krimibe illő fordulatnak nevezném a közléseidet. Nem először lepsz meg velem, és mégis. Vallottak rá jelek, hogy olthatatlan szerelemre lobbantál irántam, ez is tiszta sor. Bennem is hőzöng a szenvedély, el sem titkolhatnám. De mégse feszegessük. Ha fürödni akarsz, nem zavarlak. Már úgylis kifelé készültem.

Tiria elmosolyodott. átkarolta a férfi nyakát.

Akárhonnán nézte is, Ronnak úgy tetszett, hogy a lány rögvest megcsókolja.

Amitől tartott, bekövetkezett. Tiria hozzásimult és lábujjhegyre emelkedett.

Ron előzékenyen lehajolt kisé. Összeütötték a fogaikat. Lehunytt szemmel csókolgatták egymást.

Egy perc múlva Tiria felnézett és elmosolyodott. - Soha. Örökké.

Ron szívesen hallgatta volna a kijelentés részletezését is, de megint

feltámadt benne az óvatosság. Inkább újra megcsókolta a lányt, hogy elhallgattassa. óvatosan hátrább húzódott, mert kézzelfogható sóvárgását tolakodónak ítélte. Tiria utánalépett és hozzásimult. A kérdés eldőlt. Ron átölelte a lány derekát.

- Hovatovább kiküszöbölhetetlenné válik a szex, madám - mondta később, enyhén rekedtes hangon.

- Üssük nyélbe - javasolta Tiria hasonló stílusban. Ron lekerekedett szélű fogairól a kék szempárra emelte tekintetét.

A férfi hasra feküdt a víz tetején. - Nem szívesen ennék bele más tányérjába.

Tiria felsóhajtott: - A tányér kizárólag a tiéd. Hazamegyek veled.

Ron a fejét rázta. - Kéjutazásról szó sincs. Mostanáig öldöklésről beszéltünk, és odafigyeltél, mert nagyon jól jellemezted tervünket: kamikáze repülés. Tíz évvel ezelőtt tudtam volna időt szakítani erre a románcra. Most ez lehetetlennek látszik.

- Ha eddig nem volt kifogásod a jelenlétem és közreműködésem ellen, most miért teltél el aggodalommal?

- Ez ideig erről beszéltünk. Az aggodalom nem ma kezdődött. Létezik az első nap óta, és mind idegesítőbb lesz. Minél nagyobb jelentőséggel bír a személyed.

Tiria elmosolyodott. - Tehát nem akarsz elszaladni előlem?

Ron férfiasan bevallotta: - Megpróbálom.

- Próbáld meg - bólintott a lány. Odébb úszott, de ruhája akadályozta a tempózásban. A part felé kanyarodott.

Ron figyelte, hogy távolodik. Elfogta a kísértés, méricskélésre, tépelődésre serkentette. Kényszerítette, hogy szembenézzen esélyeikkel, helyzetük lehetetlenségével.

Tiria a partra lépett és visszanezett. Látta a közeledő férfit.

SZELLEMKOMMANDÓ

A sajtótájékoztató előkészületei titokban zajlottak. Jószerivel csak szakértők - köztük pirotechnikusok - sejtették Predrog Frey tervét. Megfontolt alapossggal preparálták Ron Jar ingét, éppoly átéléssel, mintha filmjelenetet készítenének elő.

Ron belebújt az ingébe. Néhány pillanatig kényelmetlenül érezte magát, akárha páncélt viselne. Aztán tágas nadrágzsebébe süllyesztette a kicsiny szerkezetet, amelyet neki kell majd működtetnie. Merészen remélte, hogy Frey nem ejti át, de akadt még néhány reménye.

A sajtóértekezlet előtt éber gerillák fésülték át a helyszínt. Dolguk végeztével ott maradtak őrködni, az érkezőket ellenőrizni.

Ron Jar erős őrizet alatt megbilincselve lépett a terembe. Az asztal mögött helyet foglaló Frey mellé kísérték. Néhány marcona fegyveres még ezután is a közelükben maradt.

A gerillavezető végigtekintett az újságírók, filmesek tömegén, rápillantott a mellette ülő fogolyra, aztán torkát megköszörülve belefogott a beszédbe. Szót ejtett Dalm történetéről, majd rátért a jelenre. Nyíltan, higgadt szavakkal adta elő az emeri vezetés legutóbbi akcióját. Tiriát nem említve, de az ő szóhasználatával élve beszámolt a Kriplikommandó működéséről, felsülésről. Helyenként módosított a történeten, nagyobb hangsúlyt helyezve az események politikai színezetére, elhallgatva vagy kicsinyítve az egyéb vonatkozásokat. Beszéde nem tartott sokáig. Legvégül szóba hozta az előző nap vetített állítólagos Frey-interjút, majd elszórta a láz magvait az újságírók, filmesek között: íme, ő most az interjú eredetijével szolgál. Hadd lássa mindenki,

milyen eszközökkel harcol az emeri és a dalmi vezetés a maga pozíciójáért.

Amint Frey kényelmesen hátradőlt székében, a feje fölött megelevenedett egy monitorennyő. A dzsungelt megjárt kazettában tekeredő film percek alatt megtette a magáét: már kezdetben sem azt kellett bizonyítania, hogy Predrog Frey nem árulta el és nem hagyta cserben embereit. Ezzel szemben ékes tanúbizonyságát adta a két "baráti" ország: Emer és Dalm titkosszolgálati agyafúrt működésének, amelytől nem csak a fegyveres akciók, de a csalások sem álltak távol.

A film végeztével Frey intésére levették a fogoly bilincseit. Ron Jar felemelkedett az asztal mögött és egyik kezét a zsebébe süllyesztve, fanyar modorában megerősítette az elhangzottakat.

Míg Frey zavartalanul beszélhetett, Ron Jar, kevésbé tisztelték az újságírók. Gyakran félbeszakították, hogy bekiálthassák kérdéseiket.

- Maga nem hivatásos zsoldos. Miért vállalta mégis? - Kérdezte egy kék trikót viselő, erősen verítékező riporter.

- Ha erre a kérdésre kimerítően válaszolnék, az ügy további fordulatot venne. Belekeveredne egy hazai politikai-pénzügyi szervezet, a látszólagos hatalom kulisszái mögött uralkodó valóságos hatalom, s mindjárt az is kiderülne, hogy eme szervezet és a kormány olyannyira elválaszthatatlanok egymástól, mint a tengertől a só.

- Nem felelt még. Miért vállalta?

- Az életemért, mégpedig ész nélkül. Frey kellett volna nyújtanom cserébe. Természetesen engem is átverték.

- Maga tehát bosszúból állt el a megbízatástól?

- Mire gondolt? Az üzlet az üzlet. Ha át akarnak ejteni, elállok tőle. Frey ennek köszönheti az életét.

Az egyik riporter Freyhez fordult. - Mi lesz a fogoly sorsa?

- Természetesen haditörvényszék előtt felel majd tetteiért. Nem kétséges, milyen sors vár rá. Társai már halottak, mert megpróbáltak ellenszegülni az elfogásuknak. Voltaképpen mindannyian a megbuktatásomra irányuló manipuláció áldozatai.

Egy göndörhajú, barna arcbőrű férfi Ron Jarhoz intézte szavait. - Milyen névre hallgat az a "valóságos hatalom", amelyet említett, mint ösztönző erőt, erre a napjainkban nem is szokatlan cselszövésre?

- Válasszon: nevezheti szervezetnek, klánnak, szindikátusnak. De a legtöbben így hívják: maffia.

- Azzal vádolja az emeri és a dalmi vezetést egyaránt, hogy a maffia érdekeit szem előtt tartva járt el?

- Csodálkozik amíg? - kérdezte derűsen Ron Jar. - Talán én vagyok az első, aki ilyet kiejt a száján? Ha megengedi, átfogalmazom a kérdését és mindjárt kijelentem: a kormány a maffiával közös érdekeit szem előtt tartva járt el.

- Tervezi, hogy ezt tényekkel is bebizonyítsa?

Ron Jar felnevetett. Kissé megfordult. Fegyveres örzőire tekintett, majd így felelt. - Amint látja, ez már nem áll szabadságomban. Nem tehetem meg, hogy hazatérjek és egyenként rámutassak a bűnösökre. Ez már a maga dolga. Elintézi, amigo?

További kérdések repkedtek. Predrog Frey nyugodtan válaszolgatott. Átkötött vállát, borostás megvékonyult arcát egyszerre fürkészték kamerák és fényképezőgépek objektívjei.

Amikor Ronra került a sor, a kapitány mind pökhendibb, ellenszenvesebb modorban felelt. Szerepe szerint nem hagyott kétséget afelől, hogy egyformán ellenkezik az emeri vezetéssel és a dalmi gerillák célkitűzéseivel. Ennek megfelelően meg is alapozta a botrányt. A hangulat mind idegesebbé vált. Ron jól tudta, hogy az elmondottak az ő indulatukat lobbantó megjegyzései nélkül is szenzációként hatnak és a kellő helyeken bombákat robbantanak. A hangulat felszítása nem is evégből szükségeltetett. Ron Jar önző szempontok is

vezérelték: folytatnia kellett saját történetét. Akár úgy is, ahogy azt Freyjel már-már barátin kitervelték.

Egyik kellemetlen megjegyzése végül nem tévesztett hatást. A terem fala mellett álló gerillák szenvedélyesebbike zokszó nélkül, de leplezetlen indulattal beleeresztett egy sorozatot Ron Jar ingmellébe. A hófehér ingmellet tüstént bíbor pettyek, majd foltok borították el. Ron Jar összerándult, kihúzta kezét a zsebéből és a székét felborítva hanyatt vágódott.

Ezzel a botrány tetőzött. A terem percek alatt kiürítették. Lelkendező izgatott riporterek nyüzsögtek a környéken fellelhető telefonkészülékek közelében.

Frey állta a szavát. A Kriplikommandó szabadon távozható, immár Szellemkommandóként. A világ tudomása szerint nem éltek. Ők maguk tartottak tőle, hogy titkos életük voltaképpen csak átmeneti állapot. Lényegesen átmenetibb a földtekén időző más emberek ugyancsak szűk időhatárok közé szorított eleven jelenlétének.

Ron Jar eltette a zsákjába a szívéhez nőtt preparált inget. Bár a vörös festék megszáradt rajta, s immár egy pillanatig sem hatott vérnek, Ron fűtőürészve megállapította: a fontos, hogy kellő időben annak látszott. Vidámsága egyébként nem annak szólt, ami dalmi nyaralásának vége felé járva várt rá, de nem is annak, amire felkeresni vágyott szülőföldjén készült. Vidámságát mindössze a vaktöltényeknek és a kellő időben robbantott festékes patronoknak címezte.

Utolsó éjszakájukon Frey megtisztelte őket látogatásával. Hozott egy üveg whiskyt is Tiria poharakat tett az asztalra.

- Csak néhány percig maradok - közölte a gerillavezető. - Jó szórakozást kívánok a továbbiakhoz. Ami engem illet, a saját bőrömmön tapasztaltam milyen mulatság veletek lenni - Frey megmozdította frissen átkötött vállát, aztán előhúzta zsebéből a platinából készült dóznit és rágyújtott egy cigarettára. - Hajnalban elindulok az embereimmel a főváros felé. Mivel a hírügynökségek csak addig érdeklődnek egy-egy ország iránt, amíg annak helyzete zavaros, remélem, már nem sokáig hallotok Dalmról. Én már aligha hallok felőletek. Biztosra veszem, hogy nem viszitek el ép bőrrel a vállalkozást. Ha mégis megtörténne a csoda, üzenjétek valamilyen módon.

- Küldünk neked egy névjegyet - bólintott Ron. - Viseld gondját a madámnak. Túlságosan a szívünkhöz nőtt.

- Veletek megyek, Ron - felelte csodálkozva Tiria, mint aki nem érti, a kapitány miért nem fogja fel végre, amit ő oly sokszor elismételt.

Ron Jar lehajtotta a whiskyjét. - Valóban nem ártana, ha Emerben is velünk lennél. A kellő időben sorra lefoghatnád a szemünket. De ki tudja, hátha téged is eltalál egy vakki golyó!? Itt maradsz.

- Kezdesz pontosan úgy gondolkozni, mint Regis McColl.

- A megboldogult elgondolása egyszerű volt, tehát tőlem sem áll távol. Az ember félt téged. Beszéljünk inkább a pénzről. Végül is Frey kedvesen nekünk adományozta úgy is, mint vérdíját. Megjegyzem, nem is tehetett egyebet, mert sejtelve sincs, hová dugtam a dohányt. A háromszázötvenezer egyhatod része téged illet, meg is kapod. Csakhogy a pénzért el kell menni. Ezennel meghívlak egy búcsúkirándulásra.

Jóllehet, Ron Tiriával kettesben tért vissza a tóhoz, amelynek a fenekén megtalálni remélte a vízhatlan zsákba csomagolt, gondosan elrejtett fejpénzt, jóllehet, ragyogó napsütés kísérte őket útjukon, és a férfi belesimította arcát

a dzsip védőüvege fölött simogató menetszélbe, olykor halkan füttyörészett is valamit, de egyetlen szót sem szólt órákon át.

Ezt a hallgatagságot ő maga keresetlenül tipródásnak titulálta. Tipródott, mert ezernyi gond, kérdés, kétség foglalkoztatta, dúskálhatott közöttük. Mindezek egyenlege végül a félelem lett. Félt a szinte bizonyosan reá leselkedő haláltól, de félt attól a személytől is, aki eme szörny felé vezette: Ron Jarót.

Bata Banksszel való utolsó beszélgetés óta napról napra megválni kényszerült biztonságot nyújtó semlegességétől, s mai reggelre ennek utolsó morzsáit is elveszítette. Nem vagy normális, kapitány, üdvözölte magát időről időre. Bólintott, mert ez így volt. Emerbe visszatérni, a három klán vezetőire (vér)szemet vetni, nem is volt normálisnak tetsző elgondolás. És mégis, Jye Hantler, Bora Gruffanti és Marco Almanza mind több gondolatát elrabolta. Bata Banks nem kevésbé.

A reggeli híreket meghallgatva Ron Jar ráébredt: mind ez ideig pontosan azt tette, amit egykori iskolatársa elvárt tőle. Otthon hatalmasat robbant a botrány, és egyelőre úgy fest, elsőpri az elnököt. Terv szerint. Banks bizonyosan tudhatta, hogy ő, Ron nem fogja végrehajtani a parancsot. Így vagy úgy, de visszariad Frey meggyilkolásától, s amint ráébred, hogy az orránál fogva vezették, kieszeli majd a visszavágás módját is. Hogy ez valóban így van-e, azt csakis Banks tudhatná megmondani és feltétlenül meg lesz lepve, ha eléje toppan és rákérdez. Hiszen az egykori évfolyamtárs bátran hiheti, hogy ő. Ron halott, és ha meghalt, akkor ezzel is csak a terv szellemében cselekedett. Ez a felismerés nem töltötte el büszkeséggel Ront. Rájött valamire, de hiába, nem érti. Bata Banks kénytelen lesz elárulni, miféle érdeke fűződött az ő meggyilkolásához.

De nem ezért hallgatott egész úton.

Férfiasan elismerte, hogy orrol Tiriára, nem is kevésbé, mivel a lány az elmúlt éjjel eltávozott Frey sarkában és bár csakhamar visszatért, kirándulásának céljáról, eredményéről nem ejtett szót. Leheveredett fekhelyére és a plafonon kergetőző rovarsereglet bámulásába fogott, lámpaoltásig. Ezután is szótlánul heverészett, s Ron Jar pontosan tudta, hogy Tiria egy percet sem aludt. Ellenőrizhette, hiszen ő is virrasztott, messze nem önszántából.

A fáradt, zaklatott hallgatás azóta sem szünetelt egy percre sem. Némán ültek egymás mellett. A lány hátrahajtott a fejét az üléstámlán, Ron az utat figyelte, mind szenvedélyesebben utálva ezt a mazochizmust.

Végül megálltak a tó partján. A férfi egy percig a zölden csillanó vizet bámulta, majd kilépett a dzsipből. Menet közben vetkőzött le. Mély lélegzetet véve elmerült. Lelökdöste magát a fenékre, s amikor a légszomj megpróbálta szétrepeszteni a koponyáját, szinte megkönnyebbült: mintha a nyomás megszabadította volna egyéb gondjaitól, melyek a fejét feszegették.

Tiria megvárta, amíg a kapitány feljön, és a zsákot szorongatva a partra lépdél. Ránézett az ölébe számlált pénzre, onnan s férfi arcára emelte pillantását. Alul-felül benyomott ajkai megmoccantak. - Kész, vége?

- Ha lehetséges, nem bonyolódnék bele. A lehetőség óriási, egyedülálló, és nagyon valószínű az utolsó. Ocsmány módon hangzik: önzésből megyek el mellette. Másra kell az agyam a jövőben.

- Ez már régen nem elhatározás kérdése, Ron. Ha reggel felszállsz arra a hajóra, akár akarod akár nem, jókora darab itt marad belőled, kettéhasadsz.

- Vízszintesen avagy függőlegesen?

Míg Ron méricskélte: hogyan is szakadozzék, Tiria eltüntette a pénzt és alvajáráként a fák felé indult. A férfi egy darabig bámult utána, aztán szólólongatással próbálkozott.

Kifulladásra ért a lány nyomába. A következő pillanatban ledőltek a fűre, mert képtelenek voltak állva maradni, vér zúgott a fejükben, kezük, lábuk elgyengült. Csaknem szomorúan, fájdalmasan csókolták, simogatták, bámulták

egymást, egyetlen szó nélkül, kapkodón lélegezve.

Ron egyre kevesebbet eszmélt magára. Mellkasával a lány melleihez tapadva combjai közé simult. Halkan feljajdultak, Ron Tiria vállára hajtotta a fejét, s bár öle nem mozdult, érzett. Érezte a másik test legrejtettebb izmainak gyűrűző, szorító, lágyuló játékát, kettőjük ütőereinek ritmusát.

Ron felpillantott. Megsimogatta a lány arcát, mozdított csípőjén. Hallotta Tiria sóhajtását, látta vonásait, tekintete előtt szépültek meg, átszellemültek, a két koromfekete szemöldök finoman meg-megrándult.

Továbbra sem mozdultak, szinte lesújtva simultak egymáshoz, mintha ez az összeolvadás elszívta volna minden erejüket. Tiria felnézett, megkapaszkodott Ron sötétkéek tekintetében. Látta lassan megfeketedni, majd elfelhősödni, elbizonytalanodni. Amikor már csaknem elviselhetetlennek érzett a rejtett izmok játéka, szinte egyszerre mozdultak meg, a fájdalomig felfokozva, s lassan elringatva a gyönyört.

Aztán Tiria felpillantott újra, Ron is ugyanakkor emelte fel a fejét. Egymásra néztek, s a lány csodálkozva látta, hogy a férfi szeme immár halványkéknek tetszik. Elmosolyodott, szempilláit leeresztette lassan szivárgó könnyeire.

Ron megcsókolta a száját, felemás színű szemét. Megmoccan, hogy a füre heveredjen, de a lány két tenyere marasztalóan simult a derekára.

A hajó eltávolodott a parttól. A szárazföldön mozgolódó alakok egyre kisebbedtek, mígnem beleolvadtak az erdők, hegyek képébe.

Ron nem tárgított a korlát mellől. A távolodó partot a hajótestet ölelő hullámokat nézte. Társai halkan beszélgettek a háta mögött, tengerészek járkáltak nevetgélve. Ron Jar végre megfordult. Összehunyorította szemét a beletűző nap elől. Szinte élettelennek látta környezetét, az izzó melegben nehezen lélegzett. Hát, itt van a teherhajónak álcázott csempészhajó fedélzetén, hazafelé tart.

Rápillantott Lars Frajt homlokán a fekete szemölcsre. Edu Jelic kissé ödémás szemhéjára, a zömök Samy Sercre, Gino Van Can durva kezére, feszült vigyorára, s ezzel ki is fogyott a látványosságból. Öten maradtak, öt egykori zsoldos, öt obsitos. Tiria nem jött velük a kikötőig, nem intett utánuk.

Samy cigarettát dugott a szája sarkába, de a gyufával nem boldogult. A szél minduntalan ellopta tőle a parányi lángot. Lars szóltanul bámult az elmaradó hegyek felé. Gino sehova sem nézve feszülten vigyorgott, anélkül, hogy vigyora bármit is kifejezett volna, mint mindig. Edu egy pohár itallal játszadozott, néha belekortyolt.

Lehetetlennek látszott, hogy megcsinálják. Ron csak egyetlen pillanatra bizonytalanodott el, a hazai partokon várható túlerőre gondolva. Aztán rögtön fogódzót is lelt a lehetetlenben. Megint csak a hideg ész segíthet. Gondosan ki kell tervelniük akcióikat. Egy gondolat feleselt vele: törvényteleniségre készültek, mondta. Igen, bólintott a lelkiismeretesnek, arra. De a szellemek eleve törvényen kívül állnak.

Megint a szellemtársaira pillantott. Egyik sem látszott Rambónak. Edu alig valamivel vétlenebb, mint bármely maffiózó. Lars egyenesen kegyetlen. Jó, meglehet, bíróság előtt nemigen méltányolnák tervbe vett törekvéseiket, de hol lehetne határvonalat húzni angyalok és ördögök között, ha egyszer nem léteznek sem angyalok, sem ördögök?

Nincs mentség sem a múltra, sem a jövőre. Mióta a hatalom odafricskázta őket, ahova, mindannyiuknak megszűnt korábbi (kétes) egzisztenciája, de az ego létezik. Felsebzett egy ego vagy, kedveskedett Ron. Elvett egy pohár italt, egyetlen korttyal el is nyelte. Valami helyi specialitás lehetett, benne volt a dzsungel a hegyek, a folyók, a gyümölcsök íze sűrítve.

Ron Jar percekben belül lerészegedett tőle. Méltóságteljes tartására ügyelve, társai megjegyzéseit figyelmen kívül hagyva lebandukolt kétágyas kabinjába, melyen önmagával osztozott. A kéjutazásért szinte hálát érzett Frey iránt. Elhessentett néhány legyet, majd letette fejét a párnára, a fejet, melyből kezdett elege lenni. Folytatásként a testét is elhelyezte a takaró tetején és úgy döntött: alszik

Nem sikerült.

A legyek zümmögtek, noha álmosítón, a hajó motorja brummogott, jóllehet monoton módon, Ron Jar mégsem alhatott. Gondolatai elárasztották, rendszert nem tartottak, jött mindenféle. Összekeveredett a múlt, a jelen, a valóság és a fantázia. A képek elmosódottak voltak, már-már maszatosak. Némelyik fáj.

Ron Jar a mellkasára szorította a tenyerét. Összeráncolt homlokáról néhány verejtékcsepp a szemébe gördült, a só marta kötőhártyáját. Lezárta szemhéját.

Amikor sikerült megszabadulnia kellemetlen gondolataitól, következtek a kellemesek, ám ezektől még jobban szenvedett. Szeretett volna végigmenni a hajón, egyenként feltéve minden jelenlévőnek ugyanazt a kérdést, ugyanazt a szerelem nevű elmebajhoz kötődött: vajon ki választaná helyette a csaknem biztos halált?

Ron Jar keserűen gratulált magának. Tiriát Dalmban hagyta, mert féltette az életét. Nemes cselekedet, férfihoz méltó. Az ember lemond a szeretett nőről, hogy magányosan induljon a vérgőzös csatamezőkre. De vajon a szeretett hölgy ezzel boldoggá lett téve? Fenét. Nyilvánvalóan elemésztí a bánat, a kedvesi utánai vágy. A vágy természete felől sincs hajszálnyi kétség sem. Két ilyen észbontóan összeillő test tud-e másra gondolni, mint a másik felére? Az első tíz évben aligha.

Ron Jar felkelt ágyáról és visszalépdelt a fedélzetre. Az asztalhoz sétált, tekintete a dzsungel, folyamok, hegyek, gyümölcsök esszenciáját kereste. Teletöltötte vele poharát.

Edu szomorú mosollyal így szólt: - Egyszer versbe faragom, esküszöm. A fejfádra.

Samy nem szólt semmit, mindentudó mosollyal rágyújtott. Gino bólintott, mint akinek nincs ellenére a fordulat. Lars még titkon sem csodálkozott. Hátrarázta összes haját. - Éppen ideje volt. A kapitány már kezdett nyomasztóvá válni.

Tiria belekortyolt Ron ittfelejtett poharába, aztán elindult. Ezúttal nem abba a kabinba igyekezett, ahol Frey cinkossága folytán mostanáig bujkált. Másik ajtót szemelt ki.

Benyitott.

Ron Jar meglátta a lányt és felnevetett: - Sejtettem, hogy feleannyi esszencia is elég lett volna.

- Alkoholos benyomást keltesz.

- Alkoholos állapotban vagyok. Foglalj helyet. Létezel?

- Létezem, de csakis melletted.

Ron a homlokára tapasztotta tenyerét. Tiria letelepedett mellé, kigombolta átizzadt ingét, ujjával mellkasa bozótjába fésült.

- Mintha kezdenék kijózanodni - tűnődött Ron néhány perc múlva. - Nem kérdezem, mit keresel itt. Mióta elszakadtunk a dalmi parttól, hasonló csodáról ábrándozom. Lehet, hogy nem helyénvaló erről beszélni, de megragadom az alkalmat, amíg forog a nyelvem: nem tudom milyen mélységekben érintetted meg olyan megfoghatatlan, ámde létező dolgaimat, mint lélek és szív, ez majd akkor válik világossá, ha valamennyire lehiggadok egyéb érintések tekintetében, de elárulom, villámsújtottá tettél.

- Szeretlek Ron.

- Így is lehet fogalmazni. Már nem sokáig tudok beszélni.

Tiria a férfi lemeztelenítése után kibújt ruháiból. El nyúlt az ágyon, körbecirógatta Ron fodros felsőajkát, majd ráhajolt, fogai közé vette, végigfutatta rajta a nyelvét.

Ron felsőhajtott, átölelte a lány derekát. A fülledt kabinban csak Tiria szappanának parfümillata érződött, akár kétmillió évvel ezelőtt a teherszállító repülőgép sötét ülésében, mikor őt ez az illat, a lányt egy hang fogta meg.

Aztán Ron azt álmodta, szó sincs hazaútról. Szó sincs olyan fickókról, mint Bata Banks, Jye Hantler, Bora Gruffanti és Marco Almanza. A hajó valaminő elhagyatott, csendes sziget felé fut velük, s csak a jó ég tudja, mikor unnak rá az édenkertre.

Míg ő ezt álmodta, egy-két napig mindössze, a hajó személyzetén mind erőteljesebb idegesség lett úrrá. Jól ismerték ezt az állapotot, hiszen mindannyiszor elővette őket, ha az emeri partvidék felé közeledtek. Olyan rémekről tartottak, melyek ez ideig csak a képzeletükben mutatkoztak, de megvalósulásuk a levegőben lógott. Nem viselhették rutinosan ezt a zaklatott kórképet. Vannak idegállapotok, melyeket képtelenség megszokni, kísérleti patkányok a megmondhatóí.

Egyre több kisebb-nagyobb hajó vetődött az útjukba. Repülők húztak el a vakító magasságban a fejük fölött. Eme jelekből kiolvashatták volna, hogy a civilizáció felé közelednek.

Aztán egy helikopter is érkezett, egyenesen fe-léjük tartott, ott is maradt a közelükben. Rövidesen csatlakozott hozzá egy másik, kis várakozás után megjelent a harmadik. A hajó fölött keringtek mint, kiéhezett sirályok, mintha a fedélzeten elhullajtott haldarabkákra készülnének lecsapni. Mintha csak várakoznának, kirándulnának, békésen. A gép törzse halványkék volt, mennydörgésük mégis nyugtalanított.

A tengerészek idegesebbek lettek, mint korábban, mint valaha eddigi életükben. Immár testet öltött a megfoghatatlan, ami a félelmeiket táplálta. Találgatták, vajon, Almanza, Gruffanti vagy Hantler emberei ülnek-e odafenn a helikopterekben. A bizonytalanság aggyasztánivá öregítette vonásaikat, tartásukat. Egyikük azt hajtogatta, hogy már rég várta, mikor következik be ez a fordulat, mikor vet véget csempészútjaiknak a felbőszült Szindikátus.

A helikopterekben ülők semmit sem tettek, A gépek köröztek, lebegtek a hajó fölött, ahogy a muslincát vonzza egy poháryi erjedt ital, dülöngélve rótták ijesztő köreiket, s mintha lassan lejjebb ereszkedtek volna.

Lars sem rekedt kívül az elhatalmasodó idegességen.

Ajkát harapdálva odaszólt Ronnak: - Szinte már látszik a part. Ússzunk.

Ron felsőhajtott: - Hülyén festene, ha még csak oda sem érnénk, amikor ezer dolgunk van a parton. Észrevétlenül tűntek el a szem elől. A helikopterekből nem láthatták meg, fedélzeten pedig egyáltalán nem keresték őket. Ki-ki a saját dolgával volt elfoglalva. A matrózok úgy döntöttek, segítséget kérnek rádiójukon, a helikopterek vezetői viszont úgy vélték, kellően sokkos állapotba kerítették a prédát. A három gép valamiféle alakzatot vett fel a hajó fölött, feltehetően azért, hogy ne hagyja ki a szórásból egyetlen négyzetmilliméterét sem. Odafenn kinyíltak az ajtók, s ahogy egy dézsa vizet zúdít ki valaki, úgy ömlött a fedélzetre a milliónyi, sörétre emlékeztető, kopogó apróság. A hajóra csattanva füstölni kezdtek, elviselhetetlen, torokmaró bűzzel. Nagyobb tárgyak tolongtak a nyomukba, a fejvesztetten futkározó tengerészek közé. A fedélzet néhány perc alatt füstbe burkolózott. Köhögés, kiáltozás hangjai törtek elő a ködből, de a helikopterek mennydörgése elnyelte a jajgatást, fuldoklást. A hajó céltalanul száguldott előre, a légi kivégző osztag követte. Néhány matróz a mentőcsónakokban próbált menedéket keresni, mások a tengerbe vetették magukat. Könnyű volt a vadászoknak. Odafenn előkerültek a löfegyverek. Géppisztolyok kelepelték, kézigránátok repkedtek. Széthasadtak, lánggá váltak a csónakok, elmerültek az úszók. Vér festette a kristálytisza vizet. Legfeljebb az menekülhetett, aki mélyre lökdöste magát, tartalékolta tüdejében a rohamosan

fogyó levegőt. A tűző nap tükörré fényesítette a tenger felszínét, a füst sejtelmes párákat vont föl. Akadt, aki elkerülte a golyót, robbanást. Néhány túlélő a partot kereste.

A helikopterek mintha elunták volna a játszadozást. Lehet, hogy észrevették a parti őrség széleseben közeledő naszádjait. A magasba lebbentek. Egy-két csomagjuk akadt még. Mire ezek a fedélzetre zuhantak és detonációjukkal füstté és ócskavassá változtatták a csempészhajót, a helikopterek biztonságos magasságban távolodtak a príma vadászat helyszínéről.

A hajó vergődött, fuldoklott, darabjaira hullott, szökőárban merült alá, lángnyelveket lövellt, kormos füstfelhőket kigyóztatott az égre. Fatörmelék lebegett a vízen, meg-meglódította őket az elmerülő fémdarabok szívóereje.

A hat zsoldos már a partközeli sziklák közötti hullámveréssel küszködött. Nem voltak körmeik. Ujjbegyeikről kövek marták le a bőrt. Felhorzsolták mellkasukat, hasukat. Edut egy sziklához vágta egy háromszor nekirugaszkodó hullám. Mire kikapaszkodott a köre, a csontra pillanthatott vérző lábszárán.

Larsot fejfel vetette a sziklához egy hullámfúria, s amikor a férfi félig megfulladva, társai segítségével partra veszködött, szemölcs helyén vérző lukat talált.

Gino partra vontatta az ájult Samyt, Ron és Tiria összekapaszkodva iparkodott utánuk. Egymást támogató igyekezetük a megtévesztésig úgy festett, mint elszánt vízbeolási kísérletek fantáziadús és végeláthatatlan sora.

Aztán a sziklák közt elrejtőzve sebeiket számlálgatták, letöredezett körmeiket, lehorzolt bőrüket, húsukat hiányolták. Ron a talpát kérte számon a vakító ég alatt kámporra vált helikopterektől, Lars homloka ékességét reklamáta, Edu halkán sírdogált fájdalomában: sebet marta a só, de legalább kissé csökkentette a vérzést is.

- Nem nevezném örömteli fogadtatásnak - morgott Gino. Ahol nemrég a kicsiny áruszállító hajó haldokolt, immár a parti őrség naszádjai sürgölődtek fontoskodón.

Tiria ujjai hátával itatta a vizet, könnyet szeme alól. Hangja fátyolosnak hatott: - Nézzétek, a kapitány számára nincs olyan katasztrófa-helyzet, amelyben megválna zsákjától.

- Imádom a pénzt - biztosította Ron Jar. - Cipelem tűzön-vízen át. Aztán majd elköltjük kötszerre. - Megvizsgálta saját lekopott talpát, majd Edu csontig sértett lábszárát.

- Kezd elegendem lenni ebből a kirándulásból - sóhajtotta Samy.

- Igazad van - bólintott Lars. - Pedig mindeddig csak egy vargabetűről volt szó. Nem akármilyen kitérővel visszajutottunk a kiinduláshoz. Itt kellett volna kezdenünk, ezzel a mai dühvel.

- Tehát még csak most kezdődik? - Tiria sóhajtva felállt.

Gino megpillantott a szikláknál néhány emberfejet. Néhány izmos, a hullámokkal hiába küzdő kart. - Vannak túlélők - derült fel az arca. - Most valahogy misszionáriusi hangulatban vagyok. Ki tart velem?

Nem tolongtak utána. Nézték, amint, visszatér a tengerbe, a parti sziklákon dühöngő hullámverésbe, hogy segítsen kimenekülni a hajóról érkezett tengerészeknek.

Nézték és tisztelték.

Ron a talpát, Edu a lábszárát istápolta. Lars az orrára csordogáló vért törölgette.

Samy és Tiria követte Ginót.

- Ezeket a túlélőket kabalaként is felfoghatnánk - vélte Lars halkán, s bár éppen ő, hallgatói fel sem kapták rá a fejüket.

Ron Jar nem felelt. Ráncok futottak homlokára, talán azon tépelődött, hogyan indul útnak felsebzett talpával. Talán azon, hova viszik sérült lábait. Az sem lehetetlen, hogy lélekben Bata Banksszal, az egykori évfolyamtárssal csevegett, feltehetően barátságosan, esetleg goromba hangnemben. Talán csak sírfeliratát

fogalmazta: a sajátját.

Bármit gondolt, közben a hullámokkal veszkődő társait figyelte, köztük Tiriát. Kék szeme elsötétült.

- Vágjunk bele - mondta, amikor úgy látta a tengerészek partot érnek. Ujjával a szárazföld felé bökött. - Elvégre előttünk az élet.

- Milyen lehet? - sóhajtott Edu.